

Jean Gibson

Antrenament în creștinism 2

agape

Jean Gibson

***Antrenament în
creștinism 2***

CURS BIBLIC INTERMEDIAR

Agape

Titlul original: Intermediate Christian Training
Copyright by Editura CLV (Germania) pentru versiunea în limba română
Copyright 2001 by Editura Agape
Traducător: Olimpiu S. Cosma
Tiparul: Agape S.R.L.
Str. Podului 8
2300 Făgăraș

ISBN 973-8152-57-7

Cuvînt înainte

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos... să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună“ (2.Timotei 3:16-17). Aici, Dumnezeu ne pune în față un obiectiv clar – creștinul ca „om desăvîrșit“, matur, „al lui Dumnezeu“, a cărui maturitate spirituală se exprimă în capacitățile lui practice pentru „orice lucrare bună“ – și un mijloc unic: „toată Scriptura“, aplicată în învățatură și „înțelepciune în neprihănire [dreptitudine = conformare cu standardul divin]“ tradusă în practică.

Această misiune este astăzi iarăși mai puternic conștientizată, fapt dovedit de numărul mare de materiale biblice de învățatură și instruire apărut pînă în prezent, ca și numărul crescînd de seminarii și cursuri la sfîrșit de săptămînă în cadrul bisericilor.

O lipsă mult resimțită de participanți și conducători este că multe dintre aceste materiale se mărginesc cel mai adesea la teorie, din lipsă de timp și ocazii pentru exercițiu practic și aplicație. De asemenea, toate cursurile biblice concepute pentru intervale de timp mai lungi se mărginesc la mijlocirea cunoștințelor teoretice prin întrebări.

Cursul de față, al treilea dintr-o serie de cinci, încearcă să țină cont de acest lucru. El nu vrea să fie înțeles ca un „curs“ care să fie învățat și testat în scris, ci, cum spune titlul, ca parte a unui „program de antrenament“ în credința creștină, care să poată ajuta tînărul creștin printr-o legătură consecventă între învățatură și misiune practică în munca de pregătire și de aplicare a capacităților spirituale practice. Materialul de față a fost dezvoltat și testat timp de zece ani de la apariția lui în *Fairhaven Bible Chapel*, San Leandro, California (o biserică locală după modelul nou testamental, în care lucrează și William MacDonald, autor binecunoscut a numeroase cărți). Între timp, aceste cursuri au fost traduse în mai multe limbi și folosite deja cu o binecuvîntare clar simțită. Dar nu trebuie să se uite un lucru. Nici un material, inclusiv cel prezent, nu este un „mijloc minune“. Hotărîtor este caracterul și angajamentul spiritual al persoanei care prezintă materialul, precum și motivația și dorința după învățatură a acelor care vor să lucreze cu el. În caz că acestea există, acest curs de antrenament poate fi un pas care să ajute marele obiectiv de pregătire a unor lucrători maturi și capabili pe tărîm spiritual.

Editura

Lecția 1

Autoritatea Bibliei

„EL ÎI ÎNVĂȚA CA UNUL CARE AVEA PUTERE, nu cum îi învățau cărturarii lor“ (Matei 7:29). Oamenii, care L-au auzit pe Isus [Iesus] Cristos vorbind, erau mirați. Ei ascultau fermecați cum predica Isus cu autoritate, cu adevăr și cu putere de convingere. Toate încercările de a-L critica au rămas fără rezultat. Ceea ce-i caracterizase pe marii profeți de odinioară se observa și la Domnul Isus, firește că într-un mod mult mai convingător. Aici era adevărata autoritate! Din ce sursă provenea ea? Obârșia ei era Cuvîntul lui Dumnezeu (Marcu 7:13; Luca 4:4; 8:11; 11:28). Obârșia ei era Cuvîntul, care-L deosebea pe Isus de cuvintele oamenilor (Matei 15:3). Obârșia ei era „cuvintele lui Dumnezeu“ (Romani 3:2). Cînd a spus Isus: „Este scris“, atunci nu mai încăpea îndoială la ce Se referea. El cita neîncetat Sfînta Scriptură. Ea era adevărul (Daniel 10:21; Ioan 17:17). Sfînta Scriptură nu conținea nici o eroare; eroarea era urmarea unei insuficiente cunoașteri a Scripturii (Marcu 12:24).

Pretenția de autoritate a Bibliei

„Toată Scriptura e insuflată de Dumnezeu“ (2.Timotei 3:16). Sfînta Scriptură provenea de la Dumnezeu, care o „insuflase“ prin oameni. „Oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mînați de Duhul [Spiritul] Sfînt“ (2.Petru 1:21). Scriptura a fost dată „nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfînt, întrebuițînd o vorbire duhovnicească pentru lucruri duhovnicești“ (1.Corinteni 2:13). Aceasta nu arată în ce mod a „insuflat“ Dumnezeu Scriptura. Dar afirmațiile de mai sus se referă la întreaga Scriptură; cuvintele ei nu sunt produsul doar al inteligenței omenești, ci sunt cuvintele Duhului lui Dumnezeu. De aceea putea să Se refere Isus la ceea ce a spus Dumnezeu (Matei 15:4). Nici cea mai mică părțică de literă nu va trece (Matei 5:18-19). Scriptura nu poate fi desființată (Ioan 10:35). Ea trebuie să fie împlinită, a spus Isus. Cum ar putea fi altfel, cînd ea vine din „gura lui Dumnezeu“ (Matei 4:4)?

Profeții au fost pur și simplu trimișii lui Dumnezeu (Matei 11:10). Ei au fost bărbați prin care „vorbea“ Cuvîntul Domnului. De la Moise încoace, profeții au pretins mereu acest lucru (Exod 4:10-16; Deuteronom 4:2; Ieremia 1:7-9; 9:12; Isaia 40:5; 58:14; Amos 3:8; Mica 4:4). Expresia „Așa vorbește Domnul“ survine de circa 2600 de ori în Vechiul Testament. Scriitorii au recunoscut unul după altul autoritatea acestora care fuseseră înainte de ei și au fost atenți să nu-i contrazică.

Noul Testament citează repetat Vechiul Testament ca și „Cuvîntul lui Dumnezeu“ sau ca „Sfînta Scriptură“ (Romani 1:2). O mare parte din Noul Testament e compus de fapt din citate vechitestamentale. Pavel a vorbit cu aceeași exprimare despre propriile lui scrieri (1.Corinteni 14:37). Petru așează scrierile lui Pavel [Paul] pe aceeași treaptă cu scrierile vechitestamentale (2.Petru 3:15-16). Scrierea Noului Testament a fost însoțită de autoritate divină (Matei 10:19-20; Ioan 14:26; 16:12,15). Ultima carte a fost atribuită lui Dumnezeu (Apocalipsa 1:1) și se încheie cu o avertizare împotriva adăugării sau scoaterii unui cuvînt din ea (Apocalipsa 22:18-19). Biblia vorbește despre sine ca despre Cuvîntul lui Dumnezeu, care este „viu și lucră-

tor“ (Evrei 4:12) și o „sămînță care nu putrezește“ și care duce la nașterea din nou a unui om (1.Petru 1:23). În Biblie găsim profeție și împlinire, indicație și trimitere în cărți, pretenție de autoritate și recunoaștere a autorității. În Biblie avem 66 de cărți diferite, care au fost scrise de mai mult de 40 de bărbați într-o perioadă de peste 1500 de ani și care se potrivesc una cu alta ca pietrele într-o construcție măreață. Biblia este cea mai importantă carte dată vreodată oamenilor.

Transmiterea Bibliei

Putem fi siguri că avem în fața noastră exact cuvintele pe care le-a dat Dumnezeu și nu altele? Posedăm adevăratele cărți și adevăratele texte ale acestor cărți așa cum au fost date inițial? Ceea ce Dumnezeu ne-a dăruit în mod supranatural a putut să și păstreze. Unitatea Bibliei, cum o avem astăzi, este deja în sine o mărturie. Cele 66 de cărți din Biblia noastră au fost acceptate de la originea lor de către comunitatea de credincioși ca posedînd autoritate divină. Cînd s-au întrunit bărbații ca să mediteze asupra întrebărilor de mai sus, au recunoscut mereu ceea ce a fost recunoscut în general de către credincioși. Valoarea și autoritatea cărților biblice nu s-au întemeiat pe un decret al Bisericii sau prin vot. Ele au avut din totdeauna această valoare și autoritate. Ele au fost scrise de bărbați cunoscuți, de frunte. Bărbați ai lui Dumnezeu din Vechiul Testament ca Moise, Iosua, Samuel, David, Isaia și Ieremia – sau Pavel, Petru, Ioan și Matei în Noul Testament – erau deja cunoscuți și confirmați. Credincioșii le-au recunoscut scrierile de la început, așa cum și Isus a recunoscut Vechiul Testament (Ioan 10:31-36; Luca 24:44); acesta posedă pentru El autoritate divină.

În anul 1546, Biserica romano-catolică a mai adăugat 14 cărți la Vechiul Testament care fuseseră recunoscut de evrei. Ele sunt numite *apocrife*. Aceasta s-a întîmplat în timpul controversei de pe vremea Reformei despre faptul dacă Biblia sau Biserica ar trebui considerate ca autoritatea finală în materie de credință. Acest cuvînt înseamnă „cu autenticitate îndoielnică“. Nici o carte dintre apocrife nu pretinde că e Cuvîntul lui Dumnezeu. Nici Isus Cristos, nici altcineva dintre scriitorii Noului Testament nu citează din aceste cărți. Traducerile standard de astăzi ale Bibliei, altele decît traducerile romano-catolice, conțin aceleași cărți vechitestamentale ca și cele recunoscute de evrei. Ultima carte din Vechiul Testament a fost scrisă înainte de 400 î. Cr., iar grupa cărților care corespund celor 39 de cărți ale noastre din Vechiul Testament nu a fost fixată mai tîrziu ca 200 î. Cr.

Cea mai timpurie carte din Noul Testament a fost scrisă în jurul lui 45 d. Cr., iar ultima carte (Apocalipsa) înainte de 100 d. Cr. Pe la 95 d. Cr. erau deja strînse laolaltă Epistolele lui Pavel. Pe la 150 d. Cr. erau strînse cele patru Evanghelii. Pe la 170 d. Cr. a luat ființă Noul Testament în forma lui de astăzi (în afară de o ultimă decizie privind 2.Petru). Alte cărți au fost considerate ca ajutătoare, dar nu inspirate în mod divin (*Epistola întâia și a doua ale lui Clement, Barnaba, Didache*). Altele au fost respinse total (*Evanghelia lui Toma*). Altele iarăși au fost recunoscute ca falsuri (*Evanghelia lui Petru*). Nu există „cărți pierdute“ ale Bibliei. Noul Testament conține astăzi cele 27 de cărți recunoscute în acele zile, nu altele.

A fost oare atît de schimbat textul acestor cărți de atunci încoace, încît nu te mai poți baza pe el? Nu, Domnul Și-a păzit Cuvîntul. În 1947 au fost descoperite la

marea Moartă niște documente, printre care se aflau texte vechitamentale care datau din anul 125 î. Cr. Aceste texte confirmă autenticitatea și veridicitatea traducerilor noastre de astăzi. Ele corespundeau unei versiuni ebraice extrem de îngrijite din jurul lui 900 d. Cr., numit *textul masoretic*, singurul cunoscut pînă atunci. Efortul deosebit deus la copierea manuscriselor timpurii a necesitat numărarea fiecărui cuvînt și fiecărei litere, ca să existe o asemănare exactă cu originalul. Un specialist în domeniul textului Vechiului Testament, Dr. R. Laird Harris, spune: „În afară de amănunte neînsemnate, nu este îndoielnică nici măcar o parte dintr-o mie, și nu există nici o singură indicație obiectivă că s-ar fi putut produce prin acest proces de copiere deosebiri doctrinare în domenii importante“.¹

În domeniul Noului Testament ne stau la dispoziție peste 4500 manuscrise grecești ale Noului Testament sau părți ale lui. Unele fragmente sunt din anul 130 d. Cr. Au putut fi reconstituite părți mari din Noul Testament pe baza citatelor din Părinții Bisericii din secolul 2. În muzee se află Biblii complete în forma lor originală din secolul 4. Sir Frederick Kenyon, fostul director al Muzeului Britanic, a spus: „Atît autenticitatea, cît și integritatea generală a cărților Noului Testament pot fi considerate ca dovedite definitiv“.²

Este evident că nenumărate copii ne garantează textul corect al Bibliei. Unde sunt totuși originalele? Oricum, s-a constatat că nu posedăm nici un original ale lucrărilor unor autori ca Platon, Cicero sau Herodot, și totuși nimeni nu se îndoiește în mod serios de textul scrierilor lor. Manuscrisele biblice sunt datate mult mai aproape de scrierile originale decît toate celelalte lucrări literare antice. Pe lîngă aceasta, numărul manuscriselor biblice este mult mai mare. Din „Războiul galic“ al lui Cezar nu avem decît 10 manuscrise de mîină, iar cel mai timpuriu a fost scris la 900 de ani după original.³

Același lucru e valabil pentru mulți alți clasici. Copiile pe care le posedăm ale textului Noului Testament au fost făcute parțial într-un interval de 100 de ani după redactarea originalelor (și există în fragmente pentru această perioadă; la 250 de ani după redactarea originalelor existau părți continue mai mari). Nu există nici un motiv ca să fim sceptici privind copiile noastre.

Mărturii despre Biblie

Biblia este o carte istorică, nu una de speculații filozofice. Ea conține mereu referiri la vechile imperii mondiale (Egipt, Asiria, Babilonia, Persia, Grecia și Roma). Pe paginile ei apar conducătorii lumii politice din perioadele respective (Nebucadnețar, Darius, Cirus, Irod [Herod] și împărați romani). Mereu sunt numite orașe, popoare, nume de localități, titluri și evenimente. Se împletesc unul cu altul obiceiuri, practici negustorești și alte evenimente culturale. Dacă scriitorii – cum ar vrea criticii să ne facă să credem – ar fi născocit ulterior istoriei sau ar fi notat numai legende și mituri, ar fi existat nenumărate ocazii să fie inexacte. În mod repetat, afirmații și amănunte din Biblie au fost atacate și considerate ca erori; aceste atacuri au fost mereu respinse prin dovezi care au apărut mai tîrziu. Atitudinea critică și împotrivirea manifestată față de Biblie nu-și au egal. Celelalte scrieri vechi nu au fost tratate astfel de cineva. În ciuda unei cercetări exacte a fiecărui cuvînt și a fiecărei afirmații istorice, care se face deja de mai multe sute de ani, declarațiile Bibliei au

fost confirmate în orice privință. Cu orice nouă descoperire în Orientul Apropiat, această confirmare pare să devină tot mai completă. Problemele neînsemnate și neimportante care încă se mai discută sunt infime în comparație cu uriașul material doveditor sigur.

Arheologia biblică este pe baza dezvoltării ei actuale o parte separată a acestei cercetări. Sporirea acestui material, în ultima sută de ani, care confirmă Biblia și care nu exista mai înainte, este uimitoare. Cercetători cunoscuți, care parțial nu sunt creștini născuți din nou, au scos la lumină în cărțile lor material doveditor în amănunt care confirmă declarațiile Bibliei.

Unul dintre cei mai cunoscuți cercetători evrei, Nelson Glueck, a scris: „Nici o descoperire arheologică nu a contestat o afirmație a Bibliei“.⁴ Cel mai cunoscut arheolog din Occident, dr. W.F. Albright, de la Universitatea John Hopkins, a scris: „Nu poate fi nici o îndoială referitor la faptul că arheologia a confirmat în esență istoricitatea tradiției vechitestamentale“.⁵ Ar putea fi citate alte nume și dovezi.

Profeția în Biblie

Profeția este o prezicere a unor evenimente viitoare în forma unei afirmații inspirate. Ea poate fi adevărată sau falsă. Ea poate veni de la un om al lui Dumnezeu sau de la un înșelător. Nu există test mai sever pentru confirmarea autenticității ei decât Scriptura însăși: „Cînd ceea ce va spune profetul acela în Numele Domnului nu va avea loc și nu se va întîmpla, va fi un cuvînt pe care nu l-a spus Domnul“ (Deuteronom 18:22). Aceasta înseamnă că orice profeție care nu se împlinește sută la sută nu poate veni de la Dumnezeu adevărului, care știe totul, inclusiv viitorul. Profeția dă posibilitatea dovedirii veridicității și autenticității bărbaților care vorbesc pentru Dumnezeu și aduc Cuvîntul Său. În acest domeniu avem cele mai remarcabile dovezi că mîna lui Dumnezeu se află peste Biblie. S-a încercat combaterea acestui argument, spunîndu-se de exemplu că profețiile ar fi fost adăugate pur și simplu mai tîrziu în timp. Asemenea încercări au eșuat totuși. Tot mereu vin încă oameni la credință datorită dovezilor privind împlinirea profeției.

Cîteva linii directe simple arată cum se deosebește profeția biblică de imitații păgîne sau de „ghicirea“ spiritiștilor, astrologilor ori ghicitorilor.

Adevărata profeție trebuie să prezinte următoarele însușiri:

1. SĂ MEARGĂ MAI DEPARTE DECÎT PREZICEREA OMENEASCĂ sau decît influența ei. Pe căi normale, omul nu poate prevedea evenimentul. Un exemplu din multe este Daniel 9:24-26. Împlinirea a început în anul 444 î. Cr. cu decretul împăratului Artaxerxes pentru reconstruirea Ierusalimului și a avut punctul culminant cu 483 de ani mai tîrziu în moartea lui Isus Mesia.

2. PREZICERI AMĂNUNȚITE, CONCRETE, care exclud întîmplarea în sensul probabilității matematice. Succesiunea de domnitori citați împreună cu istoria lor în Daniel 11:1-35 se potrivește în așa măsură cu perioada secolelor 2 și 3 î. Cr., încît criticii insistă pe faptul că aceste versete au fost scrise după derularea evenimentelor. Distrugerea Tirului de către Alexandru cel Mare a împlinit literal profeția din Ezechiel 26:12.

3. CLARITATEA, LIPSA DE ECHIVOC. Prezicerea că Mesia urma să Se nască în Betleem (Mica 5:1) este precisă. Același lucru e valabil pentru profeția că Mesia

urma să fie trădat pentru 30 de monede de argint (Zaharia 11:12).

4. **ÎMPLINIREA EXACTĂ.** Un exemplu e aici distrugerea totală a Ierusalimului (Luca 19:41-44) și a templului, unde nu a fost lăsată piatră pe piatră (Matei 24:2).

Domeniul cel mai remarcabil în profeția împlinită constă în profețiile despre Mesia din Vechiul Testament, care au fost împlinite în Isus din Nazaret. Isaia 53 și Psalmul 22 sunt numai două dintre sutele de locuri care prezic fără echivoc întâmplări privitoare la Mesia. Istoria națională a evreilor este pînă în epoca de astăzi, în care Israelul (în mijlocul vecinilor dușmănoși) a fost restabilit ca stat, un alt exemplu grăitor. S-ar putea cita zeci de alte împliniri, care nu pot fi date la o parte cu explicații naturale, omenești.

Dificultăți în Biblie

Biblia spune: „Omul firesc[carnal] nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu căci, pentru el, sunt o nebunie“ (1.Corinteni 2:14). „Umblarea după lucrurile firii pămîntești [cărni] este moarte“ (Romani 8:7). Oamenii nu resping Biblia pentru că au cercetat cu atenție cărțile Bibliei și au fost gata să se supună Dumnezeului și Salvatorului care le era revelat în ea și apoi n-au fost în stare să-I accepte declarațiile cu mintea. Mai degrabă, oamenii au avut prejudecăți și s-au împotrivit cu încăpăținare Bibliei, sau pur și simplu au preluat propaganda necredinței și a părerilor greșite și superficiale ale oamenilor neinformați. Cine este sincer recunoaște că în Biblie există dificultăți. Mintea noastră e totuși coruptă prin păcat și prin influențe lumești. Cunoaștem relativ puțin despre istoria și obiceiurile vremurilor din antichitate. Poate că niciodată nu am studiat serios Sfînta Scriptură fără să fi fost împiedicați de vreo critică preconcepută și tendențioasă. Este oricum o minune că am citit de fapt Biblia și am crezut în ea. Fără grația (harul) și îndurarea lui Dumnezeu, aceasta n-ar fi fost cu putință. Înainte de a te hotărî că nu poți crede Cuvîntul lui Dumnezeu din cauza unei dificultăți, ar trebui să ai în vedere următoarele puncte:

1. **CHESTIUNILE ISTORICE** au primit mereu răspuns prin dovezi care au apărut mai tîrziu. Lisania este arătat ca stăpînitor pe vremea lui Ioan Botezătorul (Luca 3:1). Mai întîi s-a știut numai de un Lisania care a domnit cu 60 de ani mai înainte. Criticii au spus că Biblia greșește. În cele din urmă, s-a descoperit că mai exista un Lisania care a domnit pe vremea lui Ioan Botezătorul.

2. **AFIRMAȚIILE BIBLICE POT APARENT SĂ SE CONTRAZICĂ.** Ceea ce s-a scris pe crucea lui Isus este diferit redat în cele patru Evanghelii. Dar fiecare scriitor a scos în evidență ceea ce era important pentru el. A vindecat Isus în Ierihon doi orbi sau unul singur? Pe cît se pare, Isus a întîlnit mai mulți orbi și i-a vindecat în diferite momente.

3. **TRADUCERI DEFECTUOASE** au dus adesea la confuzii și divergențe de păreri. Isus a spus: „Nu va trece neamul [generația] acesta pînă se vor întîmpla toate aceste lucruri“ (Matei 24:34). Dar aici El nu a vorbit de contemporanii lui, ci de poporul evreu. „Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu“ (Ioan 1:18) nu contrazice Geneza 32:30. Această afirmație se referă la Ființa lui Dumnezeu, nu la manifestări în diferite forme.

4. **DIFERITE ASPECTE ALE UNEI ÎNVĂȚĂTURI SAU ALE UNUI CUVÎNT** pot da naștere în noi la întrebări. Dumnezeu lucrează în inimile oamenilor *după cum*

vrea, dar omul este totuși răspunzător față de Dumnezeu și trebuie să *facă o alegere*. Ambele se potrivesc. Dumnezeu *nu ispitește* omul ca să facă rău (Iacov 1:13), dar îl pune totuși la probă în ceea ce privește credința (Geneza 22:1).

5. **MINUNILE POT UNEORI SĂ NI SE PARĂ IMPOSIBILE.** Ar putea un om să trăiască trei zile în pintecele unui pește mare (Iona 2:1)? Niște marinari au avut chiar în secolul trecut experiențe asemănătoare pentru perioade mai scurte. Pentru Dumnezeu care a creat universul, aceasta nu e nici o dificultate. De aceea a putut Isus, ca și apostolii, să învie și morți.

6. **NECUNOAȘTEREA FAPTELOR SAU A CADRULUI ISTORIC** creează adesea probleme. De multe ori putem răspunde la întrebări când am strâns mai multe informații. Stările de lucruri pe care le *putem* înțelege sunt pe departe mult mai numeroase decât lucrurile pe care *nu* le înțelegem.

Supunerea sub autoritatea Bibliei

Religiile păgâne își aduc adesea adepții într-o stare înjositoare. Să ne gândim doar la efectele hinduismului în India, ale animismului în Africa și Asia și ale vrăjtoriei în multe locuri. Efectul Bibliei asupra vieții celor care trăiesc conștient după normele ei morale este vădit în popoare, triburi și indivizi. Biblia aduce un mesaj spiritual, care îi eliberează pe oameni de sub tirania abuzului de droguri, criminalității, imoralității și practicilor sălbătice. Care om n-ar duce o viață mai bună, dacă ar urma cele 10 porunci sau ar trăi după învățăturile lui Isus? În plus, Biblia are un mesaj despre calea salvării (mântuirii) eterne prin credința în Cristos și în lucrarea Lui pe cruce. Ea răspunde la marile întrebări cărora filozofia, psihologia și științele naturii nu le pot da răspuns. De unde vin? De ce mă aflu aici? Ce să fac cu viața mea? Cum pot avea viața eternă? Cine este Dumnezeu, cum Îl pot cunoaște?

Sursa autorității Bibliei este Dumnezeu, care a dat Cuvîntul Său. În centrul acestei autorități stă Domnul Isus Cristos, Căruia Tatăl I-a dat toată puterea, atât în cer, cât și pe pământ (Matei 28:18). Autoritatea morală a Bibliei va dispune eficient de viața mea, când mă pun sub autoritatea Domnului Isus. Atunci credem cu adevărat în Biblie când ne supunem lui Dumnezeu, Cuvîntului Său și lui Isus Cristos.

1. *Can I Trust My Bible?* (Chicago: Moody Press, 1963), pag.132.
2. *The Bible and Archaeology* (New York: Harper and Brothers, 1940, pag.289.
3. *The New Testament Documents: Are They Reliable?* (Downers Grove, Ill: Inter-Varsity Press, 1964), pag.16 și u.
4. *Rivers in the Desert* (New York: Farrar, Straus and Giroux, 1959), pag.31.
5. *Archaeology and the Religion of Israel* (Baltimore: John Hopkins Press, 1942), pag.176.

Întrebări la lecția 1

Autoritatea Bibliei

1. Întrucât Biblia a fost *scrisă* de oameni, criticii se îndoiesc de autenticitatea (verosimilitatea) și lipsa ei de greșeli. Ce arată următorii scriitori despre originea cuvintelor lor?

Iosua (Iosua 1:1); Isaia (Isaia 42:5; 43:1); Ezechiel (Ezechiel 1:2-3; 2:1; 3:1; 6:1); David (2.Samuel 23:2); Ieremia (Ieremia 1:1-2; 2:1); Pavel (1.Corinteni 11:23)

2. Ce spune Petru despre autoritatea Scripturii (2.Petru 1:21)? Ce spune el despre propriile lui scrieri (2.Petru 1:16-19)? Ce spune el despre scrierile lui Pavel (2.Petru 3:15-16)?

3. Cum a adevărit Isus Cristos valabilitatea sau autenticitatea Vechiului Testament? Luca 24:25-27; Ioan 5:39,46-47

4. Relatarea creației din Geneza, pe lângă alte evenimente supranaturale descrise în Biblie, e atacată de oameni care ar vrea să discrediteze Biblia. Alții „spiritualizează” aceste evenimente și le interpretează alegoric (plastic, în imagini), nu literal. Ce atitudine are Isus privitor la asemenea evenimente consemnate în Vechiul Testament? Marcu 10:6 (compară cu 1.Corinteni 11:8-9; 1.Timotei 2:13); Matei 12:39-40; 24:37-39

5. Autoritatea Cuvîntului lui Dumnezeu este adesea subtil atacată cu argumentul că unele pasaje posedă un înțeles temporal și limitat în spațiu, dar că n-ar mai avea pentru noi astăzi nici o importanță. Acest argument este citat în mod deosebit împotriva învățaturii pauline despre rolul femeii. În ce mod arată Pavel clar corintenilor că învățătura lui nu e limitată numai la Corint (1.Corinteni 14:36)? Cum s-ar putea răspunde argumentului că scrierile lui Pavel nu reprezintă decât o părere personală sau o prejudecată culturală (1.Corinteni 14:37)?

6. Numește patru puncte care scot în evidență utilitatea Scripturii (2.Timotei 3:16). Explică ce crezi că înseamnă fiecare din aceste puncte.

a)

b)

c)

d)

7. Cum ai răspunde la următoarele afirmații: „Nu cred că Biblia e complet suficientă pentru rezolvarea problemelor pe care le avem astăzi. Eu cred că Biserica și creștinii individuali trebuie să caute în alte locuri rezolvările pentru câteva dintre problemele noastre actuale”?

8. Cum răspunzi criticii care spune că cercetări moderne ar fi arătat că Biblia este cu greșeli?

9. Cum răspunzi la întrebarea: „De unde știi că Biblia este adevărată?”

10. Cunoașterea faptului că Biblia este Cuvîntul inspirat al lui Dumnezeu va avea urmări practice în trăirea ta cotidiană, sau nu?

Lecția 2

Poziția credinciosului în Cristos

Poziția unui copil al lui Dumnezeu este atât de măreață, încât e aproape prea frumoasă ca să fie adevărată! Cine și-ar putea închipui că un păcătos, care a fost salvat prin grația minunată a lui Dumnezeu, e adus în ochii lui Dumnezeu în cea mai înaltă poziție? Și totuși, în următoarele pasaje se spune: „Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpîniri” (Coloseni 2:9-10). Noi avem totul în Cel care are întîietate în toate lucrurile! Noi avem totul în Cel iubit de Tatăl și în fața Căruia se închină oștile cerești. Credinciosul nu e primit doar *parțial*, ci deține cea mai înaltă poziție. El nu este văzut în lumina nedesăvîșirii lipsurilor omenești. El e văzut ca cel care este „făcut desăvîșit pentru totdeauna” (Evrei 10:14). El a devenit pentru Tatăl la fel de plăcut ca și Domnul Isus Însuși. Ce transformare minunată! Omul, care era odată mort în fărădelegi și păcate, a fost transplantat (așezat) acum *în Cristos* (Efeseni 2:1-7).

Cînd s-a întîmplat aceasta? Atunci cînd un păcătos aude vestea bună despre salvare (mîntuire), o crede și se încrede în Domnul Isus Cristos, este pecetluit [sigilat] în El prin Duhul Sfînt (Efeseni 1:13). Duhul lui Dumnezeu botează sau încorporează deplin acest om în Trupul [Corpul] lui Cristos (1.Corinteni 12:13). *În Cristos* sunt binecuvîntați toți credincioșii cu orice binecuvîntări spirituale date de Dumnezeu (Efeseni 1:3). *În Cristos* am devenit noi dreptitudinea [conformarea cu standarul divin] lui Dumnezeu (2.Corinteni 5:21). *În Cristos* suntem iubiți și primiți ca și El Însuși, deoarece suntem uniți cu El. Grația, adică favoarea nemeritată, ne este dăruită, deoarece suntem *în Cel Iubit* (Efeseni 1:6).

Poziție și realitate

Mulți pot doar cu greu să înțeleagă aceste adevăruri mărețe. Oare ele nu vor face să oprim toate eforturile spirituale de a plăcea lui Dumnezeu? Nu! Aceste adevăruri ne vor face să ne minunăm de Autorul acestei „mari salvări”. Ele ne vor duce la un stil de viață care este în armonie cu această chemare înaltă. Din acest motiv, cărți ca Epistola către efeseni schițează în capitolele de început mai întîi poziția noastră *în Cristos*, apoi în restul cărții ne îndeamnă să trăim corespunzător acestei poziții. Poziția noastră este modul în care ne vede Dumnezeu din cauza a ceea ce a făcut Cristos pentru noi; practica noastră e modul în care trăim în viața cotidiană. Ce rost au diferitele avertizări, îndemnuri și corijări pentru cei credincioși? Ele vor să ne amintească faptul că *poziția noastră în Cristos* nu e aceeași ca *practica din viață*, deși felul nostru de viață ar trebui să corespundă tot mai mult poziției noastre.

POZIȚIA ÎN CRISTOS

Rangul nostru de neclintit prin salvarea lui Dumnezeu (Coloseni 2:10)
Potrivit cu prețuirea Fiului de Tatăl (Coloseni 1:13)

REALITATEA

Responsabilitatea noastră în lumina unei salvări așa mari (1.Corinteni 15:58)
Potrivit cu prețuirea noastră făcută de Fiul (Ioan 14:15,21)

Eternă, neschimbătoare (Efeseni 1:13-14)	Vremelnică, schimbătoare (1.Corinteni 3:1-3,15)
Noi suntem sfinți (Coloseni 3:12)	Trebuie să ne străduim să devenim sfinți (1.Petru 1:16)
Noi suntem desăvârșiți (Evrei 10:14)	Trebuie să năzuim să devenim desăvârșiți (Filipeni 3:12)
Noi suntem drepți (Filipeni 3:9)	Trebuie să trăim în dreptitudine (1.Ioan 3:7)
Am murit față de păcat (Romani 6:2)	Trebuie să ne considerăm morți față de păcat (Romani 6:11)
Noi suntem aleșii lui Dumnezeu (1.Petru 1:2)	Trebuie să ne întărim alegerea noastră (2.Petru 1:10)

Deosebirea dintre poziție și realitate e ilustrată în biserica din Corint. Credincioșii din Corint au fost acceptați deplin în Cristos. El a promis să-i întărească pînă la sfîrșit (1.Corinteni 1:2-9). Poziția lor era perfectă (1.Corinteni 1:30; 6:11). Dar, în practică, existau certuri (1:11), comportare lumească (3:1-3), îngîmfare (4:18), cusururi (6:7) și lipsa unei condamnări a comportării imorale din mijlocul lor (5:1-5).

Relația de rudenie și comuniunea

Se poate explica relația de rudenie prin asemănarea ei cu comuniunea. Cînd Îl primim pe Domnul Isus prin credință sinceră, atunci devenim copiii lui Dumnezeu. Suntem născuți din nou prin Cuvîntul lui Dumnezeu (1.Petru 1:23), prin Duhul Sfînt (Ioan 3:5-6). Devenim copiii lui Dumnezeu, membri în familia lui Dumnezeu (Romani 8:16; 1.Ioan 3:2). Aceasta e o relație de rudenie. Copilul care păcătuiește nu este izgonit din familie. Există totuși o întrerupere în comuniune. Dacă nu ne judecăm imediat pe noi înșine prin aceea că ne vedem greșeala, Dumnezeu ne va pedepsi (Evrei 12:5-6). Disciplina lui Dumnezeu poate avea ca urmare efecte fizice, ba chiar și moarte (1.Corinteni 11:30-32). Această judecare de sine implică mărturisire și părăsire a păcatului (Proverbe 28:13; 1.Ioan 1:9; Psalm 32:5; 51:1-4). Cînd cineva păcătuiește, pierde bucuria salvării, dar nu salvarea însăși (Psalm 51:12). Relația de rudenie nu înseamnă imediat și comuniune. Poziția nu aduce automat cu sine realitatea. Dacă confundăm aceste lucruri, ne producem dificultăți și credem atunci că Sfînta Scriptură s-ar contrazice.

Nestatornicia în viața de fiecare zi a credinciosului îl face să se îndoiască de poziția lui în Cristos numai dacă crede în mod fals că salvarea este dobîndită prin lucrări omenești. Scriptura afirmă că salvarea e lucrarea lui Dumnezeu pentru noi. Salvarea se face prin *grație* (Efeseni 2:8), prin *credință* (Galateni 2:16) și e darul fără plată al lui Dumnezeu (Romani 6:23; Apocalipsa 22:17). Pacea cu Dumnezeu vine numai prin sîngele care a fost vărsat la cruce (Coloseni 1:20). La această lucrare a îndurării lui Dumnezeu nu mai poate fi adăugată nici o osteneală omenească (Tit 3:5). Lucrarea lui Dumnezeu, pe care o face prin noi, are ca rezultat fapte bune (Efeseni 2:10; Tit 3:8). Dacă rămînem în Cristos, aducem rod spre gloria Sa (Ioan 15:1-16). O viață predată aduce o răsplată eternă (1.Corinteni 3:10-15). Numai credința în Cristos este baza pentru poziția noastră în Cristos și pentru faptul că rămînem în El.

Aspecte ale poziției în Cristos

Poziția credinciosului *în Cristos* poate fi descrisă din mai multe puncte de vedere. Dacă privim cu atenție aceste puncte, reiese clar că această poziție nu poate fi câștigată prin luptă. Înțelegem atunci de ce ne invită Dumnezeu să ne apropiem de tronul grației cu o inimă curată și cu o credință deplină (Evrei 10:19-22). Dacă parcurgem diferitele explicații ale lui Dumnezeu, vedem că de fapt nu au nimic de a face cu sentimentele noastre. Fiecare afirmație este o revelație a Cuvîntului Său și vrea să fie crezută pentru că Dumnezeu spune așa, nu pe baza propriilor noastre sentimente. Să examinăm acum aceste binecuvîntări spirituale de care avem parte într-un mod atât de minunat *în Cristos*.

1. IERTAREA PĂCATELOR. Nenumărați oameni sunt încovoiați sub povara vinovăției înaintea unui Dumnezeu sfînt. Și acum citim: *În Cristos* „avem răscumpărarea, prin sîngele Lui iertarea păcatelor“ (Coloseni 1:14). Deja profeții Vechiului Testament au anunțat iertarea păcatelor pe baza credinței (Fapte 10:43). Păcatele, care sunt roșii ca purpura, devin albe ca zăpada (Isaia 1:18) și sunt șterse ca o ceață (Isaia 44:22). Ele sunt tot atît de departe de credincios cum e apusul de răsărit (Psalm 103:12). Dacă avem salvarea prin sîngele Său, atunci avem și iertarea (Efeseni 1:7; 1.Ioan 1:7; 2:12; Coloseni 1:14). El ne iubește și ne-a spălat de păcate în sîngele Său (Apocalipsa 1:5). Cum putem să citim aceste versete și să ne îndoim că Dumnezeu ne-a iertat deplin din cauza lui Cristos? El nu-Și mai aduce aminte de păcatele noastre (Evrei 10:17). Cînd *credincioșii* își mărturisesc păcatele, aceasta se face cu intenția ca să fie refăcută o comuniune întreruptă (1.Ioan 1:9), nu pentru întemeierea unei legături. Noi cerem o iertare părintească (de tată), nu o iertare judecătorească.

2. ÎNDREPTĂȚIREA. Aceasta e un act divin prin care Dumnezeul sfînt comunică păcătosului care crede în Cristos că înaintea Lui el este drept [conform standardului divin] și e achitat de orice învinuire, și anume fără să se țină seama de propriul merit. Îndreptățirea se face numai prin grație (Romani 3:24). Ea constă într-o declarație a lui Dumnezeu și nu este o chestiune de experiență (Romani 4:4-25). Îndreptățirea se face prin credință, nu prin eforturi omenești (Romani 5:1; Galateni 2:16; 3:11). Ea e posibilă numai pe baza sîngelui lui Isus Cristos (Romani 5:9). Cînd în Iacov 2:14-24 este vorba de îndreptățirea prin fapte, aceasta înseamnă doar că credința se arată în fapte exterioare și-și dovedește astfel autenticitatea înaintea altora. Îndreptățirea nu înseamnă „a face drept“, ci „a considera drept“. Aceasta înseamnă că se trece ceva în contul altcuiva în mod suplinitor. E „contabilitatea lui Dumnezeu“. Dumnezeu a pus păcatele noastre asupra lui Isus, adică în contul Lui (Isaia 53:5-6; 1.Petru 2:24). Pe de altă parte, El a trecut în contul credinciosului propria Sa dreptitudine [conformare cu standardul divin] (Romani 3:22; 2.Corinteni 5:21). Acesta este singurul fel de dreptitudine care ne face acceptabili pentru Dumnezeu (Filipeni 3:9; Isaia 64:5). De aceea, stăm în prezența lui Dumnezeu achitați de orice acuzație, îmbrăcați cu dreptitudinea lui Dumnezeu Însuși. Noi stăm fără vreo învinovățire sau acuzație înaintea lui Dumnezeu, pentru că suntem *în Cristos Isus* (Romani 8:1).

3. SFÎNȚIRE. Rădăcina cuvîntului este folosită în forme ca „sfîntenie“, „a sfînti“, „sfîntire“ și înseamnă „pus deoparte“. Dumnezeu ne-a pus deoparte *în Cristos* pentru obiectivele Sale eterne și sfînte (1.Corinteni 1:30). Fiecare credincios este sfîntit *în Cristos* și de aceea e considerat „sfînt“ (1.Corinteni 1:2; Efeseni 1:1; Filipeni 1:1).

Credincioșii sunt chemați să facă în așa fel, încât poziția lor să devină realitate. De aceea S-a rugat El pentru sfințirea discipolilor (ucenicilor) (Ioan 17:17). *În Cristos* suntem sfințiți pentru totdeauna, totuși suntem chemați să fim sfinți (1.Petru 1:15).

Aceste binecuvântări minunate pe care ni le-a dat milostivul Dumnezeu ar trebui să ne umple cu un devotament care nu obosește niciodată. Ar trebui să ne ocupăm cu gloria Domnului (2.Corinteni 3:18). Dacă ne uităm la noi înșine și la eșecul nostru, privim într-o direcție greșită. Ar trebui să ne bucurăm în Dumnezeu Tatăl și în Fiul Său Isus Cristos (1.Corinteni 1:31; 2.Corinteni 4:6-7). Dacă ne concentrăm asupra lui Isus Cristos, Domnul înviat, inima noastră va fi plină de iubire și închinare pentru El, Mielul lui Dumnezeu (Apocalipsa 5:9-13).

Întrebări la lecția 2

Poziția credinciosului în Cristos

Citește Epistola către efeseni. Apoi răspunde la următoarele întrebări.

1. Ce poziție față de Dumnezeu aveam înainte de convertirea noastră (Efeseni 2:1-3,12; 4:18-19)? Care sunt câteva din lucrurile pe care le-am făcut atunci?

Poziție:

Practică:

2. Ce poziție avem ca și credincioși față de Dumnezeu (Efeseni 2:4-6; Coloseni 3:1-3)? Ce înseamnă să fii „în Cristos“?

3. Cum e așezat un om în această poziție „în Cristos“ (1.Corinteni 1:30; Efeseni 1:6; 2:8-9)?

4. Citește Efeseni 1:1-14 și răspunde la următoarele întrebări: În ce versete apare expresia „în Cristos“, „în El“ sau expresii asemănătoare? Ce posedă credinciosul „în Cristos“? Ce calități ale lui Dumnezeu sunt numite? Și cum se raportează ele la binecuvântarea pe care o dă Dumnezeu? În ce măsură contribuie aceste puncte ca să învățăm să-L prețuim mai mult pe Domnul și poziția noastră „în El“?

5. De ce vrea Dumnezeu să ne cunoaștem poziția „în Cristos“ (Efeseni 1:17-19)?

6. Care aspecte ale poziției credinciosului „în Cristos“ sunt accentuate în următoarele versete? Romani 8:1; 2.Corinteni 5:17; Efeseni 2:10; 1.Corinteni 1:30; 2.Corinteni 5:21; Coloseni 1:14

7. Redă cu cuvintele tale conținutul lui Coloseni 2:9-10! Ce înseamnă aceste versete?

8. Compară poziția credincioșilor din Corint cu *practica* lor! (1.Corinteni 1:2-9,11,30; 3:1-3; 4:18; 5:1-5; 6:7,11).

Poziție:

Practică:

9. Cum trebuie să trăim față de poziția noastră înaltă „în Cristos“? Efeseni 4:1; Efeseni 5:1-2,8; Coloseni 3:1-3

Enumeră schimbările care survin în viața noastră când trăim așa (Efeseni 4:2-3, 22-32; 5:3-4, 11-13,22-33; 6:1-9).

10. Enumeră pe scurt motivele pentru care, după părerea ta, ar trebui să se facă cunoscut creștinilor adevărurile arătate în această lecție.

În ce măsură te vor ajuta aceste adevăruri să duci o viață mai plăcută lui Dumnezeu?

Lecția 3

Voia lui Dumnezeu

Există un plan al lui Dumnezeu pentru viața noastră? Există o cale care să ne ducă la voia desăvârșită a lui Dumnezeu, și o lumină care să ne arate această cale? Pavel ne îndeamnă: „Nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului“ (Efeseni 5:17). Dumnezeu ar vrea ca să-I cunoaștem voia. El ar vrea ca noi să fim plini de cunoștința voii Lui (Coloseni 1:9). El este cel mai bun sfetnic (Isaia 9:6), și tot ce ne spune Dumnezeu va trece proba eternității (Psalm 33:11). De ce să nu aibă Creatorul un plan cu faptele Lui sau să le lase fără linii directoare?

Cum putem experimenta călăuzirea lui Dumnezeu? Cum putem trăi în voia perfectă a lui Dumnezeu? Domnul Isus Cristos este modelul nostru. El era gata și ardea de dorința de a face voia lui Dumnezeu. „Totuși, facă-se nu voia Mea, ci voia Ta!“ (Luca 22:42). „M-am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis“ (Ioan 6:38). „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule!“ (Evrei 10:9). El i-a învățat pe discipoli să se roage după cum urmează: „Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ“ (Matei 6:10). Secretul de a cunoaște voia lui Dumnezeu stă în faptul că noi trebuie să fim cu adevărat gata să facem voia lui Dumnezeu.

Voia lui Dumnezeu și Cuvîntul lui Dumnezeu sunt legate de nedespărțit una de alta. Sfînta Scriptură conține voia lui Dumnezeu revelată. Ea ne arată promisiunile, poruncile, avertismentele și principiile de viață ale lui Dumnezeu. Dumnezeu a dat oamenilor Cuvîntul Său, prin care ei să cunoască voia lui Dumnezeu și s-o poată face. Dacă cineva afirmă că vrea să știe voia lui Dumnezeu și în același timp nu cunoaște Cuvîntul lui Dumnezeu sau nu-l ascultă declarațiile, se contrazice pe sine. Desigur că se ivesc probleme care nu sunt tratate direct în Cuvîntul lui Dumnezeu. Multe sunt în legătură cu locuri, vremuri, persoane și împrejurări ale vieții. Unde să mă duc? Ce să fac acum? În asemenea întrebări, Duhul Sfînt e Călăuzitorul nostru, dacă vrem cu adevărat să facem voia lui Dumnezeu. Dar, tocmai în asemenea situații, Cuvîntul lui Dumnezeu e unealta Duhului. Linii directoare și exemple din Cuvîntul lui Dumnezeu pot adesea să lumineze calea pe care trebuie să mergem.

În rezumat putem deci spune: Dumnezeu are un plan pentru viața noastră, o cale de urmat. Ar trebui să avem neîncetat înaintea ochilor două principii importante: mai întîi trebuie să fim gata să urmăm călăuzirea lui Dumnezeu, și în al doilea rînd trebuie să cunoaștem tot mai bine voia lui Dumnezeu.

De ce este important să căutăm voia lui Dumnezeu?

Este de mirare că mulți credincioși iau cele mai multe hotărîri din viață fără să se străduiască să afle voia lui Dumnezeu. Ei cred că știu cel mai bine, chiar dacă sunt înconjurați de oameni care fac greșeli mari. Mulți presupun că este ceva automat călăuzirea lui Dumnezeu. Totuși, oamenii înțelepți nu vor uita să ceară sfat de la persoane care în anumite domenii știu mai bine ca ei. Oamenii înțelepți nu vor trece cu vederea pe cei care se află deasupra lor. Poate că uneori ne e teamă sau ne îndoim că voia lui Dumnezeu este cea mai bună pentru viața noastră. Aici ne poate ajuta examinarea următoarelor puncte:

1. **DUMNEZEU CUNOAȘTE VIITORUL, ȘI DE ACEEA ȘTIE CARE ESTE LUCRUL CEL MAI BUN PENTRU NOI.** Adesea auzim vorbele: „Dacă aș fi știut dinainte ce-o să se întâmple, n-aș fi făcut-o“. Tocmai aceasta este! Noi nu știm ce aduce ziua de mâine (Proverbe 27:1). Dumnezeu știe de la început sfârșitul (Isaia 46:10). Mulți oameni consultă astăzi horoscoape, ghicitori, spiritiști și alți „experți“, ca să știe dinainte evenimente viitoare. Ce nebulie este totuși să-L ignori pe Dumnezeu care știe totul, inclusiv cea mai bună hotărâre în orice situație!

2. **DUMNEZEU ÎȘI IUBEȘTE COPILUL ȘI DOREȘTE SĂ-L ÎNDRUME.** Ar fi ceva nemaiauzit pentru niște părinți dacă nu s-ar interesa de îndrumarea și conducerea copilului lor. Și totuși, nici cei mai buni părinți umani nu pot fi puși alături de bunătațea Tatălui nostru ceresc! Dacă părinții vor binele copiilor lor și-și dau toată osteneala să le dea ceea ce au nevoie, cu mult mai mult va da Dumnezeu „lucruri bune celor ce I le cer“ (Matei 7:11)! Dumnezeu dă poporului Său promisiunea: „Eu te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui și voi avea privirea îndreptată asupra ta“ (Psalm 32:8).

3. **DUMNEZEU DOREȘTE SĂ NE BINECUVÎNTEZE DUPĂ ÎNȚELEPCIUNEA SA.** E trist că există creștini care se tem de voia lui Dumnezeu. Cum ar putea El, în înțelepciunea Lui, să plănuiască ceva rău pentru copiii Săi? „Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde“ (Ieremia 29:11). Dacă voia lui Dumnezeu duce la cruce, cum a fost cu Fiul Său iubit, aceasta servește mereu binecuvântării multor oameni și gloriei Fiului. Înțelepciunea lui Dumnezeu are binecuvântări pregătite pentru noi. Adesea gândurile Lui nu sunt gândurile noastre, și căile Lui nu sunt căile noastre, dar gândurile și căile Lui sunt mai înalte și mai bune (Isaia 55:8-9).

Cînd ne va călăuzi Dumnezeu?

1. **CÎND VREM SĂ FACEM VOIA SA.** Uneori Îl rugăm pe Dumnezeu să ne binecuvînteze planurile și să ne confirme hotărârile. Alteori vrem să ne tirguim cu El și Îi promitem anumite lucruri dacă ne îndeplinește dorințele. Rostim formal o cerere, dar nu avem nici un interes real să aflăm voia perfectă a lui Dumnezeu și apoi s-o și facem. Poate că nu avem încredere în voia Sa și ne e teamă. Dar Domnul a spus: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine“ (Ioan 7:17). Cunoașterea voii lui Dumnezeu e în legătură cu ascultarea de Dumnezeu (Romani 6:13). Dacă ne predăm total lui Dumnezeu, El va prelua controlul (Romani 12:1-2). Trebuie să ascultăm și de ceea ce știm deja. „Dar dacă nu veți asculta de glasul Domnului și vă veți împotrivi cuvîntului Domnului, mîna Domnului va fi împotriva voastră“ (1.Samuel 12:15). De ce să ne călăuzească Dumnezeu mai departe, dacă nu ascultăm de ceea ce ne-a arătat deja?

2. **CÎND CREDEM CĂ EL NE VA CĂLĂUZI.** „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea“ (Filipeni 2:13). Dacă suntem convinși de lucrul acesta, cunoștința aceasta ne eliberează de grija disperată că trebuie să găsim drumul singuri, fără ajutor divin. „Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările“ (Proverbe 3:5-6). Trebuie să ne dăm seama că, posibil, că-

lăuzirea lui Dumnezeu nu este însoțită de nici un fel de emoție subiectivă puternică.

3. CÎND AVEM O ATITUDINE CORECTĂ. Cînd venim la Dumnezeu, ar trebui să fim umili și modești, și să nu-I dăm lui Dumnezeu ultimatum-uri (Psalm 25: 9). Ar trebui să mărturisim tot ce e greșit în gîndurile, atitudinile și comportările noastre (Psalm 66:18). Dacă suntem sarcastici, înțepători, geloși, ranchiunoși și nemulțumitori, dacă ne autocompătimim și ne tot plîngem, atunci cu greu vom afla c-lăuzirea Duhului.

Cum putem face voia lui Dumnezeu?

Nu este vorba să cunoaștem voia lui Dumnezeu, ca apoi să putem medita asupra ei. Obiectivul nostru ar trebui să fie acțiunea. Noi ar trebui:

1. SĂ NE RUGĂM ȘI SĂ CĂUTĂM CU RĂBDARE VOIA LUI DUMNEZEU. În Sfînta Scriptură citim tot mereu: „*Așteaptă-L pe Domnul cu răbdare*“. Această așteptare răbdătoare adesea nu este simplă pentru noi oamenii. Am vrea să avem răspunsuri rapide. Nu ne place să cerem cu răbdare și perseverență, să căutăm și să batem (Matei 7:7). Psalmistul a spus: „Ascultă-mi, Doamne, glasul, cînd Te chem: Ai milă de mine și ascultă-mă! Inima îmi zice din partea Ta: Caută Fața Mea! Și Fața Ta, Doamne, o caut! (Psalm 27:7-8). Apostolul Pavel ne-a chemat să fim stăruitori în rugăciune și cereri. „Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții“ (Efeseni 6:18). Adesea, Dumnezeu ne arată primul pas.

2. SĂ CUNOAȘTEM PRINCIPIILE BIBICE ȘI SĂ CITIM SCRIPTURA CU ATENȚIE. Isus a arătat faptul că slăbiciunile și greșelile conducătorilor religioși din vremea Sa se datorau necunoașterii Scripturii (Matei 22:29). Dacă nu ne dăm silința să urmăm poruncile directe, principiile clare și avertismentele lui Dumnezeu, vom ajunge tot mereu în dificultăți. Dacă poruncile și interdicțiile Sfîntei Scripturi sunt clare pentru noi, nu-I vom cere lui Dumnezeu să schimbe ceea ce a zis deja sau să facă altceva. Dacă Îl rugăm după voia Sa, El ne va asculta (1.Ioan 5:14-15). Există domenii în care Biblia nu spune nimic clar, ca de pildă fumatul. Dar în Biblie găsim un principiu care include această temă: corpul omului este Templul Duhului Sfînt și de aceea nu are voie să fie murdărit, profanat. Scriptura interzice unui credincios să se căsătorească cu un partener necredincios (2.Corinteni 6:14). Dacă citim regulat, continuu și cu rugăciune în Biblie, unele versete prind dintr-o dată să capete viață, și Dumnezeu ne vorbește. Avem nevoie de această vorbire a lui Dumnezeu către noi.

3. SĂ PUNEM INTERESELE LUI DUMNEZEU PE PRIMUL LOC. „Căutați mai întîi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea [dreptitudinea] Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da de deasupra“ (Matei 6:33). Hotărîrile noastre trebuie luate în lumina intereselor lui Dumnezeu, nu în interesul carierei sau familiei noastre. Voia lui Dumnezeu se poate armoniza cu preferința noastră personală, dar nu are nevoie de ea. Dumnezeu promite să ne dea ceea ce ne dorește inima (Psalm 37:4); această promisiune are totuși condiții și excepții. Voia lui Dumnezeu pentru Iona era ca el să se ducă la Ninive, ceea de fapt nu era deloc doriința lui (Iona 1:1-2). Experiența l-a învățat pe Iona valoarea ascultării de Dumnezeu. Dumnezeu ne ajută și în vremuri grele.

Russ Johnston a constatat că cele mai multe întrebări privind voia lui Dumnezeu

sunt legate fie de profesie, fie de un loc geografic. Totuși, aceste două lucruri de abia dacă sunt amintite în Biblie. Johnston scrie: „Dumnezeu Se interesează mai degrabă de ceea ce *suntem* decât de locul unde trăim sau de profesia pe care o avem”.¹ În chestiuni de prietenie cu o fată sau de căsătorie, ar trebui să reflectăm mai întâi ce ținte avem pentru viața noastră, și când ne putem face gânduri cu adevărat serioase despre un partener de viață, de abia atunci putem încerca să ne alegem un partener.

4. **SĂ CÎNTĂRIM CU GRIJĂ ÎMPREJURĂRILE.** Avem tendința de a ne bizui numai pe împrejurări. Dacă drumul pare simplu și favorabil, atunci este totdeauna atrăgător. Dar adesea așa arată căile greșite; avem idei preconcepute, și de aceea această cale ne pare a fi cea mai bună. Dar se poate ca Dumnezeu să vrea să ne conducă tocmai pe o cale mai dificilă, pe care există multă împotrivire (1.Corinteni 16:9). La apostolul Pavel acesta a fost adesea cazul, și totuși el era un om care a făcut în mod vădit voia lui Dumnezeu, chiar și în închisoare. Faptul că ușile se deschid sau se închid trebuie să vină de la Dumnezeu și ar trebui confirmat prin alți factori. Dumnezeu poate în chip minunat să dea la o parte obstacole uriașe și să intervină complet neașteptat. Dar să nu uităm aici că tocmai calea cea lată duce la pierzare, și nu cea îngustă (Matei 7:13). N-ar trebui niciodată să acționăm numai după împrejurări, ci în asemenea situații să căutăm totdeauna confirmarea prin alți factori.

Ce să credem despre faptul că mulți creștini cer lui Dumnezeu un semn și pun o „blană de oale” (Judecători 6:36-40)? Într-o prăvință, această metodă poate fi folosită în așa fel, încât tot ceea ce am discutat pînă acum în această lecție să fie anulat. Cererea lui Ghedeon a urmat unei promisiuni a lui Dumnezeu și de aceea nu a fost un act de credință, chiar dacă Dumnezeu S-a îndurat și l-a ascultat. Dacă nu știi care e voia lui Dumnezeu și de aceea ești neliniștit, poți să-L rogi pe Dumnezeu să-ți dea clarificare prin împrejurări. Totuși, credința adevărată nu se justifică prin semne vizibile (Evrei 11:1).

5. **SĂ CĂUTĂM SFAT SPIRITUAL** (Proverbe 1:5; 11:14; 15:22; 24:6)! „Sfatul spiritual” nu e sfatul vreunui om. Uită-te la conducători spirituali pe care-i cunoști (Evrei 13:7,17). Cel mai bun sfat nu stă într-un răspuns rapid, ci trebuie „extras” încetul cu încetul (Proverbe 20:5). Oamenii încăpățînați au tendința să evite asemenea sfaturi, sau cer sfaturi numai de la prietenii lor, care nu-i vor contrazice.

Cum aplicăm principiile călăuzirii?

Dacă pui interesele lui Dumnezeu pe primul loc, El te va călăuzi prin rugăciune, prin Sfînta Scriptură, prin sfaturi și prin împrejurări. Întrucît Dumnezeu nu Se contrazice pe Sine, aceste lucruri ar trebui să indice toate în aceeași direcție, și nu să te tragă în direcții diferite. Înregistrează toate punctele și informațiile care au de-a face cu decizia ta. Fă o listă cu „pro și contra” pe care să scrii toate motivele pe care le ai și care sunt pentru sau contra diferitelor posibilități. Cîntărește cu grijă toate punctele și dă factorilor obiectivi o mai mare greutate decât celor subiectivi. Dacă meditezi astfel cu rugăciune la ceea ce trebuie să faci, vei constata dacă ai pace lăuntrică sau ești tulburat. Dacă ai îndoieli serioase, atunci așteaptă-L cu răbdare pe Domnul. Poate că e necesar să te rogi mai mult și să ceri un alt sfat, prin care toți factorii să fie lămpeziți. Dar n-ar trebui să te lupți la nesfîrșit cu disperare și șovăieli. În credință, cere-I lui Dumnezeu înțelepciune (Iacov 1:5-6). Ia prin credință hotărî-

rea pentru care ai cea mai clară lumină de la Dumnezeu. Omul hotărît al credinței posedă pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere (Filipeni 4:6-7). Dacă ești în întregime Domnului, poți să fii sigur că El te va călăuzi. El vrea ca tu să cunoști și să faci voia lui Dumnezeu, „cea bună, plăcută și desăvârșită“ (Romani 12:2)

1. Russ Johnston, *How to Know the Will of God* (Colorado Springs: NavPress, 1976), p.10.

Întrebări la lecția 3

Voia lui Dumnezeu

1. De ce merită să căutăm voia lui Dumnezeu pentru viața noastră? De ce ar trebui să nu ne conducem viața așa cum am vrea noi? Următoarele versete dau răspunsul (Psalm 139:15-18; Proverbe 16:25; 27:1; Ieremia 10:23; Ioan 10:10b; Efeseni 5:17).

2. Ce se întâmplă când cineva nu ascultă de voia revelată a lui Dumnezeu (1.Samuel 12:15; Ecl.11:9)?

3. Studiază următoarele exemple și explică rezultatele pe care le atrage după sine neluarea în considerare a voii lui Dumnezeu. Cum putem aplica aceste exemple? Ce pericole am putea evita?

Moise (Numeri 20:7-12)

Saul (1.Samuel 15:2-23)

Un profet (1.Regi 13:6-24)

4. De ce ne este uneori teamă de voia lui Dumnezeu pentru viața noastră?

5. Cum putem avea aceeași atitudine pe care a avut-o David (Psalm 40:8-9)?

6. Ce intenții foarte practice are Dumnezeu cu copiii Săi? Ioan 14:27; 15:5; 15:11; Iacov 1:17; Psalm 84:11; Psalm 37:1-4

7. Ce efecte au următoarele lucruri asupra cunoașterii voii lui Dumnezeu?

Atitudinea noastră (Ioan 7:17; Efeseni 6:6)

Silița în studiul biblic (Psalm 119:9-11)

Rugăciune (Coloseni 4:12; Daniel 10:12)

Sfat (Proverbe 11:14)

Împrejurări (1.Corinteni 16:9)

8. De ce nu sunt suficiente numai împrejurările ca să putem recunoaște voia lui Dumnezeu? (1.Corinteni 16:9; 2.Corinteni 2:12; 1.Tesaloniceni 2:18)

9. Ce puncte ar trebui un creștin să ia în considerare când își alege o meserie (un partener de viață, un nou domiciliu?) Citează versete biblice în răspunsul tău.

10. În care domenii ale vieții tale ai vrea să cunoști voia lui Dumnezeu? Ce-ai făcut ca să afli voia lui Dumnezeu?

Lecția 4

Să-ți atingi obiectivele în viață

(Partea I)

Dumnezeu face planuri și le și realizează. „Eu am spus și Eu voi împlini“ (Isaia 46: 11b). El își realizează planurile după propria Sa voie (Efeseni 1:11). Planul Său se extinde asupra întregului viitor. Dumnezeu cunoaște exact viitorul. În Vechiul Testament, El a înregistrat profetic punctele culminante ale lucrării lui Isus pe pământ. Isus a fost figura cheie în planul lui Dumnezeu pentru salvarea noastră. La sfârșitul lucrării Sale pe acest pământ, Isus a spus: „Am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac“ (Ioan 17:4). În ceea ce a spus, a făcut și încotro a mers Isus, n-a existat nimic întâmplător. El a făcut voia Aceluia care L-a trimis (Ioan 4:34).

Dumnezeu își urmărește acum obiectivele și cu viața fiecăruia dintre credincioșii Săi. „Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde“ (Ieremia 29:11). Dumnezeu vrea ca toți credincioșii să crească în grația și în cunoașterea Domnului Isus (2.Petru 3:18) și apoi să devină maturi în Cristos (Coloseni 1:28), iar în cele din urmă să fie făcuți asemenea imaginii (chipului) lui Cristos (Romani 9:29). Pe scurt, aceasta înseamnă că trebuie să devenim ca și Cristos. Domnul ne-a făcut cunoscut cum trebuie să arate viața noastră.

1. Dumnezeu și Împărăția Lui trebuie să stea pe primul loc (Matei 6:33).
2. Eternitatea are prioritate față de lucrurile trecătoare (2.Corinteni 4:18).
3. Cele spirituale au prioritate față de lucrurile firești (Matei 6:19-20).
4. Oamenii au prioritate față de lucruri (Marcu 8:36-37).

Dacă cunoaștem clar aceste obiective ale lui Dumnezeu și ne îndreptăm viața după perspectiva lui Dumnezeu, vom duce o viață eficientă, plină de succes după standardele lui Dumnezeu.

Fixarea obiectivelor (Ce vreau să fiu?)

O dorință vagă de progres fără plan sau intenție de acțiune concretă nu este un obiectiv, ci un vis. Dacă nu ne fixăm un obiectiv concret, nici nu vom realiza nimic. Progresul are loc atunci când niște obiective concrete iau locul speranțelor generale. Noi trebuie să ne adresăm Domnului, dacă vrem să fim călăuziți; și numai El ne poate da puterea necesară de a-I face voia. Totuși, aceasta nu exclude fixarea țintelor și stabilirea pașilor corespunzători. Un obiectiv este o țintă sau un obiectiv care trebuie să fie atins sau îndeplinit. De exemplu, obiectivul Domnului Isus a fost edificarea Bisericii Lui (Matei 6:18). Ca să atingă acest țel, El i-a școlarizat pe cei doisprezece discipoli și le-a dat misiunea de a înființa Biserica.

Asemenea obiective trebuie să se afle în cadrul priorităților (lucruri de primă importanță) și responsabilităților scripturale. Domeniile care au prioritate sunt: relația noastră cu Dumnezeu (Matei 22:37-38), lucrarea creștină (Matei 6:33), familia (1.Timotei 3:4-5) și locul de muncă (2.Tesaloniceni 3:10). Pune-ți următoarele întrebări: Ce-aș vrea să realizez în aceste domenii? Au obiectivele mele însemnătate

pentru eternitate? Sunt ele realiste? Mă ocup eu prea mult cu sarcinile, în loc să mă ocup cu obiectivele? De ce mi-am fixat aceste obiective? Sunt eu egoist, sau îl caut în principal pe Dumnezeu? Care este obiectivul vieții mele?

Apoi, aceste obiective ar trebui aranjate în succesiunea temporală corectă. Când ar trebui să-mi ating obiectivele? Pot să-mi fixez o perioadă în care să văd progrese? Timpul este limitat. Fixează-ți obiective pe termen lung, pe termen mijlociu și pe termen scurt. Dacă nu ai nici un obiectiv pe viață sau pe termen lung, obiectivele pe termen scurt vor tinde să-și piardă curînd înțelesul.

1. **SCOPURI PE VIAȚĂ.** Când voi fi ajuns la sfîrșitul vieții mele și mă voi fi uitat înapoi, ce-aș vrea să fi realizat atunci? Un obiectiv pe viață este planificat de obicei pe o perioadă lungă, totuși poate fi realizat. Un exemplu: „Aș vrea să cunosc foarte bine Biblia“.

2. **SCOPURI PE TERMEN LUNG.** Ce-aș vrea să ating în 10 sau 15 ani? Un exemplu: „Aș vrea să cunosc Cuvîntul lui Dumnezeu, adică să stăpînesc Noul Testament și să-l cunosc bine pe cel Vechi“.

3. **SCOPURI PE TERMEN MIJLOCIU.** Unde aș vrea să fiu în 2 pînă la 5 ani? Cum ar trebui să arate viața mea? Un exemplu: „Aș vrea să stăpînesc cele mai importante cărți din Noul Testament, dar să cunosc întreaga Biblie în mare“.

4. **SCOPURI PE TERMEN SCURT.** Dacă aș mai avea de trăit șase luni sau un an, ce-aș schimba atunci? Dacă aș trăi mai mult, ce-aș face în acest caz? Un exemplu: „Aș vrea să mă familiarizez cu Biblia și de aceea aș vrea s-o citesc toată într-un an“.

Inventariere (Unde mă aflu acum?)

1. **FORȚE AJUTĂTOARE.** Cercetează-ți viața referitor la diferitele obiective concrete. Pune-ți următoarele întrebări: Ce forțe am care mă ajută să-mi ating țelul? Ce succese am avut mai înainte în acest domeniu? În ce măsură pot obiceiurile pozitive din prezent să mă ajute? Cum mă poate ajuta biserica mea și conducătorii ei? Ce anume din felul meu de viață de acum contribuie la creștere în acest domeniu?

2. **FORȚE STÎNJENITOARE.** Ce trebuie să schimb în viața mea ca să-mi ating cu succes obiectivul? Ce slăbiciuni aveam înainte în acest domeniu? Ce obiceiuri negative trebuie să schimb? Există vreo legătură care să-mi dăuneze și pe care trebuie s-o schimb? Ce schimbare trebuie să fac în felul de viață? Unde există priorități false în viața mea?

Plănuirea pașilor concreți (Cum ajung acolo?)

Pentru ca un obiectiv să fie atins, trebuie întreprinși pași concreți. Numărul pașilor necesari pentru atingerea unui obiectiv depinde de perioada de timp (termen scurt, mijlociu, etc). Pasul de făcut depinde și de domeniul în care trebuie să aibă loc. Aici trebuie să dăm atenție piedicilor sau greutăților ce trebuie învinse.

Un obiectiv pe termen scurt poate arăta după cum urmează: „Aș vrea să am zilnic un timp de liniște cu Dumnezeu, pentru ca legătura mea cu El să fie întărită și să aduc mai mult rod“. Pot fi întreprinși următorii pași concreți:

1. Îmi voi face în fiecare dimineață timp pentru Dumnezeu ca să citesc Biblia, s-o studiez și să mă rog.

2. Îmi voi face un „caiet de notițe pentru timpul liniștit“, în care să trec zilnic ce am înțeles referitor la text și la aplicația lui în viața mea, sau ce-am învățat despre Dumnezeu.

3. Voi citi cărți despre rugăciune și voi studia comentarii biblice. Dacă întreprinzi asemenea pași concreți, vei face cu siguranță progrese mari privind țelul propus. Progresele reale sunt totdeauna proba eficienței pașilor întreprinși.

Fixarea temporală a pașilor (Cum îmi folosesc timpul?)

Un pas poate fi făcut doar atunci când e fixat în timp. Ar trebui să faci mai întâi pe o foaie de hîrtie un inventar al felului cum îți petreci timpul. Suntem îndemnați să răscumpărăm timpul, căci zilele sunt rele (Efeseni 5:16). Aceasta înseamnă că trebuie să răscumpărăm orice ocazie ca să ne folosim zilele și orele pentru Dumnezeu. Ar trebui să ne purtăm cu timpul cu tot atîta grijă ca și cu banii. Oamenii spun adesea: „N-am timp“. Biblia arată că este destul timp pentru a face tot ce cere Dumnezeu. Dar nu trebuie să irosim timpul. Cum putem recupera iarăși timpul pe care l-am pierdut ca să-l folosim mai bine?

1. ANALIZEAZĂ FELUL CUM ÎȚI FOLOSEȘTI TIMPUL. Notează timp de o săptămînă orice activitate pe care o întreprinzi (în intervale de 30 de minute). Folosește pentru aceasta foaia de lucru „inventar temporal“.

a) Observă pentru ce anume ai folosit prea mult timp (somn, mese, îmbrăcat, conversații prelungite, chestiuni de rutină).

b) Găsește cauza irosirii timpului. Unde poți să economisești timp? Unde poți să lucrezi mai concentrat? Ce poți să lași la o parte?

c) Ce lucruri faci care nu constituie niște priorități (televizor, cărți murdare, treburi nenecesare)?

d) Împărtășește-ți ideile cu alții, ca să primești propuneri, de exemplu cu un prieten matur în credință sau cu partenerul de căsnicie. Unde îți irosești după părerea ta timpul?

2. ÎNTOCMEȘTE UN PLAN SĂPTĂMÎNAL. Ar trebui să întocmești un plan temporal ca să te asiguri că pot fi făcute toate lucrurile necesare.

a) Notează toate lucrurile pe care le faci acum, la fel ca și toți pașii pe care trebuie să-i faci pentru a-ți atinge obiectivele.

b) Evaluează cît timp trebuie pentru fiecare activitate și cît timp trebuie în total.

c) Fixează prioritățile pentru diferitele activități. Notează cu „A“ activitățile care trebuie neapărat făcute. Aici intră lucrurile de rutină, unde nu ai altă alegere (somn, muncă, etc.), precum și pașii pe care vrei să-i faci în vederea obiectivelor tale. Notează lucrurile pe care ar trebui să le faci cu „B“ și lucrurile pe care le poți face cu „C“.

d) Întocmește planul săptămînal scriind mai întâi „activitățile-A“, apoi „activitățile-B“ și în final „activitățile-C“. „Activitățile B-C“ pot fi lăsate, după împrejurări, afară sau adaptate săptămînii de 168 de ore.

3. ÎMBUNĂTĂȚEȘTE-ȚI FELUL DE A PROCEDA CU TIMPUL. Dacă îți întocmești săptămînă de săptămînă planul temporal, ar trebui să cauți după posibilități felul cum poți proceda mai bine cu timpul. Aici poți lua în considerare următoarele propuneri:

a) Compartimentează-ți săptămîna în planuri de lucru zilnice: Ia-ți în fiecare zi cîteva mînote ca să le notezi.

b) Evaluează-ți prioritățile. Faci ce este mai important? Fixează-ți astfel prioritățile, ca să realizezi lucrurile cele mai importante, chiar dacă alte activități trebuie lăsate la o parte.

c) Notează în fiecare zi ce trebuie să faci neapărat și fixează-ți prioritățile. Șterge cu o linie (colorată) activitatea după ce ai făcut-o. Dacă n-ai mai putut face un anumit lucru, atunci notează-l iarăși într-un alt loc.

d) Uneori poți să faci în același timp două lucruri diferite și prin aceasta să economisești timpul. De exemplu, poți să asculți casete în timp ce șofezi. Sau poți să înveți pe de rost versete biblice în timp ce speli vasele.

e) Fă cumpărături în cantitate mai mare sau rezolvă-ți o dată mai multe îndatoriri ca să eviți mai multe drumuri.

Evaluarea progresului (Cum procedez?)

Cum poți constata dacă faci progrese? Cînd ne fixăm obiective concrete și ne facem planuri corespunzătoare, pot exista adesea „pane”. Adesea nu facem ceea ce ne-am propus; sau nu facem destul de bine; sau nu am trecut peste un obstacol mai mare. Suntem în pericol să fim pur și simplu preocupați de această situație și să trăim în înfrîngere. De aceea, trebuie să evaluăm din cînd în cînd dacă facem progrese. Aceasta necesită un prieten matur, un conducător de adunare sau un partener de rugăciune care să posede o copie a obiectivelor noastre și cu care să ne întîlnim regulat. Chiar și numai această întîlnire este un imbold. Un alt ajutor este să cercetăm punct cu punct dacă facem progrese. Această evaluare ar trebui să ducă la propuneri concrete privind obiectivele noastre sau privind comportarea noastră. Dacă ți-ai fixat un obiectiv, trebuie să fii gata să perseverezi pînă la sfîrșit, altfel ar trebui să-l tai de pe listă. Următoarele motive pot duce la „pane”.

1. Obiectivele nu sînt realiste. Remediul: Formulează-le din nou.

2. Lipsa sincerității și fidelității în realizare. Remediul: Pocăiește-te înaintea lui Dumnezeu și ține-te de îndatorire.

3. Greutăți mai mari. Remediul: Lupta împotriva greutăților.

4. Ți-ai propus prea mult pentru timpul care-ți stă la dispoziție. Remediul: Redu activitățile, respectiv simplifică-le unde este nevoie.

Concluzie

Dumnezeu Se interesează mai mult de *felul* cum trăim decît de *durata* vieții noastre. Isus Cristos Și-a început slujirea publică cînd avea vreo 30 de ani. În trei ani și jumătate a făcut tot ceea ce a vrut Tatăl Său de la El (Ioan 17:4; 19:30). Apostolul Pavel putea spune la sfîrșitul vieții lui: „Am sfîrșit alergarea” (2.Timotei 4:7). Pe el îl aștepta cununa dreptitudinii [confirmării cu standardul divin]. Vei sosi și tu la țintă?

Întrebări la lecția 4

Să-ți atingi obiectivele în viață

(Partea I)

1. Ce activitate a lui Dumnezeu este accentuată în Isaia 46:11b și Efeseni 1:11?
2. Ce obiective are Dumnezeu cu fiecare credincios (Romani 8:29; 2.Petru 3:18)?
3. Ce obiective a avut Isus pentru lucrarea Sa de pe pământ (Ioan 4:34; 17:4)?
4. Constată ce obiective a avut Pavel și ce a făcut ca să le atingă.

Scopuri:

Pași:

1. Corinteni 9:19-27; Coloseni 1:28-29; Filipeni 3:12
5. Cum și-a evaluat Pavel viața în privința obiectivelor lui (2.Timotei 4:6-8)?
6. Ce înveți din Luca 14:28-32 și Proverbe 16:3-9 despre planuri? La ce ar trebui să dai atenție când faci planuri (Iacov 4:13-17)?
8. Când ai ajuns la sfârșitul vieții și te uiți înapoi, ce vrei să fi atins atunci? (Înainte de a răspunde la punctul 9 și 10, ar trebui să citești încă o dată lecția cu atenție).
9. *Planificarea obiectivelor.* Fixează-ți cu ajutorul foii de lucru „Planificarea obiectivelor“ țelurile pe termen scurt (6 luni) referitor la domeniile citate. Aceste obiective ar trebui să fie cât mai cuprinzătoare și mai amănunțite cu putință.
 - a) Notează obiectivele în așa fel, încât să poți răspunde la întrebarea: „Ce vreau să realizez?“
 - b) Răspunde la întrebarea: „Unde mă aflu chiar acum?“ și arată ceea ce te ajută sau te împiedică în realizarea acestor obiective.
 - c) Enumeră pașii posibili care te ajută să atingi obiectivele propuse și să răspunzi la întrebarea: „Cum ajung acolo?“
 - d) Treci în revistă foaia de lucru „Planificarea obiectivelor“ împreună cu conducătorul de curs. El îți poate spune cu ce obiective să începi.
10. *Inventar temporal.* Analizează-ți felul în care îți folosești timpul cu ajutorul foii de lucru „Inventar temporal“. Aici trebuie să iei în seamă următorii pași:
 - a) Notează o săptămână întregă exact ceea ce faci. Notează ceea ce *ai făcut de fapt* (în intervale de 30 de minute), nu *ce ar fi trebuit să faci* sau *ce ai vrut să faci*.
 - b) Arată în diviziunea „Folosirea timpului“ numărul total de ore (săptămână) pe care le-ai petrecut de fapt în activitatea declarată.
 - c) Analizează felul în care folosești timpul, răspunzând la întrebările din rubrica „Analiza inventarului temporal“.

Planificare de obiective (Timp:)

DOMENIU DE RESPONSABILITĂȚI	Pasul 2: UNDE MĂ AFLU ACUM? Forțe ajutătoare sau stinjenitoare	Pasul 3: CUM AJUNG ACOLO?	Pasul 1: UNDE VREAU SĂ AJUNG?
RELAȚIA CU DUMNEZEU			
FAMILIA partener copii alții			
LUCRARE/ INSTRUIRE CREȘTINĂ			
LOC DE MUNCĂ/ ȘCOALA			
ALTELE Financiare, Fizice ?			

Inventar temporal/Continuare

	- LUNI	MARTI	MIERCURI	JOI	VINERI	SĂMBĂȚĂ	DUMINICĂ
5:00							
5:30							
6:00							
6:30							
7:00							
7:30							
8:00							
8:30							
9:00							
9:30							
10:00							
10:30							
11:00							
11:30							
12:00							
12:30							
1:00							
1:30							
2:00							
2:30							
3:00							
3:30							
4:00							
4:30							
5:00							
5:30							
6:00							
6:30							
7:00							
7:30							
8:00							
8:30							
9:00							
9:30							
10:00							
10:30							
11:00							

Folosirea timpului:

Timp liniștit.....	Discuții.....	Mese.....
Profesie.....	Activități în adunare.....	Școală.....
Studiu biblic.....	Recreație.....	Familie.....
Plecări.....	Somn.....	Muncă în gospodărie.....
Evanghelizare.....	Telefon.....	Cumpărături.....
Timp irosit.....	Diferite.....	

Analiza inventarului temporal

1. În care activități am irosit timp? Cum poate fi evitat lucrul acesta?
2. Pentru care activități am folosit prea mult timp? Cum pot face aceste lucruri mai repede și mai bine?
3. Căror activități ar trebui să le dedic mai mult timp? Cum pot realiza aceasta?

Lecția 5

Administrarea resurselor lui Dumnezeu

„CINE ESTE ISPRAVNICUL CREDINCIOS ȘI ÎNȚELEPT?“ a întrebat odată Salvatorul (Luca 12:42). El însuși a dat răspunsul la această întrebare prin trei parabole, și anume cea despre sclavul (robul) fidel și infidel, cea despre mire și cele zece fecioare și cea despre cei trei sclavi cărora li s-au încredințat bani ca să-i investească (Matei 24:45–25:30). Aceste parabole au trei lucruri în comun. În primul rând e vorba despre stăpînul care lipsește. Prin aceasta este indicat clar Domnul Isus. În al doilea rând se relatează despre oameni care sunt lăsați în urmă și cărora li se încredințează o responsabilitate. Aceasta se referă la credincioși care au de îndeplinit. În al treilea rând este vorba despre necesitatea de a aștepta întoarcerea Domnului și de a se pregăti în mod corespunzător. Aceasta se referă iarăși la cei credincioși, care trebuie să aștepte revenirea Domnului Isus. Noi suntem chemați ca administratori ai bunurilor lui Dumnezeu să fim gata pentru întilnirea cu Domnul nostru, care după întoarcerea Sa va aprecia felul cum ne-am purtat cu darurile Sale.

Ce este un administrator? Un administrator este o persoană care răspunde de gospodăria sau averea cuiva. În Vechiul Testament e adesea vorba despre oameni care erau „puși peste casa altuia“. Credinciosul are poziția unui administrator, deoarece toate lucrurile aparțin lui Dumnezeu. „Tot ce este în cer și pe pămînt este al Tău“ (1.Cronici 29:11). „Totul vine de la Tine, și din mîna Ta primim ce-Ți aducem“ (1.Cronici 29:14). „Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit?“ (1.Corinteni 4:7). Răspunsul sună clar. „Nimic!“ Pe lîngă aceasta, Dumnezeu ne-a răscumpărat prin sîngele Său scump (1.Petru 1:18). Nu ne aparținem nouă înșine, întrucît am fost răscumpărați cu un preț (1.Corinteni 6:19-20). Tot ce suntem și avem aparține de aceea „Proprietarului“ nostru. Noi suntem simpli administratori a ceea ce ne-a încredințat Domnul. Lui Îi dăm beneficiul, venitul, cîștigul pe care l-a adus „investiția“ Sa.

Administrarea noastră este o probă a

– *fidelității* noastre pe care o dovedim prin exercitarea conștiințioasă a responsabilității noastre (1.Corinteni 4:2);

– *cinstei* noastre, pe care o dovedim atunci cînd nu irosim, nu abuzăm și nu folosim rău darurile lui Dumnezeu (Luca 16:11);

– *productivității* noastre, arătată de un mare venit al investiției (Matei 25:20-21);

– *loialității* față de Dumnezeu ca Rege al nostru, în timp ce administratorii răi sunt pedepsiți sau îndepărtați.

Ce administrăm?

Deja viața în sine este o isprăvnicie sfîntă. Dumnezeu ne-a dat viața. Toate sufletele Îi aparțin (Ezechiel 18:4). El este Dumnezeu „oricărei făpturi“ (Ieremia 32:27). Noi suntem ca un abur, care apare pe pămînt și dispăre iarăși după voia lui Dumnezeu (Iacov 4:14-15). De aceea, noi trăim după voia lui Dumnezeu și nu după propria noastră părere. Această simplă constatare ar trebui să ne facă clară responsabilitatea înaintea lui Dumnezeu. Adevăratul discipol al lui Isus își va da de aceea corpul său Domnului (Romani 12:1). El își va dedica toate mădulele slujirii lui

Dumnezeu (Romani 6: 13). Această administrare a darurilor lui Dumnezeu poate fi discutată pe mai multe direcții:

1. TIMP. „Soarta mea este în mâna Tă“, a strigat un om al lui Dumnezeu (Psalm 31:15). Domnul ne oferă poate un număr normal de ani de viață (Psalm 90:10). El poate să scurteze numărul anilor noștri (Psalm 102:24-25). Dar El îi poate și lungi (Proverbe 10:27); Isaia 38:5). Dumnezeu ne sfătuiește să ne numărăm zilele ca să căpătăm o inimă înțeleaptă (Psalm 90:12). Ar trebui de aceea să „răscumpărăm“ timpul (Efeseni 5:16), adică să folosim timpul ca „ocazie strategică“. Sfânta Scriptură accentuează tot mereu cât de scurtă e viața omenească (ca iarba sau ca florile care se ofilesc). De aceea, să n-o irosim, ci să o folosim pentru Dumnezeu!

2. TALENTE. În Sfânta Scriptură este vorba despre „talanții“ pe care ni i-a dat Dumnezeu. Prin „talanți“ se exprimă o sumă de bani; dar ei se referă și la diversele capacități pe care ni le-a dat Dumnezeu (Matei 25:14-30). Dumnezeu ne-a dat inteligență, capacități deosebite, aptitudini fizice și aspect fizic, chiar dacă oamenii consideră asemenea lucruri ca un merit propriu. Credincioșii au primit în afară de această daruri spirituale, care îi fac apti să ajute ceilalți credincioși din adunare (1.Corinteni 12: 4-7). Noi trebuie să investim tot ce am primit pentru binele altora (1.Petru 4:10). Interesele egoiste în dezvoltarea și exercitarea darurilor noastre sunt în contradicție cu intențiile lui Dumnezeu.

3. ADEVĂR. Noi suntem „ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu“ (1.Corinteni 4: 1). Toate cunoștințele spirituale, în special cele despre Dumnezeu și despre Evanghelie, sunt un bun sfânt încredințat într-o lume întunecată și neștiutoare. Dacă cunoaștem Cuvîntul lui Dumnezeu ne asemănăm cu un gospodar care posedă o comoară (Matei 13:52). Această comoară trebuie să fie împărțită cu alții și să nu fie strînsă pentru propria noastră plăcere.

4. BOGĂȚIE. Pericolul de a prețui valorile materiale mai mult decît pe cele spirituale este foarte mare chiar și la credincioși. Noi suntem stăpîniți fie de posesiuni, fie de Dumnezeu. Nu-i putem servi pe amîndoi, „domnii“, după cum a zis Însuși Isus (Luca 16:13). El poate să ne devină prieten cînd îl investim pentru eternitate (Luca 16:9). El poate să ne devină dușman dacă abuzăm de el, și atunci este folosit ca mărturie împotriva noastră (Iacov 5:1-3). Omul bogat, care a ajuns în cele din urmă în iad, a uitat că averea i-a fost încredințată pentru administrare numai un anumit timp (Luca 16:19-26). Aurul și argintul aparțin lui Dumnezeu, nu „regilor finanțelor“ acestui pămînt (Hagai 2:8). Lui Dumnezeu îi aparțin animalele de pe munți, nu țărănilor bogați (Psalm 50:10).

O deosebită atenție merită tema despre sacrificiile materiale pentru Dumnezeu (Exod 35:5,21-22). Un sacrificiu nu este o „pomana“. El înseamnă o ofrandă spirituală a unei părți (reprezentative) din ceea ce ne-a dat Dumnezeu. Dumnezeu ia aminte foarte exact la comportarea noastră ca administratori ai Săi. În Marcu 12:41, Isus observa oamenii cum aruncau bani în cutia milelor. El a spus că văduva săracă, care a aruncat doi bănuți, a dat mai mult ca toți ceilalți laolaltă, pentru că ea a dat tot ce avea în sărăcia ei, în timp ce ceilalți au dat din bogăția lor. Sacrificiul nostru ar trebui să fie hotărît de următoarele principii:

a) Principiul darului-pîrgă – cele dintîi daruri (Proverbe 3:9-10). Așa cum prima parte a recoltei îi era dată lui Dumnezeu, tot așa ar trebui să punem deoparte pentru

Dumnezeu prima parte a câștigului nostru. Dacă facem așa, nu se mai termină banii, înainte de a fi Dumnezeu „la rînd“.

b) Principiul sacrificiului (2.Samuel 24:24). Dacă nu te costă nimic, nici n-ar trebui să-I dai lui Dumnezeu. Ce-ți rămîne sau ce este de mică valoare e o jignire la adresa lui Dumnezeu (Maleahi 1:7-8). Isus Cristos este un exemplu de Dătător gata de sacrificiu (2.Corinteni 8:2-15).

c) Principiul închinării (Matei 26:7-11; Marcu 14:3-9); Luca 7:37-38). De două ori au venit femeile la Isus și L-au uns cu ulei de preț ca semn al devotamentului lor. Această faptă a fost considerată mai prețioasă ca un dar pentru cei săraci. Tot ce dăruim trebuie să fie un act de închinare spirituală; acesta este un privilegiu al copiilor lui Dumnezeu. Din nefericire, oamenilor li se pare adesea că Dumnezeu este totdeauna nevoiaș și duce lipsă de bani. Nu se relatează niciodată că Isus ar fi strîns vreodată bani sau i-ar fi cerut la vreuna din adunările Lui publice. Discipolii l-au servit cu „ce aveau“ (Luca 8:3). Primii lucrători ai Împărăției lui Dumnezeu au plecat fără să primească ceva de la păgîni (3 Ioan 7). Din păcate, generațiile de mai tîrziu au luat foarte mult de la aceștia.

Să dăm „zeciuiala“?

Am văzut că Isus a spus discipolilor Săi că văduva, văzut proporțional, a dat mai mult ca ceilalți. Mulți credincioși au dat de sute de ani cel puțin zeciuiala. Ar trebui să dăm și astăzi zeciuiala? Obiceiul de a da a zecea parte are următoarea istorie:

1. Zeciuiala a fost deja dată cînd încă nu exista Legea lui Moise (Geneza 14:20; 28:22).

2. Zeciuiala a fost dată în cadrul Legii lui Moise (Levitic 27:30; Numeri 18:21; Deuteronom 12:6,11,17). La sfîrșitul Vechiului Testament, refuzul de a da zeciuiala lui Dumnezeu e privită ca jaf și înșelăciune (Maleahi 3:8-10; Hagai 1:4-6). Și pe vremea Evangheliei a fost dată zeciuiala de către evrei, chiar dacă mergea mină în mină cu acest obicei o atitudine de autoîndreptățire (Luca 11:42; 18:12; Matei 23: 23).

3. După ziua Cincizecimii (la începutul Bisericii lui Isus Cristos) s-a procedat în mod vădit după un alt principiu; nici în Faptele apostolilor, nici în Epistole nu este amintită zeciuiala. În 1.Corinteni 16:1-2, credincioșii sunt invitați să dea *regulat* („în fiecare primă zi a săptămîinii“), *fără excepție* („fiecare dintre voi“), *sistematic* („să pună deoparte acasă“) și *proporțional* („după câștigul lui“).

Motivarea care ar putea să-i facă pe credincioși să dea este iubirea și devotamentul pentru Isus Cristos, nu Legea mozaică sau exemplul patriarhilor. Exemplul nostru este sacrificiul de Sine al lui Cristos pe cruce.

Motivația noastră trebuie să fie emoția lăuntrică prin Duhul Sfînt, nu obligația exterioară a unei reguli fixate. Iată o altă motivație, nu mai puțin însemnată: Oare un creștin, care se află sub grație, ar trebui să dea mai puțin ca un evreu care se află sub Lege? Chemarea de a-L urma pe Cristos și de a-I fi discipol îl invită pe credincios să renunțe la tot ce are (Luca 14:33; Matei 19:27). Legea nu cunoștea o asemenea provocare. Darul gata de sacrificiu după noua măsură ar trebui să depășească Legea și nu să rămînă în urma ei. Cînd dăm, trebuie să dăm *pentru Domnul*, nu pentru proiecte, persoane sau organizații, chiar dacă banii noștri sunt în profitul propriei adunări sau al altor oameni.

Următoarele linii directoare pot fi de ajutor pentru administrarea banilor. *Roagă-te* ca să afli cât și cui ar trebui să dai și evită hotărâri impulsive, pripite. *Sfătuiește-te* cu credincioși maturi care sunt la curent. *Citește* atent cărți despre misiuni și misionari. Ia în seamă cu responsabilitate nevoile bisericii tale. *Nu lăsa* ca cererile de donații care vin zilnic prin poștă sau radio să treacă imediat drept „voia lui Dumnezeu”. *Sprrijinește* pe aceia care se încred total în Dumnezeu și care nu cerșesc bani. Evită să dai bani organizațiilor care au cheltuieli mari pentru reclame luxoase și proiecte scumpe de construcții. Ia seama mai ales la oamenii care încearcă prin fotografii cu orfani flămânzi să te facă să dai bani sau care îți promit bani ca răsplată pentru dăruitul tău.

Cum trebuie să administrăm?

Noul Testament accentuează tot mereu fidelitatea. Isus Îl laudă pe servul fidel (Matei 25:21-23). Servul fidel este în mod repetat pus în prim-plan (Coloseni 1:7; 4:7,9). Isus a zis: „Cine este credincios [fidel] în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari” (Luca 16:10). Suntem puși la încercare prin lucrurile mai mici, ca și prin cele mai mari. Asemenea teste hotărâsc asupra aptitudinii, capacității noastre pentru responsabilitatea pe care o vom primi în eternitate (Luca 19:17,19). Dumnezeu constată după felul cum ne purtăm cu lucrurile materiale dacă putem prelua responsabilități pentru lucruri spirituale (Luca 16:11). Cu cât ni se încredințează mai mult, cu atât crește responsabilitatea noastră (Luca 12:48).

Ce piedici ne stau în față ca administratori? Egoismul pune în pericol sarcina de a ne împărți viața cu alții. Noi poftim, în loc să ne considerăm mulțumiți cu ceea ce ne-a dat Dumnezeu. Suntem mândri, în loc să recunoaștem umili că tot ce avem este un dar al lui Dumnezeu. Suntem nerecunoscători, în loc ca în fiecare situație să-I mulțumim lui Dumnezeu și să-L laudăm. Ne temem și ne facem griji, în loc să ne încredem în Tatăl nostru care ne cunoaște nevoile și ne promite să ne poarte prin ele. Avem vederea scurtă și ne uităm prea mult la lucrurile acestei lumi, în loc să privim la Împărăția eternă a lui Dumnezeu.

Cum suntem judecați?

Fiecare ispravnic sau administrator trebuie să se aștepte să fie judecat de superiorul lui. La fel este și pentru creștin înaintea lui Dumnezeu. „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Cristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata pentru binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup” (2.Corinteni 5:10). Aici e vorba de aprecierea, de evaluarea vieții și lucrării noastre ca administratori ai darurilor lui Dumnezeu. Aceasta nu este o judecată a păcatului nostru. Noi avem promisiunea că nu suntem condamnați (Romani 8:1; Ioan 5:24). Cristos a plătit vina păcatului nostru; de aceea suntem drepti în El (2.Corinteni 5:21). Felul cum ne comportăm cu propria viață este asemănat cu o casă clădită pe o temelie. Această temelie e Isus Cristos și lucrarea Lui făcută la cruce (1.Corinteni 3:11). Sarcina noastră constă în a clădi înțelept pe această temelie. Dacă clădim bine și corect, primim o răsplată. Dacă nu, suferim o pierdere; dar aceasta nu înseamnă că ne pierdem salvarea (1.Corinteni 3:12-15). Aici este vorba de felul cum ne-am purtat cu ceea ce ne-a dat Dumnezeu. Cum administrezi ceea ce ți-a dat Dumnezeu?

Întrebări la lecția 5

Administrarea resurselor lui Dumnezeu

1. Un administrator se îngrijește de averea altuia. Întocmește pe baza următoarelor pasaje o listă de lucruri pe care le posedă Dumnezeu, dar peste care ne-a pus El administratori: 1.Corinteni 6:19-20; Matei 25:14; Efeseni 5:16; Hagai 2:8; 1.Petru 4:10; 1.Corinteni 4:7

2. Care din cele două domenii în care suntem administratori ai darurilor lui Dumnezeu este privit de El ca parte a închinării noastre? Romani 12:1; Filipeni 4:18

3. Ce trăsături de caracter caută Dumnezeu într-un administrator? Ce asemănări (deosebiri) se pot vedea? Matei 24:45-51; 25:1-13; 25:14-30; Luca 19:11-27

4. Am văzut că dăruirea de bunuri materiale ține de sarcina noastră ca administratori. Citește 1.Corinteni 16:1-2 și răspunde la următoarele întrebări: *Cînd* să dăm? *Cine* ar trebui să dea? Ce expresie spune că noi trebuie să dăm *dinainte*? *Cît* să dăm?

5. Cît au dat patriarhii Avraam și Iacov de bunăvoie (Geneza 28:22; Evrei 7:1-2)? Cît *a trebuit* să dea evreei sub Lege (Evrei 7:5)? Care ar trebui să fie modelul nostru de dat astăzi (2.Corinteni 8:9)? Ce diferență este față de modelul din Vechiul Testament?

6. Ce atitudine ar trebui să avem cînd dăm (2.Corinteni 9:7; 1.Corinteni 13:3; Matei 6:1-4)? Ce le-a lipsit Corintenilor referitor la dărnici (2.Corinteni 8:8-11) spre deosebire de macedonenii (versete 1-5)?

7. Are Dumnezeu nevoie de darurile noastre (Psalm 50:10-12)? Cine profită cu adevărat de dărnicia noastră (Filipeni 4:17)?

8. Enumeră privitor la versetele citate mai jos rezultatele pozitive ale dăruirii și rezultatele negative pe care le aduce cu sine reținerea bunurilor materiale.

Verset

Dăruire

Reținere

Proverbe 11:24

Proverbe 28:27

Maleahi 3:8-10

Matei 6:20-21

Luca 12:20-21

2.Corinteni 9:6,8

1.Timotei 6:9-11

9. Pe cine trebuie să avem în vedere cînd facem dărnici sau donații (Proverbe 19:17; 1.Corinteni 9:14; Galateni 6:6; Iacov 2:15-16)? Ce principii ai avea în vedere cînd preferi să dăruiești unei alte organizații creștine decît bisericii tale locale?

10. Ești mulțumit cu dăruirea ta din prezent? Ce vei schimba ca rezultat al acestei lecții?

Lecția 6

Ghid de studiu la lecția 6

Să-ți atingi obiectivele în viață (Partea II)

După ce ai completat la lecția 4 foile de lucru „Planificarea obiectivelor“ și „Inventar temporal“, poți acum să notezi obiectivele pe termen scurt și să întocmești un plan săptămînal. Înainte de a face exercițiile următoare, citește încă o dată lecția 4.

1. *Obiective pe termen scurt.* Ai discutat amănunțit înaintea lui Dumnezeu și cu ajutorul conducătorului de curs diferite domenii ale vieții tale.

a) Alege trei obiective din foaia ta de lucru „Planificarea obiectivelor“, la care ai vrea să lucrezi în următoarele luni. Aceste obiective ar trebui să fie o provocare pentru tine și să contribuie la o viață disciplinată, învingătoare de creștin. Dacă ai avea de trăit numai șase luni, ce obiective ți-ai propune să realizezi?

b) Notează obiectivele, ca și pașii necesari pentru atingerea acestor obiective, răspunzînd la întrebările de pe foaia de lucru „Scopuri și pași“.

2. *Plan săptămînal.* După ce ți-ai analizat modul actual de a umbla cu timpul și ți-ai fixat obiectivele pe termen scurt (Lecția 4), ar trebui să completezi un plan săptămînal, care îți garantează că toate activitățile necesare sunt realizate și-ți atingi obiectivele de scurtă durată. Trebuie să dai atenție următorilor pași:

a) Ia în seamă domeniile de responsabilitate care sunt citate pe foaia de lucru „Întocmirea unui plan“. Notează la fiecare domeniu ce faci în prezent, ca și pașii pe care trebuie să-i întreprinzi, ca să-ți atingi obiectivele de scurtă durată.

b) Evaluează de cît timp ai nevoie pentru fiecare pas, fiecare activitate, și înscrie rezultatul la rubrica „Timp necesar“. Fă suma totală.

c) Stabilește prioritățile. Marchează cu „A“ lucrurile pe care trebuie să le faci neapărat. Aici intră activitățile de rutină pe care nu le poți influența (somm, muncă, etc.), ca și pașii pe care vrei să-i faci referitor la obiectivele propuse. Marchează cu „B“ ceea ce ar trebui să faci și cu „C“ ceea ce ai putea să faci (dacă mai rămîne timp).

d) Completează „Planul săptămînal“, introducînd mai întîi activitățile „A“, apoi activitățile „B“ și în final activitățile „C“. Activitățile „B“, respectiv „C“ trebuie, în funcție de împrejurări, să fie lăsate afară sau potrivite săptămîinii de 168 de ore.

3. *Facultativ.* Se merită să completezi o foaie de lucru „Planificare de obiective“ pentru obiective pe termen mijlociu și lung, ca și pentru o viață întreagă.

a) Începe mai întîi cu obiectivele pe viață (vezi Lecția 4 la paragraful „Fixarea obiectivelor“).

b) Obiectivele pe termen lung ar trebui să conțină obiective subordonate care te ajută să îndeplinești obiectivele de-o viață.

c) Obiectivele pe termen mediu ar trebui să ajute la realizarea celor pe termen lung.

d) Este posibil ca acum să fii nevoit să-ți adaptezi și să-ți schimbi obiectivele pe termen scurt, ca să-ți atingi obiectivele pe termen mediu.

4. *Control și verificare.* Dacă e nevoie, cere ajutor conducătorului de curs. După necesități, ar trebui să-ți adaptezi obiectivele în funcție de planul temporal. Roagă un alt creștin să-ți verifice progresul la intervale regulate.

Lecția 7

Duhul lui Dumnezeu – Persoana și lucrarea

Cînd apostolul Pavel a întîlnit în Efes cîțiva discipoli ai lui Ioan Botezătorul, i-a întrebat: „Ați primit voi Duhul Sfînt cînd ați crezut? Ei i-au rîspuns: Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfînt“ (Fapte 19:2). Isus a făcut o afirmație asemănătoare, cînd a vorbit despre Duhul adevărului, „pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște“ (Ioan 14:17). Cei mai mulți oameni, care se consideră astăzi drept creștini, au auzit de Duhul Sfînt, dar nu știu prea mult despre El sau despre lucrarea Lui. Astfel, Duhului Sfînt I se dă prea puțină atenție în viața credinciosului. La Isus era altfel. El a făcut în prezența discipolilor o afirmație pe care ei probabil că n-au prea înțeles-o: „Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mîngîietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite“ (Ioan 16:7). Acest „Mîngîietor“ nu este Altul decît Duhul Sfînt (Ioan 7:39). Isus a spus deci că prezența Duhului Sfînt compensează mai mult ca propria Sa plecare la Tatăl.

Biblia spune chiar la început: „Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor“ (Geneza 1:2). Aceasta e mai mult ca o expresie generală pentru Dumnezeu. În Vechiul Testament este descrisă adesea felurita activitate a Duhului lui Dumnezeu. Noul Testament vorbește foarte clar despre singurul Dumnezeu adevărat, care constă din trei Persoane diferite: Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt (Matei 28:19; 2.Corinteni 13:13; Luca 3:21-22; Efeseni 4:4-6; Ioan 14:6). Sfînta Scriptură afirmă următoarele despre Dumnezeu:

1. Există un singur Dumnezeu adevărat (1.Timotei 2:5; Marcu 12:29; Efeseni 4:6).

2. În Dumnezeu unic există o pluralitate (Geneza 1:26). Însuși Dumnezeu vorbește despre Sine la plural. Un Nume al lui Dumnezeu care apare în Vechiul Testament de circa 2600 de ori este cuvîntul la plural *Elohim*.

3. Pluralitatea lui Dumnezeu constă în trei Persoane diferite (1.Petru 1:2; Judecători 20-21). Fiecare din aceste Persoane e Dumnezeu complet. Tatăl este Dumnezeu (1.Tesaloniceni 1:1; 2.Petru 1:17). Fiul e Dumnezeu (Ioan 1:1,18; 20:28; Romani 9:5; Coloseni 1:15; 2:9; Evrei 1:8; 1.Ioan 5:20). Duhul este Dumnezeu (Fapte 5:3-4; 2.Corinteni 3:17).

Se poate imagina relația dintre aceste trei Persoane ca un triunghi ce-L reprezintă pe Dumnezeul trinitar. Triunghiul este Dumnezeul unic. Cele trei laturi Îi reprezintă pe Tatăl, pe Fiul și pe Duhul. Fiecare latură este deosebită de celelalte două laturi, dar fiecare este o parte a triunghiului, care Îl reprezintă pe Unul Dumnezeu. Sfînta Scriptură ne spune că cele trei Persoane ale Dumnezeirii Se adresează reciproc una alteia. Minții noastre finite îi este poate greu să-și închipuie aceasta, dar nu trebuie să ne mire, deși nu cunoaștem din proprie experiență sau din observație vreo altă ființă care să posede asemenea însușiri. Dar noi trebuie să acceptăm ceea ce a revelat Dumnezeu despre Sine, indiferent dacă înțelegem lucrul acesta sau nu.

Dumnezeirea Duhului

Alte dovezi că Duhul Sfânt este Dumnezeu sunt arătate mai jos:

1. **DUHUL ARE NUMELE LUI DUMNEZEU**, fiind astfel identificat cu Dumnezeu. El este numit Dumnezeu (Fapte 5:3-4). El e Duhul Domnului (2.Corinteni 3:17), Duhul lui Dumnezeu (Romani 8:14) și Duhul Tatălui (Matei 10:20). El are Numele cu care este denumit Dumnezeu în Vechiul Testament, anume *Iahve* și *Adonai* (compară Fapte 28:25 cu Isaia 6:1-13, sau Evrei 10:15-17 cu Ieremia 31:31-34). El e și Duhul lui Cristos (Romani 8:9) sau Duhul lui Isus Cristos (Filipeni 1:19). Vedem din aceste pasaje că Dumnezeu este Unul, dar alcătuit din Persoane diferite.

2. **EL ARE ATRIBUTELE LUI DUMNEZEU**. El este etern (Evrei 9:14), Își poartă viața în Sine Însuși (Romani 8:2), e atotștiutor (1.Corinteni 2:10-11) și omniprezent (Psalm 139: 7-10).

3. **EL ARE DEPLINĂ CINSTEA CA DUMNEZEU**. A vorbi împotriva Lui înseamnă a vorbi împotriva lui Dumnezeu (Matei 12:31-32). A păcătui împotriva Lui înseamnă a păcătui împotriva lui Dumnezeu (Fapte 5:3-4). A pîngări Templul în care locuiește El înseamnă a pîngări Templul lui Dumnezeu (1.Corinteni 3:16-17).

Persoanlitatea Duhului

Cuvîntul „Persoană“, cînd este aplicat Tatălui, Fiului și Duhului, înseamnă că fiecare are cele trei calități ale personalității.

Duhul are intelect (1.Corinteni 2:10-11). El cunoaște anumite lucruri, are emoții (Efeseni 4:30), poate fi întristat, are sentimente personale și voință (1.Corinteni 12:11). El hotărăște ce daruri spirituale să dea credincioșilor. „Persoană“ mai înseamnă că fiecare posedă o deosebire lăuntrică de celelalte în cadrul unității Dumnezeului unic. Aceasta nu înseamnă că fiecare este o Persoană diferită în sensul că există trei Dumnezei. Nu uita ilustrația cu triunghiul citat mai sus.

Este important că, referitor la El, nu se folosește pronumele personal neutru (ca și cum ar fi doar o influență sau o forță impersonală), folosit pentru lucruri, ci pronumele personal, care se folosește pentru ființe.

Relația noastră cu Duhul e foarte importantă. Ar trebui să fim conștienți de El într-un mod gîndit și atent, nu să-L disprețuim, să-L ignorăm sau să ne opunem Lui. Nu trebuie să păcătuim împotriva Lui (Isaia 63:10), ci să ascultăm de El (Fapte 10:19-21). Este necesar să-L urmăm, să ascultăm de El și să fim atenți la călăuzirea Lui.

Cum este Duhul?

Sfînta Scriptură folosește diferite simboluri pentru Duhul care ne ajută să-L înțelegem și să-I evaluăm lucrarea.

1. **VÎNT**. Această imagine subliniază puterea mare și nevăzută a Duhului Sfînt. Domnul Isus a considerat Duhul ca „vînt“ cînd a vorbit despre nașterea din nou (Ioan 3:8). Dumnezeu este Duh (Ioan 4:24), și nimeni nu-L poate vedea în esența Sa (Ioan 1:18), deoarece El e nevăzut. În Faptele apostolilor 2:2, puterea Duhului este mai mare decît orice putere pe care ne-o putem închipui (Zaharia 4:6; Efeseni 1:19).

2. **FOCUL** curăță și mistuie (Evrei 12:29). Duhul a venit sub forma unor limbi de foc care s-au împărțit peste discipoli (Fapte 2:3-4). Această imagine e folosită și

pentru judecata lui Dumnezeu (Isaia 4:4; Matei 3:12). Efectul curățitor al focului, respectiv al Duhului se arată în context prin punerea la încercare și curățirea credincioșilor, ceea ce dovedește autenticitatea credinței (1.Petru 1:7; Apocalipsa 3:18). Duhul lui Dumnezeu curăță și judecă.

3. APA exprimă viața de plinătate dată de Dumnezeu care curge ca un râu (Ioan 7: 37-39; Apocalipsa 22:1). Aici poate fi potolită setea, cea spirituală (Ioan 4:14). Apa are de-a face cu viața și de aceea simbolizează viața cea nouă, pe care o primim prin nașterea din nou (Tit 3:5; Ioan 3:5). Apa este o imagine pentru judecata și moartea pe care trebuie să le sufere omul cel vechi (1.Petru 3:20-21). Lucrarea Duhului duce fie la viață, fie la moarte, în funcție de răspunsul nostru dat lui Dumnezeu.

4. ULEIUL este în legătură cu expresia „a unge“. Duhul e ungerea credinciosului în Cristos (1.Ioan 2:20,27; 2.Corinteni 1:21). Pe vremea Vechiului Testament, uleiul era folosit pentru lămpile de pe lampadar în Cortul întâlnirii (tabernacol) și în templu, ca și pentru consacrarea preoților în slujbă. Uleiul simbolizează bucurie (Evrei 1:9; Psalm 104:15) și vindecare (Iacov 5:14). Lucrarea sfințitoare a Duhului constă în consacrarea pentru slujire și mărturie.

5. PORUMBELUL este pînă astăzi un simbol al păcii și purității. Duhul a coborît peste Isus cînd a fost botezat la Iordan (Matei 3:16; Marcu 1:10; Luca 3:22; Ioan 1:32). Această imagine arată că Duhul e pașnic (Matei 10:16), blînd, ceresc. Fiecare credincios condus de Duhul Sfînt ar trebui să aibă toate aceste virtuți.

Lucrarea Duhului

Fiecărei Persoane din Treime pare să I se atribuie o anumită lucrare. Tatăl plănuește și proiectează. Lucrarea Lui Isus a constat în faptul că a devenit Om și L-a înfățișat vizibil pe Dumnezeu. Lucrarea Duhului nevăzut constă în faptul că împunternicește și dă putere. Iată în cele ce urmează sarcinile esențiale ale Duhului:

1. *Totul se exercită prin puterea Duhului*, fie creația (Geneza 1:2; Psalm 104:30), fie învierea lui Cristos dintre cei morți (Romani 8:11). Toate minunile lui Dumnezeu au fost făcute prin puterea Duhului (Matei 12:28; Luca 14:18). Atotputerea Sa învinge orice obstacol.

2. *El Îl revelează pe Dumnezeu oamenilor*. El a inspirat Cuvîntul scris al lui Dumnezeu (2.Petru 1:21; 2.Samuel 23:2), îi învață și-i lămurește pe oameni, dîndu-le pricepere spirituală (Ioan 16:3). El este adevărata Călăuză, care arată în orice situație drumul cel bun (Isaia 48:16; Romani 8:14).

3. *El este Acela care aduce viață spirituală oamenilor păcătoși*. El îi convinge că sunt păcătoși (Ioan 16:8), le dezvăluie adevărul spiritual și le dă viață nouă (Ioan 3:5). Fără lucrarea Lui nu există salvare.

4. *Fiul lui Dumnezeu a fost primit prin El la nașterea din fecioară* (Luca 1:25). Isus Cristos a fost în fiecare clipă a vieții Lui plin cu Ființa și cu lucrarea Duhului.

Linia de demarcație de la Cincizecime

Duhul Sfînt, fiind Dumnezeu, este neschimbat în Persoana Sa, în Dumnezeirea Sa și în caracterul Său. Cu toate acestea, El poate să-Și schimbe din cînd în cînd felul lucrării. După ce Isus a înviat dintre cei morți și S-a întors la Tatăl Lui din cer,

lucrarea Duhului Sfint s-a schimbat în mod decisiv. Această schimbare a survenit în ziua Cincizecimii, o sărbătoare agricolă a evreilor, una dintre cele șapte sărbători ale lui Iahve (Levitic 23). Această sărbătoare poartă numele de *Cincizecime* (expresia greacă înseamnă „cincizeci de zile“), pentru că avea loc la 50 de zile după Paște. Această sărbătoare însemna încheierea recoltei cerealelor, când Dumnezeu era lăudat.

Mulți creștini sunt confuzi în felul cum înțeleg lucrarea Duhului Sfint, pentru că nu iau în seamă afirmațiile clare ale lui Isus. Următoarele versete lămuresc schimbarea lucrării Duhului și arată punctul exact în care a survenit această schimbare.

1. *Ioan 14:16*. Isus a spus discipolilor că Îl va ruga pe Tatăl să dea credincioșilor Duhul, pentru ca Acesta să poată rămâne pentru totdeauna cu ei. Este vădit că înainte de aceasta nu se întâmplase așa ceva.

2. *Ioan 14:17*. Isus a spus că pînă atunci Duhul fusese cu ei, dar din clipa aceea va fi în ei.

3. *Ioan 7:39*. Isus a spus că Duhul Sfint încă nu fusese dat (în sensul că încă nu era în ei) și că va veni doar cînd El Însuși va fi fost glorificat (adică după moartea, învierea și înălțarea Sa).

4. *Luca 24:49*. Puțin înainte de plecarea Lui la cer, Isus a poruncit discipolilor să aștepte în Ierusalim pînă sunt îmbrăcați cu putere de sus (adică pînă vine Duhul Sfint și-și face locuință în ei).

5. *Fapte 1:4-5*. Isus a poruncit încă o dată discipolilor Săi să aștepte venirea Duhului „nu după multe zile“. El a spus că ei vor fi botezați în (cu) Duhul Sfint.

6. *Fapte 2:1-4*. La Cincizecime, adică la cincizeci de zile de la moartea Mielului lui Dumnezeu pe cruce (Isus este Mielul nostru pascal), Duhul a coborît ca să locuiască în credincioși și i-a umplut cu plinătatea Sa.

Înainte de Cincizecime, Duhul a venit peste credincioși (Judecători 3:10; 11:29; 1.Samuel 16:13) și S-a despărțit iarăși de ei (1.Samuel 16:14). Așa putea David să se roage: „Nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfint“ (Psalm 51:11). Duhul Sfint nu a locuit permanent în credincioși. Duhul Sfint i-a înzestrat pe oameni cu putere pentru misiuni deosebite, ca de exemplu lucrătorii de la Cortul întîlnirii (Exod 31:3; 35:30-35). El a dat forță fizică unor bărbați ca Samson (Judecători 13:25; 14:6,19; 15:14) sau Iefta (Judecători 11:29). Aceasta nu avea neapărat legătură cu însușiri spirituale. Oamenii erau plini cu Duhul Sfint, dar nu se relatează niciodată că El locuia permanent în ei, nici că a existat botez sau sigilare cu Duhul Sfint. De aceea erau cuvintele lui Isus din *Ioan 7:39* și *14:17* așa de însemnate.

După Cincizecime, Duhul a venit ca să locuiască în cei credincioși (1.Corinteni 2:12; 6:19-20). Fără această locuire lăuntrică a Duhului, cineva nu este copil al lui Dumnezeu (Romani 8:9; Iuda 19). Apoi, credincioșii sunt sigilați pînă în ziua răs-cumpărării (2.Corinteni 1:22; Efeseni 1:13; 4:30). Mai mult, toți credincioșii sunt botezați sau încorporați de El în Trupul lui Cristos (1.Corinteni 12:13). Înainte de Cincizecime nu a existat o entitate ca „Trupul lui Cristos“, „Biserica lui Cristos“ sau „Mireasa lui Cristos“ – trei expresii echivalente. În mod clar, ziua Cincizecimii a fost o semnificativă linie de demarcație în lucrarea Duhului Sfint. Ca urmare, versete *anterioare* Cincizecimii ca Psalm 51:11 și 1.Samuel 16:14 n-ar trebui niciodată

folosite ca argumente pentru doctrina despre Duhul de după Cincizecime. În timpul lucrării pămîntești a Domnului Isus, Biserica era încă viitoare (Matei 16:18), o taină (mister) care nu era încă dezvăluită (Efeseni 3:4-6). Evreii și păgînii nu erau încă uniți într-un singur Trup (Efeseni 2:11-22). Domnul a trebuit să-i trimită lui Petru o vedenie deosebită pentru a-l convinge de această schimbare uimitoare (Fapte 10).

Încheiere

Cineva poate să fie foarte bine informat despre lucrarea Duhului Sfînt și totuși să cunoască foarte puțin despre realitatea lucrării Sale lăuntrice și puternice în viața noastră de fiecare zi. Noi vrem să primim cunoștința spirituală despre Duhul Sfînt, dar trebuie și să-I fim total predați ca să ne transforme așa cum olarul dă o formă lutului (Ieremia 18:6). Domnul este Duhul, și e nevoie ca în toate domeniile să fim foarte deschiși pentru lucrarea Sa puternică. Aceasta va duce la un caracter și viață asemenea lui Cristos, nu la extaze și comportare instabilă. Dumnezeu Însuși trăiește în noi, și El nu este autorul confuziei.

Întrebări la lecția 7

Duhul lui Dumnezeu – Persoana și lucrarea Sa

1. Duhul Sfînt nu este numai o forță sau o influență. El e o Persoană și are atributele personalității: intelect (capacitatea de a înțelege și a ști), sentiment (capacitatea de a simți) și voință (capacitatea de a face). În ce măsură poți recunoaște aceste caracteristici în versetele care urmează?

1. Corinteni 2:10-12; Efeseni 4:30; 1. Corinteni 12:11

2. Cum ai folosi următoarele versete ca să arăți că Duhul Sfînt este Dumnezeu? Fapte 5:1-4; Romani 8:14; 2. Corinteni 3:18

3. Duhul Sfînt are atributele, însușirile divine. Așează însușirile de mai jos în dreptul pasajului biblic corespunzător:

Evrei 9:14

Existența eternă

Psalm 139:7-9

Știința nemărginită

1. Corinteni 2:10-12

Omniprezență

4. Biblia folosește uneori imagini ca să ne arate cum este Duhul Sfînt: vînt (Ioan 3: 8), foc (Fapte 2:3-4), apă (Ioan 7:37-39), ulei (Levitic 8:12; Fapte 10:38), porumbel (Matei 3:16; Luca 3:22). Dacă ai înaintea ochilor însușirile acestor lucruri, ce concluzie poți să tragi despre Duhul Sfînt? (Exemplu: Duhul Sfînt e nevăzut ca vîntul).

5. Alege una dintre imaginile arătate mai sus pentru Duhul Sfînt și explică cum poți aplica însușirile corespunzătoare la propria ta viață.

6. Numește diferitele activități ale Duhului Sfînt în lume:

Geneza 1:2; Ioan 3:5-6; Ioan 16:7-11; Ioan 16:13-14; 2. Petru 1:21

7. A acționat Duhul Sfînt în fiecare epocă în același mod sau există deosebiri în modul Lui de a lucra de la epocă la epocă? Găsește cîteva versete biblice potrivite și scrie gîndul central al fiecărui verset privind lucrarea Duhului Sfînt. Fii atent înainte de toate la schimbarea lucrării Sale de la o epocă la alta.

Lecția 8

Duhul lui Dumnezeu – lucrarea Sa în cei credincioși

Isus Cristos, fiind Cel Înviat, a dat copiilor Săi Duhul, ca ei să fie în stare să ducă viața la care au fost chemați. „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura. Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus încă nu fusese proslăvit“ (Ioan 7:38-39). Dumnezeu ne-a dat puterea și înțelepciunea Sa. Duhul Sfânt ne este dat ca să ne îmbărbăteze, să ne conducă, să ne învețe, să ne împuternicească și să Se roage pentru noi – lucruri pe care le-a făcut Isus pentru discipolii Lui când mai era pe pământ. Duhul Sfânt urma să fie „un alt Mîngîietor“, ca Cel care a umblat prin Țara Sfântă și i-a servit neobosit pe discipolii Lui și sufletele aflate în nevoie. Duhul Sfânt este o Persoană, nu o forță sau o energie cosmică mistică, nici o parte „iluminată“ a omului. El este Dumnezeu în noi.

Lucrarea Duhului începe înainte ca să se fi născut din nou copilul lui Dumnezeu. Când Petru și-a ținut celebra sa cuvîntare la Cincizecime care a dus la convertirea a 3000 de oameni, a existat o profundă înrîurire și influență prin lucrarea Duhului. „După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: Fraților, ce să facem? Pocăiți-vă, le-a zis Petru, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Cristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Duhului Sfânt“ (Fapte 2:37-38). Ceea ce au experimentat atunci oamenii se numește convingere de păcat. Fără ea, nu poate exista pocăință, care este necesară pentru ca cineva să nu fie condamnat (Luca 13:3). Lucrarea Duhului Sfânt este să convingă lumea cu privire la păcat, la dreptitudine [conformarea cu standardul divin] și la judecată (Ioan 16:8). Duhul Sfânt a venit de asemenea ca să nască din nou sufletul omului căzut și să-l aducă la viața eternă (Ioan 3:3-7; Tit 3-5).

Lucrarea Duhului la nașterea din nou

1. **LOCUIRE LĂUNTRICĂ.** Isus a promis că Duhul Sfânt, o dată venit, va rămîne în credincioși, ca să locuiască acolo pentru totdeauna (Ioan 14:17). De la Cincizecime a avut loc această permanentă locuire lăuntrică; ea este confirmată tot mereu în Sfinta Scriptură (Romani 8:11; 2.Timotei 1:14; Galateni 4:6; 1.Ioan 3:24; 4:13). Dacă cineva nu are Duhul lui Cristos în sine, nu-I aparține lui Cristos (Romani 8:9). Numai cei pierduți nu au Duhul Sfânt (Iuda 19). Duhul Sfânt vine în credincios la nașterea din nou. Această locuire face din corpul fiecărui credincios Templul lui Dumnezeu (1.Corinteni 16:19-20). Dumnezeu locuiește în oameni, nu (mai) locuiește în clădiri.

2. **SIGILARE.** Când cineva crede în Evanghelia salvării, este sigilat (pecetluit) cu un sigiliu, care este Duhul Sfânt (Efeseni 1:13). Duhul Sfânt ne sigilează pînă în ziua răscumpărării, când Cristos va reveni pentru sfinții Săi (Efeseni 4:30). Aceasta arată durabilitatea unei nașteri din nou autentice. Este un sigiliu al dreptului de proprietate al lui Dumnezeu (2.Corinteni 1:22); noi Îi aparținem lui Dumnezeu. Același cuvînt

este folosit despre sigilarea mormântului lui Cristos de către garda romană (Matei 27:66) și indică siguranța și ocrotirea unui adevărat credincios în Cristos.

3. ARVUNĂ. Cuvîntul grec poate fi tradus și cu „acont“ sau „zalog, amanet“ și exprimă garanția că „tranzacția“ care a avut loc la salvarea noastră va fi sfîrșită de către Dumnezeu (2.Corinteni 1:22; 5:5; Efeseni 1:14). Fiecare credincios a fost răs-cumpărat cu sîngele scump al lui Isus și va fi revendicat de El la revenirea Sa. Duhul nu Se va îndepărta de credincios, după cum nici Isus nu ne va părăsi (Evrei 13:5). Aceasta e complet diferită de lucrarea anterioară zilei Cincizecimii a Duhului Sfînt.

4. UNGERE. În Vechiul Testament, regii și preoții au fost unși cu ulei să arate consacrarea slujbei lor pentru Dumnezeu. Astăzi, credincioșii sunt unși cu Duhul Sfînt, adică sunt puși deoparte pentru obiectivele Sale sfînte. Isus Cristos i-a făcut pe toți credincioșii regi și preoți pentru Dumnezeu. De aceea, fiecare credincios este uns de către Dumnezeu, nu numai cîțiva predicatori care au puteri spirituale deosebite (1.Ioan 2:20). Această ungere ne dă pătrundere spirituală în căile lui Dumnezeu (1.Ioan 2:27).

5. BOTEZ. Acest termen a fost folosit de Ioan Botezătorul ca să predice o viitoare activitate a Duhului Sfînt (Marcu 1:7-8; Ioan 1:33). Cristos, înainte de înălțare, a repetat profeția în Fapte 1:5, ca să facă limpede că aceasta urma să aibă loc în curînd, la Cincizecime (Fapte 2). Despre nici o persoană nu se spune clar că a fost botezată cu, în sau de Duhul Sfînt *înainte* de Cincizecime. Astfel, în ziua Cincizecimii s-a împlinit profeția făcută mai înainte de Domnul (Ioan 7:39; 14:16-20). Singurul pasaj din Scriptură care se ocupă de botezul cu Duhul din punct de vedere doctrinar este 1.Corinteni 12:13, unde ni se spune că printr-un Duh am fost *toți botezați* într-un Trup. Acest Trup alcătuit la Cincizecime este peste tot identificat cu Biserica (Efeseni 5:23,30-32). Aceasta arată că botezul cu Duhul e o acțiune o-dată-pentru-totdeauna care are loc la nașterea din nou. Nicăieri nu este îndemnat un credincios să caute botezul cu (în) Duhul. Cei 120 de credincioși așteptau în camera de sus din Fapte 2 venirea Duhului. Nu din cauza așteptării lor a coborît Duhul, nici nu era un semn de superioritate spirituală pentru ei. Toți au primit botezul ca grup. Nici măcar un singur credincios nu este văzut vreodată în Scriptură căutînd prin unele mijloace spirituale să primească botezul Duhului sau vreun dar spiritual. Credinciosul nu e îndemnat să facă aceasta, nici nu este învățat cum s-o facă. Samaritenii (Fapte 8:14-20), neevreii (Fapte 10) și discipolii lui Ioan (Fapte 19:1-6) au primit Duhul ca grupuri, conform vocii lui Dumnezeu, și nu căutării lor.

Rămîne totuși întrebarea: „De ce au fost trei botezuri separate pentru grupările arătate mai sus?“ De ce n-au primit ele botezul cum l-au primit alții la Cincizecime? Primii credincioși în Cristos au fost evrei. Lor li s-a arătat că și neevreii trebuiau să aibă participare deplină în Trup. Mai mult, li s-a arătat că trebuie să fie primită și o grupare disprețuită și urîtă de ei, numiți samariteni. Acești samariteni au fost primiți în Biserică ca grupare. Semnele supranaturale trebuiau să dovedească acceptarea lor de către Dumnezeu unui popor care altfel nu i-ar fi primit ca și creștini cu același rang ca ei. Samaritenii nu pot fi folosiți astăzi în mod corect ca exemple de creștini cărora le lipsește Duhul Sfînt și au nevoie să caute în mod individual „botezul“. La fel, discipolii lui Ioan Botezătorul nu au fost creștini pînă nu li s-a dat Duhul ca grupare întregă prin punerea mîinilor de către apostoli în mijlocul semnelor

supranaturale. Nici un credincios de astăzi nu a fost botezat cu botezul lui Ioan, după cum nici nu poate spune că nu a auzit vreodată de Duhul Sfânt.

Trebuie spus că așa-numiții credincioși „pentecostali“ sau „carismatici“ înțeleg botezul în/prin/cu Duhul într-un mod cu totul diferit. Ei insistă că acest botez este o experiență spirituală mai profundă, ulterioară și diferită de salvare, recunoscută de obicei în public prin vorbirea în limbi. Ei stăruie pe lângă alții, chiar necredincioși în unele cazuri, să caute „botezul“, de obicei prin căutarea darului „limbilor“. Li se face cunoștință cu vorbirea în limbi în biserică sau în altă parte și apoi sunt învățați că pot să primească acest dar. Experiențe mărețe sunt citate ca dovadă pentru această învățătură. De asemenea, ca dovadă sprijinitoare sunt folosite și serviciile de vindecări în public. Dacă se cercetează totuși în mod amănunțit relația lor cu pasajele pe care le aduc ca sprijin pentru „botezul cu Duhul“, rezultă câteva probleme.

a) Ei confundă de bunăvoie și schimbă între ele cuvinte care nu sunt sinonime. Când este vorba în Efeseni 5:18 despre „a fi umpluți de Duh“, ei afirmă că aceasta este identic cu „botezul cu Duhul Sfânt“. Totuși, în Efeseni 5:18 este folosit un verb care trebuie tradus astfel: „Fiți permanent umpluți de Duh, continuați să vă lăsați umpluți“, și de aceea nu se poate referi la un moment unic cum este botezul. Mai mult, umpleri cu Duhul Sfânt au avut loc înainte de instituirea botezului cu Duhul. Umplerea s-a repetat la aceeași persoană (Fapte 2:4; 4:8,31). Botezul este un eveniment unic. Credincioșii sunt chemați să fie umpluți cu/de Duhul Sfânt. Dar niciodată nu i se cere unui urmaș al lui Isus să caute botezul cu Duhul sau să aspire după vorbirea în limbi. Această confuzie de noțiuni este posibilă prin faptul că umplerea și botezul cu Duhul s-au petrecut simultan la Cincizecime.

b) Ei aseamănă pe samariteni, pe neevrei (păgini) și pe discipolii lui Ioan despre care este vorba în Fapte cu credincioșii slabi din Biserica de astăzi, care sunt într-adevăr salvați, dar n-au primit totuși botezul cu Duhul Sfânt. Ei ignoră situația istorică din Fapte și necesitatea recunoașterii publice a acestor grupări. Pe lângă aceasta, ei nu văd că în nici una din Epistolele Noului Testament nu ni se cere să aspirăm după botezul cu Duhul.

c) Biblia nu subîmparte Trupul lui Cristos în grupări „carismatice“ și „necarismatice“, sau, altfel exprimat, în credincioși „plini de Duh“ și „neplini de Duh“. Scriptura nu afirmă că există două feluri de botez deosebite: un botez în Cristos (convertire) și apoi un botez în Duhul (după convertire).

Plinătatea cu Duhul Sfânt

1. DEFINIȚIA PLINĂTĂȚII. În Efeseni 5:18 citim invitația: „Fiți umpluți de (cu) Duh“. Verbul exprimă în grecește o acțiune continuă, repetată în viața credincioșilor, deci nu indică o experiență unică. Înțelegem ce înseamnă „a fi umplut de Duh“ dacă pricepem cum este folosit pretutindeni în Scriptură cuvântul „plin“ sau „umplut“. De exemplu, cuvântul „plin“ e folosit pentru a exprima sentimente precum a fi plin de mînie, de teamă, de griji, de bucurie, de invidie sau de uimire, adică stăpînit, condus de ele. Expresia este folosită și pentru a exprima o „saturare“, cum poate fi de exemplu un burete saturat cu apă (sau o casă cu un miros). Expresia indică și o trăsătură de caracter dominantă, de exemplu cum poate fi cineva plin de adevăr sau de minciună. În rezumat, se poate spune că „plinătatea“ sau „umplerea“

cu Duhul Sfânt se referă la controlul deplin al Duhului Sfânt asupra vieții noastre cotidiene. Aceste noțiuni apar înainte de orice în Evanghelia după Luca și în Faptele apostolilor.

2. **OBSTACOLE PENTRU UMLERE.** Tot ce-L împiedică pe Dumnezeu să lucreze în viața noastră se opune umplerii cu Duhul. Cine se *împotrivește* Duhului pe față dovedește prin aceasta de cele mai multe ori că este necredincios (Fapte 7:51). Cine *stinge* Duhul, așa cum stinge apa un foc, e în pericol; acesta poate fi cazul unei adunări întregi sau al conducătorilor ei (1.Tesaloniceni 5:19). Creștinii predați nu au voie să *întristeze* Duhul (Efeseni 4:30); aceasta arată că Domnul este sensibil la o comportare carnală, neînfrînată. Dacă Îl tratăm astfel pe Duhul lui Dumnezeu, El nu va lucra cu putere și plin de binecuvîntare.

3. **ESENȚA PLINĂTĂȚII.** Dacă binecuvîntarea și puterea lui Dumnezeu depind de controlul, respectiv de umplerea cu Duhul, cum putem atunci experimenta această plinătate? Mai întîi trebuie să vedem că Duhul este suveran și poate să lucreze fără să țină seama de acțiunea omului. Aceasta este ilustrat de faptul că Ioan Botezătorul a fost umplut deja de Duh încă din pîntecele mamei lui (Luca 1:5). Domnul Isus a fost ca Om desăvîrșit totdeauna umplut de Duh (Luca 4:1). Noi suntem umpluți cu Duhul cînd vrem să trăim, să acționăm și să vorbim sub conducerea lui Dumnezeu, fără a căuta neapărat plinătatea ca experiență. Cînd apostolii au cerut îndrăzneală pentru predicarea Evangheliei Cuvîntului lui Dumnezeu în ciuda împotrivirii puternice, ei au fost umpluți cu Duhul și au depus mărturie cu o mare putere (Fapte 4:31). Această experiență nu era ceva rar, ceva deosebit. Plinătatea cu Duhul era o condiție, o premisă pentru lucrarea unui diacon în biserică (Fapte 6:3). Fiecare credincios predat era plin cu Duhul (Fapte 11:24). Uneori, plinătatea se arăta într-un mod uimitor. Pavel a fost umplut de Duh ca să înfiereze public un om rău (Fapte 13:9). Plinătatea cu Duhul are ca obiectiv îndeplinirea intențiilor lui Dumnezeu și nu servește ambiției oamenilor. Duhul ne posedă pe noi, nu noi pe El. El ne călăuzește viața ca să facem voia lui Dumnezeu, nu să pretindem sau să facem caz de superioritatea noastră spirituală.

4. **CONDIȚII PENTRU PLINĂTATE.** Condițiile pentru plinătatea cu Duhul par de cele mai multe ori să fie în legătură cu răspunsul sufletelor noastre la lucrarea lui Dumnezeu, care vrea să ne facă asemenea imaginii lui Cristos (Romani 8:29; Galateni 4:19). Următorii factori duc la o viață umplută de Duh:

a) Ocuparea din belșug cu Cuvîntul lui Dumnezeu (Coloseni 3:16; cf. Efeseni 5:18).

b) Considerarea ca morți față de păcat și vii față de Dumnezeu (Romani 6:11).

c) Predarea corpului nostru în mîna lui Cristos (Romani 12:1-2; 6:13); noi trebuie să fim în mîna lui Dumnezeu ca lutul în mîna olarului (Ieremia 18:1-6).

d) Ascultarea față de domnia lui Cristos (Luca 6:46; Ioan 14:21).

Suntem îndemnați „să umblăm în Duh“, adică să trăim în puterea și sub conducerea Duhului (Galateni 5:16,25).

5. **REZULTATELE PLINĂTĂȚII.** Efectul lucrării Duhului asupra vieților noastre depinde de deschiderea noastră față de această lucrare. Cînd credincioșii sunt stăpîniți de Duhul Sfânt, cresc în grația [favoarea nemeritată] și în cunoașterea Domnului Isus Cristos (2.Petru 3:18). Nu este vorba de o „spiritualitate-instant“, care se

poate primi repede printr-o experiență de criză. Nu putem aștepta să fim umpluți de Duh dacă rostim doar niște rugăciuni sau luăm parte la un anumit ritual în biserică, omițând să studiem Cuvîntul sau ținîndu-ne strîns de obiceiuri murdare. Umplerea sau controlul exercitat de Duhul Sfînt este efectul unei relații vitale cu Cristos mai degrabă decît căutarea unei experiențe.

Rezultatele plinătății cu Duhul lui Dumnezeu sunt văzute în expresiile practice enumerate mai jos:

- a) Schimbarea caracterului sau „rodul Duhului“ (Galateni 5:22).
- b) Învățatură spirituală, înainte de toate din Cuvîntul lui Dumnezeu (Ioan 16:12-15; 1.Ioan 2:27; 1.Corinteni 2:9-10).
- c) Cunoașterea și înfăptuirea vocii lui Dumnezeu (Romani 8:14; 12:1-2).
- d) Viață de rugăciune eficientă (Efeseni 6:18; Romani 8:26-27).
- e) Curaj pentru lucrarea de martor (Fapte 4:29-31).
- f) Revărsare de binecuvîntare pentru alții (Ioan 7:39).
- g) Închinare și laudă lui Dumnezeu (Efeseni 5:19).
- h) O viață în al cărei centru Se află Cristos (Galateni 2:20).

Ce face Duhul Sfînt pentru credincios?

Iată alte lucrări specifice ale Duhului:

1. **GLORIFICAREA LUI CRISTOS.** Duhul are sarcina deosebită de a nu Se glorifica pe Sine, ci pe Fiul în viața credincioșilor (Ioan 16:14).

2. **ÎNVĂȚĂTURĂ.** Dacă cunoaștem Cuvîntul lui Dumnezeu și vrem să fim informați despre lucrarea lui Dumnezeu, aceasta se întîmplă numai prin Duhul Sfînt, care ne luminează (1.Ioan 2:27; 1.Corinteni 2:9-14).

3. **CĂLĂUZIRE.** Fără călăuzire suntem orbi în sens spiritual. Duhul poate să ne arate calea dreaptă dacă ne încredem în El și-I ascultăm sfatul, fie că ne e dat direct, fie prin servii lui Dumnezeu (Ioan 16:13; Proverbe 3:5-6; Psalm 78:5-6; Isaia 58:11).

4. **SIGURANȚĂ.** Baza siguranței salvării noastre este Cuvîntul lui Dumnezeu, dar Duhul Sfînt „adeverește împreună cu duhul nostru“, adică ne face lăuntric siguri că suntem copiii lui Dumnezeu (Romani 8:16; 1.Ioan 3:24; Galateni 4:6).

5. **RUGĂCIUNE.** Dacă nu știm cum trebuie să ne rugăm, Duhul mijlocește pentru noi înaintea lui Dumnezeu; El știe de ce anume avem noi nevoie (Romani 8:26).

6. **SFINȚIRE.** El e Duhul Sfințeniei, și deja prezența Lui în viața noastră este un impuls de a duce o viață sfințită (1.Corinteni 3:16-17). El ne și împuternicește la aceasta.

Concluzie

Viața creștină este o legătură personală cu Dumnezeu pe o bază zilnică. Obiectul credinței noastre e Domnul Isus Cristos. Cînd Îl facem Rege al vieții și trăim sub domnia Lui, predați vocii Sale, atunci Duhul lui Dumnezeu ne stăpînește (ne ține sub control) viața și ne călăuzește pe căi care Îl onorează pe Dumnezeu. O asemenea relație aduce rodul binecuvîntat al Duhului care este iubirea, bucuria, pacea, răbdarea, bunătatea, facerea de bine, fidelitatea, blîndețea, stăpînirea de sine (Galateni 5:22-23). Căutînd să-L glorificăm pe Domnul Isus și fiindu-I supuși, noi suntem învingători în umblarea noastră zilnică.

Întrebări la lecția 8

Duhul lui Dumnezeu – lucrarea Lui în cei credincioși

1. Ce face Duhul Sfânt referitor la convertirea oamenilor? De ce avem nevoie de El (Ioan 16:7-8; 3:5-9; Tit 3:5).

2. Ce expresie este folosită în Matei 3:11 pentru activitatea viitoare a Duhului Sfânt? Cîți oameni sunt considerați, potrivit lui 1.Corinteni 12:13, ca „botezați ca să alcătuiască un singur Trup”? Despre ce Trup vorbește Pavel, judecînd după context, în 1.Corinteni 12? La ce concluzie ajungi referitor la „botezul cu (în) Duhul Sfânt”?

3. Ce funcție are astăzi un sigiliu în legătură cu documente oficiale? Ce ne spune aceasta referitor la lucrarea Duhului Sfânt (Efeseni 1:13)?

4. Întrebă un economist ce înseamnă expresia „aconț”. Ce este „arvuna” (sau „aconțul”) Duhului Sfânt (Efeseni 1:14)?

5. Ce siguranță personală cîștigi din Efeseni 1:13-14 și 2.Corinteni 1:22?

6. Din Romani 8:8-11 putem trage mai multe concluzii referitoare la locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt. Încearcă să afli o concluzie pe verset: v.8; v.9; v.10; v.11. Cum poți să aplici personal 1.Corinteni 3:16; 6:19-20?

7. În ce mod acționează Duhul Sfânt în credincios după convertire? Ioan 16:13; Romani 8:14; Romani 8:26-27

8. Compară Efeseni 5:18-25 cu Coloseni 3:16-19. Ambele pasaje încep de exemplu cu o poruncă (sau invitație) (Efeseni 5:18; Coloseni 3:16). În încheiere urmează cîte o listă de activități, care rezultă din ascultarea față de această poruncă. Prima poruncă (Efeseni 5:18) sună: „Fiți umpluți de Duh”. Dacă compari ambele porunci din pasajele respective, vei da peste înțelesul expresiei „a fi umplut cu Duhul Sfânt”. Numeste acest înțeles! Ce rol joci tu însuși în această „umplere”?

9. Ce piedici există în calea unei vieți umplute de Duh? Efeseni 4:30; 1.Tesaloničeni 5:19. Cu ce piedici te-ai ocupat deja în viața ta?

10. Care sunt caracteristicile unui creștin umplut de Duhul Sfânt? (Galateni 5:22-23)? Duci tu referitor la această descriere o viață umplută de Duhul Sfânt? De ce sau de ce nu? Ce poți să faci practic ca să trăiești mai mult sub călăuzirea Duhului?

Lecția 9

Darurile Duhului

Biserica apostolică, adică primară, a fost caracterizată de o participare uimitor de larg răspândită și de o contribuție spirituală a membrilor Bisericii la viața ei. Lucrarea din biserică nu s-a bazat numai pe umerii apostolilor, nici pe umerii unei mici grupe de lucrători instruiți. Dacă studiem pasaje ca Fapte 2:46-47; 5:13-14; 6:2-8 și 8:4 vedem că mulți credincioși au luat parte la predicarea Evangheliei, precum și la alte activități. În această perioadă s-a înmulțit foarte mult numărul credincioșilor care au arătat un mare zel spiritual. Fără să vrei, ajungi la concluzia că această colaborare extinsă a fost motivul de bază pentru răspândirea rapidă a credinței creștine în întreaga lume civilizată.

În anii trecuți s-a văzut aceasta în mod sporit, și mulți s-au întors la practica vieții Bisericii noutestamentale. În același timp, interesul pentru învățatura despre darurile Duhului a luat un uriaș avânt. Când Isus S-a întors în cer, a dat urmașilor Săi aceste daruri (Efeseni 4:8,11). Ele trebuiau să servească „desăvârșirii sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea Trupului lui Cristos“ (Efeseni 4:12). Aceste daruri trebuie folosite în vederea promovării copiilor lui Dumnezeu, pentru ca aceștia să poată face „lucrarea de slujire“. Pavel folosește în 1.Corinteni 12 imaginea corpului uman și părțile lui. Pentru ca un corp să funcționeze corect, trebuie ca toate părțile lui componente să-și îndeplinească sarcina. Dacă știm că Dumnezeu a dat fiecărui credincios un dar care să fie folosit pentru folosul altora, precum și pentru gloria lui Dumnezeu, aceasta poate schimba viața noastră și pe cea a altora.

Definiția și obiectivul darurilor

1. DEFINIȚIE. „Darurile Duhului“ sunt capacități date de Dumnezeu pentru lucrarea în Împărăția (Regatul) lui Dumnezeu, pe care le primesc (numai) credincioșii în mod supranatural. Cu expresia „darurile Duhului“ sunt în legătură două cuvinte grecești. În greacă găsim cuvântul *charismata*, de la care derivă noțiunea de „carismatic“. Rădăcina acestui cuvânt este *charis*, adică „grație“ sau „favoare nemeritată“. Al doilea cuvânt grec este *pneumatika*, adică „venind de la Duhul Sfânt“. Această noțiune accentuează faptul că Dumnezeu Însuși este Sursa acestor daruri, care țin de domeniul Duhului. Aceste daruri se deosebesc de capacitățile naturale, chiar dacă ambele vin de la Dumnezeu și uneori pot și conlucra. Capacitățile noastre naturale își au obârșia în prima noastră naștere, adică în nașterea „naturală“. Darurile Duhului le primim la a doua noastră naștere. Dacă darurile Duhului sunt dezvoltate și folosite corect, are loc un fenomen supranatural. El are loc pentru creșterea spirituală și pentru îmbărbătarea celorlalți credincioși. Cântatul la instrumente, cu vocea și lucrările artistice sunt și ele considerate ca „talent“ de la Dumnezeu, dar nu sunt socotite printre darurile Duhului. Și necredincioșii posedă asemenea capacități.

Darurile se deosebesc de asemenea de rodul Duhului (Galateni 5:22-23). Rodul ia ființă dinăuntru spre afară, are de a face cu caracterul creștinului și aparține procesului de creștere al tuturor credincioșilor. Astfel, ca la darurile Duhului, fiecare însușire din acest rod a Duhului stă la dispoziția tuturor creștinilor.

2. SURSĂ. Orice dar bun și desăvârșit vine de la Dumnezeu (Iacov 1:17). Așa e și cu darurile Duhului. Întrucît Dumnezeu este Unul, darurile vin de la Tatăl (Romani 12:3), de la Fiul (Efeseni 4:8) și de la Duhul (1.Corinteni 12:11). Fiecare credincios primește unul sau mai multe daruri de la Cristos cel înviat (Efeseni 4:7-8; 1.Corinteni 12:7; 1.Petru 4:10). Nu se poate ca un credincios să nu fi primit nici un dar. În acest sens, toți credincioșii sunt „carismatici“, fie că-și dau seama, fie că nu. Trupul credincioșilor nu poate fi împărțit, după Scriptură, în grupări „carismatice“ și „necarismatice“, deși lucrul acesta se face pe scară largă în lumea creștină. Darurile nu sunt proprietatea cîtorva oameni ordinați. Acest adevăr trebuie să ne reamintească responsabilitatea stimulării și folosirii acestui dar pe care-l avem (1.Timotei 1:6). Nu trebuie să-l neglijăm.

Cine hotărăște ce daruri primim? Unii credincioși fac trimitere la 1.Corinteni 12:31 și 14:1 și cred că aceasta depinde de voința și cererea noastră. Imperativul de la 1.Corinteni 12:31 nu e, firește, la singular, ci la plural, și se referă de aceea în mod vădit la Biserică ca întreg, ea fiind îndemnată să dorească spre binele bisericii locale darurile cele mai importante, de exemplu profeția. Darurile au la bază grația lui Dumnezeu și nu sunt o răsplată pentru „sfințenie“ sau pentru năzuința după un dar mai deosebit (Efeseni 4:7). Distribuirea darurilor se face pe baza libertății de dispunere a lui Dumnezeu, deci nu după propriile noastre dorințe. Suntem așa de înțelepți ca să-L învățăm pe Dumnezeu în privința locului nostru în Trupul lui Cristos?

3. SCOP. Apariția darurilor este în legătură cu înălțarea la cer a lui Isus după înviere. Darurile au fost date în mod special Bisericii. Întemeierea Bisericii la Cincizecime arată că darurile Duhului au fost date credincioșilor din Noul Legământ și nu au stat la dispoziție înainte de această perioadă. Darurile au fost date pentru edificarea celorlalți credincioși, ca și ei să ia parte la lucrarea Împărăției lui Dumnezeu (1.Corinteni 14:12,26; Efeseni 4:12), astfel încît creșterea să se facă în unitate și iubire (Efeseni 4:16), să se îngrijească unii de alții în iubire (1.Corinteni 12:25-26; 1.Petru 4:9-10), pentru ca mărturia Bisericii să poată fi dusă mai departe (1.Corinteni 14:24-25; Fapte 2:6,11,41) și pentru ca Dumnezeu să fie glorificat, înainte de orice prin Cuvînt (1.Petru 4:11). Nu găsim nici o singură indicație că darurile trebuie să servească sporirii propriilor capacități sau chiar lustruirii propriei imagini. Darurile nu sunt îndreptate spre înăuntru (spre propriul Eu, ci spre exterior (spre biserică). Acum se spune că darul vorbirii în limbi din 1.Corinteni 14:4 servește propriei edificări. Totuși, în acest verset, profețiile, care edifică biserica, sunt asemănate cu întrebuintarea vorbirii în limbi din Corint. În cadrul acestei asemănări, darului vorbirii în limbi i se acordă un loc neînsemnat. Acest verset nu spune că țelul unui dar al Duhului este „edificarea în sine“. Această edificare de sine e un produs secundar. Darurile sunt pentru ca alții să fie edificați.

Clasificarea darurilor

Exegeții nu sunt de aceeași părere în ce privește numărul darurilor. Numărul care este dat oscilează între nouă și douăzeci și nouă. De asemenea, nu există un acord dacă darurile citate în Noul Testament sunt un catalog complet. Unii cred că sunt amintite cele mai importante, dar că pot exista și alte daruri care nu sunt menționate expres în Scriptură. Și clasificarea darurilor a fost făcută în mod diferit. Darurile

pot fi clasificate după cum urmează:

- 1) după esența lor (vorbiire, funcție, înțeles);
- 2) după sfera de acțiune (în Biserica universală sau în biserica locală);
- 3) după aspectele lor (motivații, servicii divine, manifestări);
- 4) după durata lor (permanente sau limitate temporal).

E o problemă foarte controversată dacă o dată cu apostolii au dispărut și anumite daruri. Mulți exegeți conservatori sunt de părere că darurile care au un caracter special de semn au fost preconizate pentru epoca în care au lucrat apostolii. Alții conțracțic vehement această afirmație și spun că această interpretare nu poate fi dovedită biblic. Unii pretind că sunt apostolii lui Dumnezeu și că posedă puterea și autoritatea celor doisprezece apostoli. Totuși, aceștia pot fi în cazul cel mai bun doar niște apostoli în sens derivat al cuvântului, întrucât nu mai există azi nici un martor ocular al lui Cristos cel înviat (aceasta era condiția în Noul Testament; cf. 1.Corinteni 9:1; Fapte 1:22). Nu putem trata mai departe în cadrul acestei lecții chestiunea dacă unele daruri au pierit sau au fost adăugate și altele. În Anexa A e descris fiecare dar.

În Noul Testament găsim următoarea listă a darurilor Duhului:

1.Corinteni 12:8-10

Cuvântul înțelepciunii

Cuvântul cunoștinței

Credință

Vindecări

Profeție

Deosebirea duhurilor

Vorbire în limbi

Interpretarea vorbirii în limbi

1.Corinteni 12:28

Apostoli

Profeți

Învățători

Minuni

Ajutorări

Cîrmuire (sfat înțelept)

Vorbire în limbi

Romani 12:6-8

Profeție

Slujire

Învățători

Îmbărbătare

Dăruire

Conducere

Milostenii

Efeseni 4:11

Apostoli

Profeți

Evangelhiști

Păstori

Învățători

1.Petru 4:11

Vorbire

Slujire

Folosirea darurilor

Fiecare creștin este responsabil să servească Biserica cu darul lui. Noul Testament nu arată deloc viața de biserică ca fiind numai cițiva lucrători care fac munca principală, în vreme ce ceilalți sunt doar „vizitatori“, primesc slujirea acestor citorva lucrători și dau niște bani. Gîndește-te la parabola cu talanții și la faptul că într-o zi vom fi trași la răspundere de către Dumnezeu (Matei 25:13-30). Fiecare creștin ar trebui să fie angajat într-un cerc de credincioși și să-și aducă contribuția în cadrul vocii lui Dumnezeu. Cum putem face aceasta?

1. **DESCOPERIREA DARURILOR.** În Scriptură nu ni se poruncește în mod expres să ne descoperim darul (darurile). Găsim totuși multe îndemnuri de a-L servi

pe Domnul în comuniunea Bisericii Sale. De aceea, putem pur și simplu să servim și să punem mâna unde este nevoie. Nu e nevoie să așteptăm pînă ne-am descoperit darul personal. Suntem îndemnați ca în multe domenii unde există asemenea daruri să facem ceva și fără aceste daruri. Porunci ca ajutorarea (Galateni 5:13), îmbărbătarea (Evrei 10:25), evanghelizarea (Luca 12:8), discernămîntul spiritual (1.Ioan 4:1), învățătura (Tit 2:4) și grija unul față de altul (1.Corinteni 12:25) nu se limitează numai la cei care au în acest sens o capacitate, o aptitudine spirituală deosebită. Dacă Dumnezeu binecuvîntează în chip deosebit pe cineva într-unul din aceste domenii, acesta este un semn că e prezent un dar al Duhului. Dar cine ar vrea ca dăruirea, credința sau ajutorarea să se mărginească numai la cei înzestrați? Se pare că un credincios poate avea mai mult decît un dar (Pavel, Filip). În orice caz, nu există nici un motiv să te simți „superior“ în sens spiritual (1.Corinteni 12:21-24).

2. DEZVOLTAREA DARURILOR. Ne dezvoltăm darurile atunci cînd le folosim activ pentru Dumnezeu. Ele nu ne sunt date cel mai adesea în „floarea“ lor (de ex. învățătura și evanghelizarea). Dezvoltarea darurilor noastre pare să fie determinată de aceleași principii ca și celelalte domenii ale creșterii spirituale.

Unui pasaj despre daruri (Romani 12:4-8) îi precedă îndemnul de a ne dăruia corpul pentru servirea lui Dumnezeu și de a-l aduce ca „sacrificiu viu“ lui Dumnezeu (v.1-2). Un pasaj asemănător este precedat de îndemnul de a umbla corespunzător chemării noastre (Efeseni 4:1). Factori ca ascultarea, rugăciunea eficientă, studiul biblic făcut cu răbdare, slujba de martor, lucrarea în adunare și dorința fierbinte de a face voia lui Dumnezeu vor influența folosirea darurilor noastre. Nu există aici „cursuri rapide“ pentru dezvoltarea darurilor noastre. Ca și în alte domenii în care ar trebui să facem progres spiritual, și aici creșterea este treptată.

3. LINII DIRECTOARE PENTRU RECUNOAȘTEREA DARURILOR. Următoarele linii directoare pot fi un ajutor pentru recunoașterea darurilor.

a) *Orientează-te spre alții.* Darurile Duhului ne sunt date ca să servim altora și să le dăm ajutor în viața lor spirituală (Efeseni 4:12). Nu te concentra asupra ta însuși.

b) *Caută „uși deschise“ ale slujirii* (Galateni 6:10). Nu aștepta pînă ce-ți descoperi darul. Poate că această „ușă deschisă“ nu e ce ți-ai închipuit, dar vezi o nevoie și ai putea să ajuți. Dacă există nevoi și sunt prezente ocazii favorabile, atunci nu e un semn de maturitate spirituală să stai și să aștepti pînă ce ți-ai descoperit darul. Isus a spus: „Eu sunt în mijlocul vostru ca Cel ce servește la masă“ (Luca 22:27). Poate fi un dezavantaj să te concentrezi prea curînd asupra unui anumit domeniu.

c) *Roagă-te ca să primești ocazia de a-L servi pe Domnul Isus.* Nu aștepta pînă vine cineva la tine și te roagă ceva. Rugăciunea este o parte importantă a armurii lui Dumnezeu (Efeseni 6:18). Roagă-te lui Dumnezeu ca să-ți dea înțelepciune (Iacov 1:5), pentru a ști unde vrea să te folosească. Meditează încă o dată la lista darurilor și caută o ocazie de a putea servi undeva. Nu-ți subaprecia propriile capacități, cînd Dumnezeu deschide uși. Bazează-te și contează pe ajutorul lui Dumnezeu.

d) *Cere sfat unor creștini maturi pe care-i cunoști* (Proverbe 11:14). Noi înșine nu prea știm bine despre propriile noastre daruri (1.Corinteni 14:29). Propria noastră preferință poate fi complet opusă voinței lui Dumnezeu. Mulți care au devenit mai tîrziu predicatori plini de putere ai Cuvîntului lui Dumnezeu s-au spriat mai întîi în fața acestui gînd. Pe de altă parte, există și oameni care vor să predice, deși Dumne-

zeu are pregătit pentru ei o cu totul altă lucrare. Ascultă sfatul altora. Nu încerca să intri cu forța prin uși închise.

e) *Lucrează activ*. Când suntem activi, aceasta duce adesea la descoperirea darurilor (2.Timotei 4:14). Acțiunea voluntară ar trebui să preceadă „sentimentele“. Dacă punem mîna oriunde putem și suntem folosiți, nu trebuie să ne fie teamă că fugim de Dumnezeu. Tu stai la dispoziție, sau eviți răspunderea? Îndeplinești cu fidelitate sarcini care îți sunt încredințate momentan?

f) *Nu aștepta o dezvoltare imediată a darurilor*. Creșterea se face treptat (2.Petru 3:18). Darul nu ne stă înaintea complet dezvoltat. Începutul este adesea descurajator și nu tocmai impresionant. Ferește-te de judecăți prea pripite, care pot împiedica creșterea. Viața ta este poate un rezervor dinamic de potențial nefolosit pentru Dumnezeu. Lucrarea ta poate fi văzută de mulți sau poate fi făcută în secret. Poate că faci o lucrare uimitoare, ca de exemplu ajutorarea, sau ai darul milosteniilor. În acest domeniu par să existe ocazii nesfîrșite de servire! Ar trebui să-ți propui în orice caz punerea la lucru a darului pe care ți-l dă Dumnezeu și să-l folosești cu ajutorul Lui. Nu-ți neglija darul. Folosește-l!

Întrebări la lecția 9

Darurile Duhului

1. Enumeră diferitele daruri ale Duhului, care apar în următoarele versete. Romani 12:3-8; 1.Corinteni 12:8-10,28-30; 1.Petru 4:8-11; Efeseni 4:11
2. Cum ai răspunde următoarelor afirmații?
 - a) Numai creștinii mai spirituali au un dar al Duhului (1.Corinteni 12:7).
 - b) Toți creștinii trebuie să aibă toate darurile (1.Corinteni 12:28-30).
 - c) Cineva trebuie să ceară în rugăciune un dar spiritual (1.Corinteni 12:11,18).
3. În următoarele versete se exprimă două obiective ale darurilor spirituale. Care sunt aceste obiective? 1.Corinteni 14:12; Efeseni 4:11-13; 1.Corinteni 14:20-25 (mai ales 14:22); Evrei 2:2-4
4. De care două atitudini referitoare la daruri ne-a avertizat Pavel? 1.Corinteni 12:15-16; 1.Corinteni 12:21. Care ar fi rezultatul practic al unor asemenea acțiuni?
5. Ce a spus Pavel despre biserica din Corint referitor la darurile Duhului (1.Corinteni 1:4-7)? Au făcut din ea darurile ei o biserică spirituală (1.Corinteni 3:1-3)?
6. În 1.Corinteni 14 găsești răspunsul la următoarele întrebări: Care a fost scopul vorbirii în limbi? În ce măsură au abuzat corintenii de acest dar? Ce reguli a stabilit Pavel pentru vorbirea în limbi? Explică afirmația: „Mai bine cinci decît zece mii“.
7. Ce se spune în pasajele de mai jos despre atitudinea noastră față de folosirea darurilor și despre modul în care să ne folosim de ele? Ce avertizări sunt exprimate în legătură cu darurile amintite? Romani 12:6-8; 1.Timotei 4:13-15; 1.Petru 4:8-11
8. Cf. 1.Corinteni 13:1-3, 8-10,13, Dumnezeu pune mai mult accent pe cunoașterea și practicarea darului nostru spiritual, ori pe dezvoltarea unui caracter asemenea Domnului Isus și aducerea de rod al Duhului Sfînt (Galateni 5:22-23)? Explică.
9. Care este după părerea ta darul pe care l-ai primit de la Dumnezeu? În ce măsură ai folosit acest dar în biserica ta? Cum vrei să-ți folosești darul în viitor?
10. Ce ar trebui să faci dacă nu știi care-ți este darul?

Lecția 10

Servire

„EU SUNT ÎN MIJLOCUL VOSTRU CA CEL CE SLUJEȘTE“, a spus Domnul nostru (Luca 22:27). „Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți“ (Marcu 10:45). Tatăl a spus despre El prin gura lui Isaia: „Iată, Acesta este robul Meu“ (Isaia 42:1).

În lume are loc o neîncetată luptă pentru supremație. Competiția este pentru locul întâi, pentru ridicarea în rang. Ținta este să fii în vîrf, să fii șeful tuturor. Isus a creat și a arătat o nouă cale revoluționară. Discipolii s-au certat între ei ca să știe cine este cel mai mare. Isus i-a corectat, explicîndu-le că: „Dacă vrea cineva să fie cel dintîi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toți și slujitorul tuturor“ (Marcu 9:35).

Să fii mare prin servire

„Oricare va vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru“, i-a îndemnat Isus, „și oricare va vrea să fie cel dintîi între voi să fie robul tuturor“ (Marcu 10:43-44). Isus i-a învățat că, în Împărăția lui Dumnezeu, singura cale de a ajunge sus este de a merge spre cele de jos. Conceptul servirii este atît de radical, încît e consemnat în toate cele patru Evanghelii (Matei 20:25-28; Marcu 9:33-35; 10:35-45; Luca 22:42-27; Ioan 13:1-17). Fiecare aspect din viața Lui a scos în evidență servirea Lui. Deși subiectul este vital, e totuși greu de înțeles.

I. DISCIPOLII S-AU LUPTAT CA SĂ FIE MARI. Discipolii s-au certat între ei ca să știe cine e cel mai mare (Luca 22:24). Iacov și Ioan, fiii lui Zebedei, au cerut chiar ca să șadă unul la dreapta Lui și celălalt la stînga Lui în glorie (Marcu 10:35-37). Isus nu a fost surprins de cererea lor. „Știți că cei priviți drept cîrmuitori ai Neamurilor domnesc peste ele, și mai-marii lor le poruncesc cu stăpînire“, le-a explicat El (Marcu 10:42). Dar Împărăția lui Dumnezeu nu este ca împărăția lumii. Isus este pe locul cel mai înalt în Împărăția lui Dumnezeu, totuși El nu a venit ca să I se servească, „ci El să slujească, și să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți“ (Marcu 10:45). El a pus întrebarea pătrunzătoare: „Care este mai mare? Cine stă la masă, sau cine slujește la masă? Nu cine stă la masă? Și totuși, Eu sunt în mijlocul vostru ca Cel ce slujește la masă“ (Luca 22:27). Isus Însuși este un slujitor. Oare discipolii Lui ar trebui să caute supremația? „Robul nu este mai mare decît domnul său, nici apostolul mai mare decît cel ce l-a trimis“ (Ioan 13:16).

2. ISUS A DAT EXEMPLU DE SERVIRE. La ultimul Paște, Isus Și-a luat rolul umil de a spăla picioarele discipolilor Lui. Apoi a explicat: „Voi Mă numiți Învățătorul și Domnul, și bine ziceți, căci sunt. Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu“ (Ioan 13:13-15). Deși Isus era Dumnezeu, Și-a lăsat intenționat la o parte privilegiile divine cînd a părăsit cerul ca să ia chip de Om. El nu S-a uitat la drepturile Lui personale. El era împovărat de o lume pierdută. În folosul omului păcătos S-a umilit El pînă la moarte. El a dat tot ce avea pentru alții. Din cauza sacrificiului lui Isus, Dumnezeu Tatăl „L-a înălțat nespuse de mult și l-a dat Numele care este mai presus de orice Nume“

(Filipeni 2:9). El a ales ultimul loc pentru Sine, dar va fi înălțat pe primul loc pentru toată eternitatea.

Să-L servești pe Dumnezeu prin servirea oamenilor

O chemare înaltă în viața unui creștin este să-L servească pe Dumnezeu prin servirea altora. Pavel a spus: „Noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Isus Cristos. Noi suntem robii voștri, pentru Isus“ (2.Corinteni 4:5). El laudă bisericile din Macedonia, „care s-au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului, și apoi nouă, prin voia lui Dumnezeu“ (2.Corinteni 8:5). E mai ușor să credem că-L servim pe Dumnezeu, pe care nu L-am văzut, decât să servim niște oameni pe care îi vedem zi de zi. Totuși, suntem sfătuiți să-i servim pe alții „ca niște ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu“ (1.Petru 4:10).

1. **ATITUDINEA UNUI SERV.** Servirea începe în inimă. Un serv e acela care ia poziție umilă ca să se poată concentra asupra nevoilor altora. El e doritor să facă munca murdară, sarcinile umile, lucrul „din culise“. Acțiunile lui nu sunt motivate de „duh de ceartă [ambiiție egoistă] sau slavă deșartă“. Pe serv îl interesează mai mult nevoile altora decât ale lui (Filipeni 2:3-4). Motivația servirii lui e iubirea (Galateni 5:13).

2. **ACȚIUNILE UNUI SERV.** Noi suntem chemați să servim conducătorii spirituali și credincioșii din biserică (Romani 16:1). Suntem îndemnați să facem bine tuturor oamenilor, și mai ales fraților în credință (Galateni 6:10). Lucrarea practică este necesară pentru cei ce sunt în nevoie – fie fizic, fie spiritual (Proverbe 31:20). Servirea poate implica un risc personal, cum a fost cu Priscila, Acuila (Romani 16:4) și Epafrodit (Filipeni 2:25-30). Poate să ceară investiții de timp sau posesiuni. Femeia sunamită a făcut o cameră specială pentru profetul Elisei (2.Regi 4). Epafra a fost un serv credincios care i-a încurajat pe alții să crească în credință în Cristos și în iubire pentru toți sfinții (Coloseni 1:7). Dorca „făcea o mulțime de fapte bune și milostenii“ (Fapte 9:36). Printre altele, a cusut haine și cămăși pentru văduve. Servirea implică de asemenea supunere față de autoritatea așezată de Dumnezeu. Iosif a fost evidențiat pentru slujba lui de încredere față de mai-marii lui (Geneza 39). A face o ispravă bună de lucru este o formă esențială de servire (Efeseni 6:5-8).

Servire cu fidelitate

Scriptura abundă cu exemple ale celor ce-au fost servi fideli ai lui Dumnezeu și ai poporului Său. Fidelitatea e una dintre cele mai dorite calități la un serv (Luca 16:1-12). Ea e o premisă, o condiție necesară pentru ocazii viitoare (Matei 25:24-30). Fidelitatea implică un serviciu loial, onest, de încredere, pe care se poate conta, făcând altora.

1. **EXEMPLE DE SERVI FIDELI.** Iosua a devenit un mare conducător în Israel, dar la început a fost servitorul lui Moise (Exod 24:13). Din cauză că l-a servit cu fidelitate pe Moise (Iosua 11:15), a fost apt să fie conducător în locul lui Moise (Iosua 1:5). La fel, Elisei l-a servit pe Ilie timp de șase ani. După ce Ilie a fost înălțat la cer, Dumnezeu l-a onorat pe Elisei ca moștenitor al funcției de profet (2.Regi 2:9-11). Timotei a fost un servitor al apostolului Pavel, „ca un copil cu tatăl lui, a lucrat“ (Filipeni 2:22). Când s-a terminat viața și lucrarea lui Pavel, Timotei avea să con-

tinue lucrarea pe care a început-o el.

2. **EXEMPLE DE SERVI INFIDELI.** În Scriptură se consemnează despre alte persoane cu o servire infidelă. Saul nu a fost fidel față de sarcinile primite (1.Samuel 15:1-3,20-21). Pentru că nu a vrut să meargă pînă la capăt, Dumnezeu a luat regatul de la el (1.Samuel 15:26). Absalom părea a fi fidel, dar n-a fost. El nu a fost dispus să-l servească pe tatăl său, regele. El dorea supunerea și afecțiunea poporului pentru sine (2.Samuel 15:1-6). Dima, ajutorul lui Pavel, a pornit bine, dar nu a fost perseverent. Plăcerile acestei lumi au fost mai importante pentru el decît servirea (2.Timotei 4:10). Ce te împiedică pe tine să fii fidel în serviciul lui Dumnezeu? Un exemplu încurajator ne dă speranță. Este posibilă o schimbare. Marcu a călătorit ca servitor al lui Pavel și Barnaba, dar i-a părăsit la Pamfilia (Fapte 15:38). Mai târziu i s-a dat încă o șansă și a fost apărat de Barnaba care dorea să-l ia cu el în lucrarea Domnului (Fapte 15:39). Deși Marcu a fost infidel la început, pînă la urmă s-a dovedit fidel.

Concluzie

Foloasele servirii sunt numeroase. Pentru servire făcută cu fidelitate am putea primi responsabilități mai mari, așa cum a primit Iosua (Iosua 4:14), sau să vedem rod spiritual, așa cum a făcut Acuila și Priscila (Fapte 18:26-28; 1.Corinteni 3:6). Dar cel mai important dintre toate, lecțiile pe care le învățăm în servire vor avea însemnătate eternă. Ceea ce am făcut ca servi va fi apreciat de Domnul Isus Însuși la așa-numitul Scaun de Judecată al lui Cristos (2.Corinteni 5:10). Nu păcatele noastre, pe care le-a plătit El, ci viețile și servirea noastră vor fi trecute acolo în revistă, cînd se vor da răsplăți pentru fidelitatea față de El, care așteaptă ca toți servii Lui să fie folositori. Chiar înainte de tronul etern al lui Dumnezeu și al Mielului este scris: „Robii Lui Îi vor sluji“ (Apocalipsa 22:3). Servirea este o ocupație eternă, onorată și binecuvîntată de Domnul nostru. Ea nu-și va pierde răsplata din mîinile Lui. Cum te-a chemat Dumnezeu să servești? Cui îi servești? Vrei să fii ca Saul, un om de jumătate de drum, sau ca Dima, un delăsător, ori ca Absalom, un egoist? Sau vrei să fii ca Iosua, un trudit, sau ca Elisei, un om de două mile; sau ca Timotei, servul încercat? Isus a promis o mare binecuvîntare tuturor celor care Îl servesc în mod loial. „Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl Meu îl va cinsti“ (Ioan 12:26).

Întrebări la lecția 10

Servire

1. Pune în contrast ideea lumii de mărire cu învățătura Domnului despre servire (Marcu 10:45; Luca 22:24-27). Ce ne este promis ca răsplată (Ioan 12:26)?

2. Citește Filipeni 2:3-11 și răspunde la următoarele întrebări: Ce loc ocupă în viața de creștin înălțarea de sine? De ale cui interese trebuie să ne ocupăm în primul rînd? Ce exemplu trebuie să avem înaintea ochilor? Care este rezultatul servirii de bunăvoie a lui Isus? Ce alte aspecte ale servirii găsești în acest pasaj?

3. Cum poți să aplici practic în viața ta Ioan 13:4-17? Care este, potrivit acestui pasaj, cea mai bună metodă de a-i învăța pe ceilalți creștini să servească?

4. Citește Coloseni 3:22-25 și răspunde la următoarele întrebări: Cum trebuie să servim „patronilor“ noștri? Cui servim în realitate dacă facem treabă bună în meseria noastră? Ce se întâmplă dacă facem o treabă proastă?

5. Ce-i împiedică pe mulți creștini să servească în adunare (Filipeni 2:19-23)?

6. Cum au servit Timotei și Epafrodit apostolului Pavel (Filipeni 2:19-30)?

7. Însiră câteva puncte de felul cum ai putea servi foarte practic în adunarea sau biserica ta! Care ar putea să fie primul pas?

8. Notează ce domenii în care trebuie să servim (profesie, familie, Împărăția lui Dumnezeu, etc.) și ce atitudini pe care le are (sau trebuie să le aibă) servul sunt menționate în următoarele pasaje.

Verset:	Sfera servirii:	Atitudine:
---------	-----------------	------------

Luca 17:10	_____	_____
------------	-------	-------

2.Corinteni 4:5	_____	_____
-----------------	-------	-------

2.Corinteni 12:15	_____	_____
-------------------	-------	-------

Filipeni 2:3-4	_____	_____
----------------	-------	-------

Coloseni 3:22-25	_____	_____
------------------	-------	-------

1.Petru 4:10	_____	_____
--------------	-------	-------

9. Citește anexa B „Nu ca să fie servit“ și notează gânduri legate de atitudini și servire.

10. Completează foaia „Ocazii pentru lucrare“. Dacă ești deja implicat, atunci indică domeniile de implicare. Dacă nu știi cum să servești, atunci arată și acest lucru.

Ocazii pentru servire

Oamenii care vor să servească sunt totdeauna folosiți. Dacă ai impresia că Dumnezeu ți-a pus pe inimă să servești într-unul din domeniile citate, atunci bifează-l.

- Evanghelizare în oraș/sat
- Creșterea tinerilor credincioși
- Corectarea cursurilor prin corespondență și răspunsul la întrebările cursanților
- Bucătărie: contribuție în anumite prilejuri
- Ospitalitate: invitarea altora la masă după serviciile religioase de duminică
- Lucrarea cu femeile
- Vizitarea bolnavilor
- Lucrarea cu copiii: cămin (creșă)_____, preșcolari_____, școlari_____
- Lucrarea cu tinerii_____
- Muzică: cor_____, pian_____, orgă_____, experiență în aceste domenii_____
- Misiune: grup de rugăciune_____, corespondență_____
- Lucrări practice: grădină_____, curățenie_____, etc. Ore pe săptămână_____:
- Lucrări de secretariat_____. Experiență în acest domeniu:_____
- Consiliere spirituală practică referitoare la profesie, chestiuni financiare, etc.
- Cerc de casă_____, grupuri de comuniune_____. Găzduire_____, conducere_____
- Vizite (evangelistice____ sau pastorale_____)
- Altele_____

Care este cel mai bun timp din zi/din săptămână pentru a servi în aceste domenii?

Comunică ziua și numărul orelor: Zi..... Ore.....

Lecția 11

Sfințenia personală

Dumnezeul Bibliei este un Dumnezeu sfânt. Înfățișarea Lui e înfricoșătoare. Aparația Lui l-a făcut pe un profet al lui Dumnezeu să i se schimbe culoarea feței (Daniel 10:8), iar pe un altul să strige că e pierdut (Isaia 6:5). Un alt om al lui Dumnezeu a căzut la picioarele Lui ca mort (Apocalipsa 1:17). Îngerii care păzesc sfințenia lui Dumnezeu strigă neîncetat înaintea tronului lui Dumnezeu: „Sfânt, sfânt, sfânt“ (Isaia 6:3; Apocalipsa 4:8). Nimic necurat nu poate veni de acolo de unde locuiește El (Apocalipsa 21:27). Fără sfințenie, nimeni nu va vedea pe Domnul (Evrei 12:14). De aceea, poporul lui Dumnezeu trebuie să fie un popor sfânt, și tocmai la aceasta ne-a chemat Dumnezeu (Efeseni 1:4). El spune: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt“ (1.Petru 1:16; cf. Levitic 11:44; 19:2).

Dacă nu am înțeles cu adevărat această stare de fapt, ne aflăm în pericolul de a avea standarde scăzute pentru viața noastră personală. A.W. Tozer a spus: „Am învățat să trăim cu nesfințenie, și am ajuns pînă acolo că o privim ca ceva obișnuit și cotidian“.¹ Pe baza acestei lejerități presupunem că un mod de viață păcătos și o iertare „ușoară“ sunt perfect acceptabile. Dar cei care continuă în imoralitate sexuală, în alcoolism și în lucruri asemănătoare nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu, indiferent cît de siguri s-ar putea simți cînd se roagă și merg la biserică (1.Corinteni 6:9-10; Galateni 5:19-21; Apocalipsa 22:15). Credinciosul este chemat să fugă de imoralitate (1.Corinteni 6:18). Deoarece cuvîntul „sfânt“ este aplicat Duhului, Scripturii și lui Cristos Însuși, nu are o însemnătate de valoare inferioară cînd ne este aplicat și nouă.

Cuvinte ca „a sfinți“, „sfințenie“, „a consacra“ vin din aceeași rădăcină, „sfînt“. Înțelesul de bază e „a sorta, a separa, a pune deoparte“. Aceste cuvinte apar de peste 800 de ori în Biblie. Niște obiecte moarte, ca vasele din templu, au fost privite ca sfînte cînd au fost folosite pentru Dumnezeu. Israel este considerat ca „popor sfînt“, pentru că a fost pus deoparte pentru obiectivele lui Dumnezeu în Vechiul Testament. Același lucru e valabil și pentru poporul lui Dumnezeu din Noul Testament. Dumnezeu vorbește despre faptul că El Însuși Se sfințește, pentru că El este sfînt. Aceasta indică absoluta puritate a Fiiinței Sale și completa Sa separare de orice pată.

Aspecte ale sfințeniei

1. SFINȚENIE POZIȚIONALĂ. Cînd ne încredem în Isus Cristos ca Domnul și Salvatorul nostru, suntem aduși într-o poziție de sfințire eternă (Fapte 26:18; 1.Corinteni 1:30; 6:11; Evrei 10:10,14). Noi suntem făcuți sfinți prin aceea că suntem „în Cristos“ (2.Corinteni 5:17). De aceea numește Dumnezeu pe fiecare credincios ca „sfînt“, ceea ce reiese din salutările epistolelor apostolului Pavel (1.Corinteni 1:2). Prin grație ni se dă o sfințenie pe care altfel ne-ar fi cu neputință s-o dobîndim.

2. SFINȚENIE PROGRESIVĂ. „Progresiv“ implică un proces de a deveni sfînt în practică. Aceasta este sfințenia pentru care Se roagă Cristos (Ioan 17:17). Poziția noastră în Cristos trebuie să fie pentru noi un imbold de a trăi în realitate ceea ce suntem în sens spiritual, adică în ochii lui Dumnezeu. Nesfințenia e o caracteristică

a oamenilor depravați pe care îi așteaptă judecata eternă a lui Dumnezeu (1.Timotei 1: 9-10; 2.Timotei 3:2-5). Suntem chemați să ne curățim „de orice întinăciune a cărnii și a d i hului, și să ne ducem sfințenia pînă la capăt, în frica de Dumnezeu“ (2.Corinteni 7:1). Practicile nevrednice sunt legate de avertismente severe și pedepse aspre (1.Corinteni 11:27-31). Suntem îndemnați ca în viața aceasta – nu numai în cea viitoare – să urmărim sfințenia (1.Tesaloniceni 4:7; 2.Petru 3:11).

Această sfințenie practică sau zilnică cuprinde atât *punerea deoparte sau separarea pentru Dumnezeu*, cît și *separarea de rău*. Noi trebuie să fim puși deoparte pentru a atinge obiectivele lui Dumnezeu (Numeri 6:2) și pentru a putea fi folosiți de Domnul (2.Timotei 2:21). Aceasta este o disponibilitate sfîntă față de Dumnezeu. Dar mai suntem chemați și să ne separăm de orice fel de întinare. Aceasta include lucruri ca imoralitatea sexuală (curvia, 1.Tesaloniceni 4:3), „poftele firii pămîntești [carnale] care se războiesc cu sufletul“ (1.Petru 2:11), ca și „tot ce se pare rău“ (1.Tesaloniceni 5:22). Nu trebuie să ne înjugăm „la un jug nepotrivit cu cei necredincioși“, ci să ne ținem la distanță de orice asemenea legături (2.Corinteni 6:14-17).

3. SFINȚENIE PERFECTĂ. De abia cînd Îl vom vedea pe Isus în cer – și nu înainte – vom fi eliberați pe deplin și pentru totdeauna de orice pată. După moarte vom avea o sfințenie definitivă, perfectă în toate domeniile (Coloseni 1:22; Efeseni 5:27; 1.Ioan 3:2; Iuda 24). Pînă atunci nu putem aștepta perfecțiune în acest sens.

Părerii greșite privitoare la sfințenie

1. PERFECȚIUNE DUPĂ CONVERTIRE. Unele grupări au afirmat pe baza pasajelor Romani 6:6 și Galateni 2:20 doctrina sfințirii instantanee și „complete“ în această viață. Credincioșilor li se cere să caute o experiență prin care „omul cel vechi să fie crucificat“, iar „trupul păcatului... nimicit“, pentru ca cineva să poată găsi și să se bucure de o perfecțiune care la convertire nu era cu putință. Ei spun că prin această experiență unică ar fi găsit o viață sfîntă, pe care n-o cunoșteau înainte. Această doctrină este totuși în contradicție cu învățătura Scripturii, care accentuează o viață în comuniune permanentă cu Cristos și nu amintește de această experiență de criză, pe care cineva trebuie s-o facă „o dată pentru totdeauna“ (Luca 9:23; 1.Corinteni 15:31). Nici o experiență care se face o singură dată nu produce o sfințenie consecventă, durabilă, și nici o perfecțiune fără păcat. Umblarea în Duh și rămînerea în Cristos trebuie practicate zilnic.

2. FARISEISM. Pe vremea lui Isus exista un partid religios numit „Fariseii“, adică „cei puși deoparte sau separați“. Ei își bazau sfințenia înaintea lui Dumnezeu prin respectarea meticuloasă a legilor ceremoniale (ca de ex. spălarea vaselor sau a mîinilor). Ei dădeau zeciuala chiar și din legume (Luca 11:42), dar disprețuiau dreptatea și iubirea lui Dumnezeu. Ei „strecurau fînțarul, dar înghițeau cămila“ (Matei 23: 24). Fariseii L-au judecat aspru pe Isus din cauza contactelor cu păcătoșii și cu cei izgoniți din societate și a indiferenței Lui pentru legile lor ceremoniale (Marcu 7:2-5). Dacă încercăm să dobîndim sfințenia prin ceremonii sau îndatoriri religioase ce nu ating viața lăuntrică, atunci suntem vinovați de fariseism. Astăzi, această formă de „sfințenie“ se exprimă printr-un spirit extrem de critic față de alți credincioși cu privire la vestimentație, coafură, obiceiuri sau poate amănunte minore de doctrină. Totuși, acestor critici le lipsește adesea adevărata iubire și spiritualitate în viața lor.

3. ELITISM. Unii credincioși cred că au devenit „spirituali“ pentru că au avut o anumită experiență sau au adoptat un anumit stil de viață (de exemplu, trăiesc în sărăcie), ori sunt adepții unei anumite orientări, pe care o consideră drept adevărul. Aceștia sunt oamenii cărora li se aplică așa de bine vorba „mai sfinți ca tine“ (Isaia 65:5). Când suntem vinovați de elitism, ne concentrăm asupra realizărilor și performanțelor noastre și ne comparăm pe noi înșine cu cei despre care credem că nu au ajuns așa departe ca noi (2.Corinteni 10:12). Atitudinea noastră este: „Există o singură clasă de credincioși, anume ‚noi‘, cu doctrina noastră, cu felul nostru de viață, cu instruirea noastră specială, cu conducătorul nostru – apoi sunt toate celelalte biete suflete neluminate“.

4. IZOLAȚIONISM. Poți ușor să cazi pradă gândului că, pentru a fi sfinți înaintea lui Dumnezeu, ar trebui să fugim de lume și să trăim numai pentru noi. Putem să ne ținem departe de păcate. Putem să trăim în munți sau într-un loc izolat. Putem să ne acoperim cu o îmbrăcăminte specială ca să ne scoatem în evidență că suntem „altfel“. Putem să ne petrecem tot timpul numai cu cei credincioși. Putem refuza să citim sau să ascultăm veștile din lumea exterioară. Am putea face toate aceste lucruri ca să încercăm să dobândim sfințenie. Dar modelul Domnului nostru Isus Cristos interzice acest lucru. El a mâncat cu păcătoșii, i-a vizitat pe oameni și a fost complet conștient de ceea ce se petrecea în jurul Lui. Și totuși, El nu a făcut niciodată compromisuri referitoare la standardele Sale personale. Noi suntem chemați mai degrabă să fim *în* lume, dar nu *din* lume (Ioan 17:14-16). Dacă Dumnezeu ar vrea altfel, ne-ar lua din lume.

Domenii ale sfințeniei

Sfințenia cuprinde toate aspectele vieții creștine. Cîteva domenii mai evidente celorlalți oameni sunt vorbirea noastră, felul nostru de a fi, comportarea noastră morală, legăturile noastre, înfățișarea noastră și obișnuințele noastre gastronomice.

1. VORBIRE. Vorbirea noastră ar trebui să se merite. Pălăvrăgeala și vorbăria fără rost ar trebui evitate. Cuvintele noastre ar trebui să fie nu numai sincere (Levitic 19:11; Proverbe 12:22), curate (Efeseni 5:3-4) și binevoitoare (Coloseni 4:6), ci și edificatoare (Efeseni 4:29). Despre teme care Îl privesc pe Dumnezeu ar trebui să vorbim cu respect și să evităm orice glumă sau banc referitor la Biblie sau la lucrurile spirituale. Poate că am da mai multă atenție vorbirii noastre dacă ne-am gândi mereu la avertismentul lui Isus: „Vă spun că, în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvînt nefolositor pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osîndit“ (Matei 12:36-37).

2. FEL DE A FI. Felul de a fi al creștinilor ar trebui să fie caracterizat de grija pentru alții. Suntem îndemnați să fim prietenoși, miloși și iertători (Efeseni 4:32). Trebuie să ne ținem temperamentul sub stăpînire (Efeseni 4:26). Mînia dreaptă este o mînie de dragul lucrurilor lui Dumnezeu, nu de dragul nostru propriu. O atitudine cîrtoare, ursuză, critică, cicălitoare, geloasă, răzbunătoare, certăreață, suferindă, poftitoare sau egoistă nu poate fi scuzată de un creștin cu argumentul „naturii ome-nești“. Ea trebuie demascată și condamnată ca fiind firească, carnală și păcătoasă. Zicala „acasă păcătoși, în afară sfinți“ arată că sfințenia noastră este pusă la încercare cînd suntem acasă sau ne aflăm între oameni cu care venim zilnic în contact.

3. **PURITATE MORALĂ.** Dumnezeu a creat sexualitatea, dar o limitează la căsătorie (Proverbe 5:18-21). Lumea vrea să schimbe cu orice preț standardele lui Dumnezeu și consideră ca normală într-o măsură tot mai mare iubirea liberă și homosexualitatea. Dar consecințele unei vieți desfrinate au rămas aceleași. Relația greșită cu sexualitatea poate să distrugă fizic și spiritual pe cineva (Proverbe 5:1-11; Romani 1:27; 1.Corinteni 6:18). Samson și Iosif sunt în Vechiul Testament cele două exemple opuse pentru înfrângere, respectiv victorie în domeniul purității morale (Iuda 16; Geneza 39). Samson și-a pierdut bunul renume și în cele din urmă viața; Iosif și-a pierdut locul de muncă, dar în cele din urmă a devenit unul dintre cei mai puternici din regat. Puritatea morală începe cu viața gândurilor (Matei 5:28), care trebuie să fie ținute sub control de voința noastră (Iov 31:1). Trebuie să ne îndreptăm gândurile spre tot ceea ce merită (Coloseni 3:1-5; Filipeni 4:8).

4. **RELATII.** Domnul Isus a mâncat cu perceptorii și cu păcătoșii pentru că a venit să-i cheme la pocăință. El avea contacte cu ei, dar nu S-a lăsat ademenit la compromis prin discuțiile, prin modul lor de comportare păcătos și prin orientarea lor lumească. Cum era aceasta cu puțință? În primul rînd, Isus n-a încheiat nici un fel de alianță cu ei. Scriptura spune: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși“ (2.Corinteni 6:14). Din punct de vedere spiritual este imposibil ca lumina și întunericul, credincioșii și necredincioșii să aibă împreună o comuniune adevărată. În al doilea rînd, Isus nu a făcut nimic care ar fi putut să-L murdărească, și nu S-a lăsat atras la nivelul păcătoșilor, ca să le poată fi o mărturie. În concluzie, se poate spune că noi credincioșii putem avea contacte cu necredincioșii, pentru ca să le putem fi de mărturie, dar niciodată nu trebuie să ne compromitem normele referitoare la sfințenie.

5. **ÎMBRĂCĂMINTE.** Un creștin ar trebui să se îmbrace în așa fel, încît mărturia lui să fie sprijinită și nu împiedicată. Noi vrem să îndreptăm atenția asupra lui Isus Cristos și nu asupra noastră înșine. Ca ambasadori ai Regelui (2.Corinteni 5:20), îmbrăcămîntea noastră n-ar trebui să fie pompoasă sau costisitoare (1.Timotei 2:9). Podoaba faptelor bune este mai prețioasă ca hainele luxoase (Tit 2:10). Hainele luxoase aparțin lumii (Luca 7:25). Femeile trebuie să fie feminine și nu provocatoare. Bărbații ar trebui să aleagă o îmbrăcăminte eficient bărbătească. Dumnezeu urăște goliciunea expusă la vedere, la fel ca și o amestecare a sexelor (Deuteronom 22:5).

6. **MÎNCAREA ȘI BĂUTURA.** Toate alimentele sunt curate (Marcu 7:18-19); 1.Timotei 4:3-5), dar supraalimentația sau bulimia nu se cuvin unui creștin. Istoria lui Eli (1.Samuel 2-4) arată unde duce o lipsă de control în acest domeniu și ce efecte are aceasta la următoarele generații. În ce privește alcoolul, nu se poate dovedi din Biblie că un creștin nu are voie să bea vin, însă n-ar trebui să fim motiv de poticnire pentru alții (Romani 14:21; Galateni 5:13).

Linii directoare pentru domenii îndoielnice

Cum știe un creștin cum trebuie să se poarte în domenii care nu sunt tratate expres în Sfînta Scriptură? Cum să considerăm de exemplu *distracțiile*? Sunt anumite *obiceiuri* păcate dacă nu sunt condamnate direct de Biblie? Lucruri ca muzica, programele TV și așa mai departe sunt oare interzise pentru creștinul care vrea să-L urmeze consecvent pe Isus Cristos? Următoarele întrebări cu versete potrivite servesc

ca test pentru asemenea chestiuni netratate direct în Biblie:

1. Este glorificat Dumnezeu prin acest lucru (1.Corinteni 10:31)?
2. M-aș rușina să fac acest lucru dacă ar reveni El (1.Ioan 2:28)?
3. Îmi întrebuiñez corect timpul și banii (Efeseni 5:16; Luca 16:9)?
4. Duce acest lucru la o dependență sau se formează o obișnuință (1.Corinteni 6:12)?
5. Vine acest lucru în ajutorul cărnii mele (a vechii mele naturi păcătoase) și-mi netezește calea spre păcat (Romani 13:14)?
6. Se poticnesc alții sau cad chiar în păcat prin exemplul meu (Romani 14:13; 1.Corinteni 8:13)?
7. Am vreo îndoială cu privire la el (Romani 14:23)?
8. Pare să fie rău (1.Tesaloniceni 5:22)?
9. Este acest lucru lumesc (Ioan 17:16)?
10. Abuzez eu prin aceasta de corpul meu care este Templul Duhului Sfânt (1.Corinteni 6:19)?
11. Ar fi făcut-o Isus (1.Petru 2:21)?

Principii pentru o viață sfântă

Sfințenia vieții trebuie să fie ca o plantă gingașă ocrotită într-un mediu neprielnic. Aceasta cere timp, putere și voință. Aici trebuie să ținem seama de următoarele principii.

1. **PRACTICĂ OBICEIURI PIOASE.** Citește cu fidelitate Cuvîntul lui Dumnezeu care este hrana pentru sufletul tău (Psalm 119:9-11). Aplică cu atenție Cuvîntul lui Dumnezeu la viața ta, în loc să-l parcurgi doar cu grabă. Meditează la principiile Cuvîntului lui Dumnezeu (Psalm 1:3-4). Petrece timp singur cu Dumnezeu și vorbește cu El. O viață de rugăciune intensă care include închinarea dezlăcătează nesfințenia. Cultivă comuniunea cu ceilalți copii ai lui Dumnezeu prin aceea că participi la adunările bisericii (Evrei 10:25). Petrece timp cu ceilalți creștini. Ascultă predicile unor predicatori care vorbesc cu putere. Dumnezeu folosește anumiți oameni ca să schimbe viața altora. Ascultă-i. Citește-le cărțile. Rezervă-ți ziua Domnului (duminica) pentru Dumnezeu (Apocalipsa 1:10).

2. **DEZVOLTĂ CONVINGERI ȘI TRĂIEȘTE DUPĂ ELE.** Hotărăște unde stai înaintea lui Dumnezeu și înaintea lumii referitor la principiile tale. Apoi, ar trebui să trăiești după aceste principii indiferent ce te costă. Atunci nu vei ajunge în situații în care să stai sub presiunea altora și să fii obligat să iei hotărâri pe care nu le-ai vrea. Daniel este aici un mare exemplu (Daniel 1). Trebuie să înveți să spui „nu“ ispitelor și să fii gata ca eventual să iei măsuri drastice (Geneza 39:10-12; Matei 5:29-30). Dacă stai sub presiune, cheamă-L pe Dumnezeu în ajutor (Proverbe 18:10). Îndepărtează din viața ta tot ce ar putea fi o sursă de ispită pentru tine (cunoștințe, anumite obiecte din casă sau unele pretenții specifice locului de muncă). Alege-ți cu foarte mare grijă prietenii apropiați, întrucât aceștia pot exercita o mare influență (1.Corinteni 15:33). Prietenii tăi trebuie să fie de acord cu convingerile tale sau cel puțin să nu lupte împotriva lor.

3. **ȚINE-ȚI GÎNDURILE SUB CONTROL.** Isus a spus că omul se întinează înainte de toate prin gânduri (Matei 15:19). Cum ne putem păstra curate gândurile? Mai

întâi ar trebui să verificăm ce primim. Cenzurează ceea ce citești, ca și toate celelalte domenii în care ești expus lumii. Experții în computere au principiul: „Dacă introduci în computer lucruri nefolositoare, pe acelea le posezi“. Același lucru este valabil și pentru minte, care e computerul nostru. Nu privi imagini care te-ar putea murdări sau duce în ispită. Nepotul lui Avraam s-a uitat în direcția greșită și a ajuns în Sodoma (Geneza 13:10). Și David s-a uitat în direcția greșită și a comis astfel adulter (2.Samuel 11:2). Să ai totdeauna ceva de făcut, cel mai bine pentru Dumnezeu!

Biblia nu spune: „O minte inactivă este atelierul diavolului“, dar această zicală conține totuși un grăunte de adevăr. Concentrează-te asupra lui Isus Cristos, care merită cel mai mult ca cineva să mediteze la El (2.Corinteni 10:5). Gîndește-te la lucruri adevărate și prețioase (Filipeni 4:8). Fii convins de faptul că poți cu ajutorul lui Dumnezeu să-ți îndrepti gîndurile în direcția corectă. Privește-ți duhul nu ca pe o șură deschisă, în care fiecare gînd poate să zboare și să se cuibărească, precum o pasăre nedorită.

Vrem să încheiem cu observația că perspectiva apropiatei reveniri a Domnului Isus Cristos ne este prezentată totdeauna în Noul Testament ca un imbold de a trăi în mod sfînt (1.Ioan 3:2-3; Tit 2:12-13; 2.Petru 3:14). Dacă Isus ar reveni astăzi, am vrea oare să fim găsiți într-o stare care să fie în contradicție cu sfințenia Sa? Dacă nu, atunci ar trebui să începem imediat să ne luăm timp pentru sfințire.

1. A.W. Tozer, *The Knowledge of the Holy* (San Francisco: Harper and Row, 1961), pag.110.

Întrebări la lecția 11

Sfințire personală

1. Definește noțiunea „sfințire“ din 1.Petru 1:15-16 și Romani 12:1-2.

2. Citează pe baza versetelor de mai jos motivele pozitive pentru o viață în sfințenie. Care din aceste motive pozitive ne îmboldesc cel mai mult ca să ducem o viață sfîntă? De ce? Romani 14:12; 2.Corinteni 5:14; 7:1; Galateni 5:13; Evrei 12:14; 1.Petru 1:15-16; 2:24; 2.Petru 3:10-12

3. Un domeniu al sfințeniei este puritatea. În Galateni 5:19 găsim o listă de păcate sexuale. Definește păcatele individuale și explică diferența dintre ele. Ai putea folosi pentru aceasta un dicționar sau un lexicon biblic, dacă e nevoie.

De ce este puritatea așa de importantă pentru Dumnezeu (1.Corinteni 6:15-20; 1.Tesaloniceni 4:3-9)?

4. Atît bărbații, cît și femeile pot fi ispitiți sexual. Bărbatul este ispitit înainte de orice prin vedere (Proverbe 27:20b); femeia este în pericol de a fi ispititoare pentru bărbați (Proverbe 23:28). Ce spune Isus despre puritatea gîndurilor (Matei 5:28; Iov 31:1)? Ce efect are simplitatea și curăția (sau bunul-simț, discreția și modestia) unei femei asupra:

– bărbaților căsătoriți care nu au o relație cu Isus Cristos (1.Petru 3:1-6)?

– mărturie creștine (Tit 2:5)?

– frumuseții femeii însăși (Proverbe 11:22; Ezechiel 16:25)?

5. Ținerea limbii în frîu este de asemenea o cerință pentru sfințenie. Ce pericole

apar cînd vorbim? Enumeră pe baza următoarelor pasaje cele mai importante puncte periculoase cu privire la vorbire. Proverbe 17:27; 26:17-28; Efeseni 4:29; 5:3-4

6. Ce principii ale separării (divorțului) sunt arătate în 2.Corinteni 6:14-7:1 și ce motive sunt date? Din 2.Corinteni 6:14-17, ce sfat ai da în următoarele situații?

a) O creștină pe care o cunoști este prietenă și chiar se gîndește la căsătorie cu un băiat despre care știe că e necredincios. Ea se justifică, spunînd că „depune mărurie“ despre Isus și e sigură că în final el va deveni creștin.

b) Un tînăr creștin, care tocmai s-a convertit la o evanghelizare, descoperă că biserica pe care o frecventa nu-i învață pe oameni cum să fie salvați și nici măcar nu cere cuiva să fie salvat pentru a putea fi membru în acea biserică.

c) Un creștin vrea să intre într-o afacere, totuși nu e sigur că partenerul potențial este creștin.

7. Uneori se abuzează de învățătura separării pentru a justifica izolarea de necreștini, divorțîndu-se de partenerul necredincios, sau separarea de alți creștini care susțin diferențe doctrinare minore. În ce măsură se aplică următoarele pasaje la această situație? Matei 9:10-11; 1.Corinteni 7:12-16; 1:10-13.

8. Sfințenia înseamnă, în mod practic, „a fi diferit“. În ce măsură este viața ta diferită de cea a necredincioșilor pe care îi cunoști?

a) Privitor la vorbirea ta?

b) Privitor la temperamentul tău?

c) Privitor la îmbrăcămintea ta?

d) Privitor la relația ta cu muzica?

e) Privitor la alegerea prietenilor tăi?

f) Privitor la ținerea de zile de sărbătoare?

g) Privitor la hotărîrile tale referitoare la mîncat și băut?

h) Privitor la lectura, la activitățile sociale, la distracțiile tale?

9. Citește încă o dată paragraful „Linii directe pentru domenii îndoielnice“ și explică cum s-ar aplica aceste linii directe în următoarele situații.

a) Ești invitat de șeful tău la o petrecere unde se bea mult alcool.

b) Ai vrea să cumperi o rochie atrăgătoare, dar nu știi dacă e destul de decentă.

c) În magazinul din apropiere sunt expuse la vedere reviste pornografice. Ar trebui să fii în continuare clientul acestui magazin?

d) Ai discuri care îți plac, dar pe care nu le-ai pune în prezența unor creștini maturi.

10. Întocmește o listă de sfințenie personală (puritate, îmbrăcămintă, vorbire, temperament, mîncare și băutură, etc.) cu care te-ai luptat și arată cum ai cîștigat victorii în acel domeniu.

Lecția 12

Îndepărtarea de Domnul

„Căci zi și noapte mîna Ta apăsa asupra mea; mi se usca vlaga cum se usucă pămîntul de seceta verii“ (Psalm 32:4). „Căci îmi cunosc bine fărădelegile, și păcatul meu stă necurmat înaintea mea“ (Psalm 51:5). Dacă un necredincios s-a îndepărtat de Domnul, acesta este un lucru deosebit de tragic. O comuniune care a fost odată frumoasă și fericită a devenit acum amară. A dispărut bucuria salvării (Psalm 51:14). Mai rămîne poate doar un plîns amar (Luca 22:62). Poate că cineva încearcă să obțină vreo satisfacție de la această lume trecătoare (2.Timotei 4:10). Cineva încearcă să se justifice dînd vina pe împrejurări pentru starea lui nenorocită. Dar un adevărat copil al lui Dumnezeu nu va dobîndi niciodată o satisfacție lăuntrică din această stare neputincioasă; comuniunea cu Domnul este întreruptă. În plus, se pierde răsplata eternă de care vor avea parte copiii lui Dumnezeu în viața viitoare (1.Corinteni 3:14-15). Am disprețuit iubirea Salvatorului care ne iubește, ne mustră, ne disciplinează și ne cheamă la pocăință (Apocalipsa 3:19).

În ochii lui Dumnezeu, dacă ne aflăm într-o asemenea stare, înseamnă un eșec al obiectivelor pe care le are El cu viața noastră: de a aduce rod (Ioan 15:2). Noi am fost salvați ca să facem fapte bune (Efeseni 2:10; Tit 2:14). Dacă ne-am înstrăinat de Dumnezeu și comuniunea cu El e întreruptă, este cu neputință să ducem o asemenea viață pentru El. Ar trebui să medităm asupra atitudinii lui Isus privind asemenea pomi neroditori (Luca 13:6-9; Matei 12:33; 13:18-23). După cum boala, seceta și dăunătorii fac copacii să se usuce, așa fac „calamitățile“ spirituale să fie cu neputință roadele intenționate de Duhul lui Dumnezeu. Am face bine să ascultăm chemarea lui Dumnezeu: „Întoarceți-vă la Mine, și Mă voi întoarce și Eu la voi“ (Maleahi 3:7).

Lumea creștină folosește în mod obișnuit cuvîntul „abatere“ de la credință pentru a se referi la această stare de comuniune întreruptă. E uimitor cît de frecvent este folosit el pentru a explica purtarea acelor care nu prea arată semne că sunt născuți din nou la o viață nouă în Cristos (2.Corinteni 5:17). Totuși, să observăm că în Noul Testament cuvîntul „abatere“ practic nu e folosit, ci se înfîlnește mai ales în Ieremia și Osea, unde se referă în special la Israel, ca popor departe de Dumnezeu, nu la indivizi ieșiți din comuniune. În esență, el descrie o stare de apostazie (lepădare de credință), în versete ca Ieremia 5:6; 14:7 și Osea 14:4. În privința lui Evrei 6:4-6; 2.Petru 2:20-22 și Iuda 5-19, cu greu ar putea fi zugrăvit un copil al lui Dumnezeu ca apostat. În funcție de contextul lor, aceste versete din Vechiul Testament care folosesc cuvîntul „abatere“ nu se referă în general la credincioși adevărați.

Comuniune întreruptă – sau chiar nesalvat?

Dacă pretinde cineva că este creștin, dar lucrul acesta nu este confirmat prin viața lui, se pune mai întîi întrebarea dacă respectivul este de fapt născut din nou. Suntem noi născuți din nou? Întrebarea nu e dacă am spus vreodată o rugăciune și I-am cerut lui Isus să vină în inimă, dacă am lucrat cu vreun grup creștin sau dacă am fost membri într-o biserică locală. Întrebarea este: „Am primit Duhul Sfînt *cînd* am cre-

zut?“ (Fapte 19:2) Dacă nu, atunci nu suntem născuți din nou. Cum putem fi siguri? Dacă *continuăm* să fim imorali din punct de vedere sexual, bețivi, hoți, geloși, invidioși, supărăcioși, instigatori, birfitori, etc., nu vom moșteni niciodată Împărăția lui Dumnezeu, indiferent cât suntem de siguri de salvare (1. Corinteni 6:9-10; Galateni 5:20-21). Dacă spunem că-L cunoaștem pe Domnul Isus, dar nu-I păzim poruncile, Dumnezeu spune că suntem mincinoși (1. Ioan 2:4). „Dar cine dintre noi ține totdeauna aceste porunci?“ va obiecta cineva. Desigur că nu rămâne nimeni fără păcat la ținerea poruncilor. Pasajul din 1. Ioan 3:7-9 ne ajută să mergem mai departe. Aici este accentuat faptul că e vorba de *practicarea* păcatului și de *continuarea în păcat*. În Biblie, numai Isus Cristos este fără păcat. Toți ceilalți sunt încă tot păcătoși și de aceea trebuie să-și mărturisească păcatul și să renunțe la el ca să rămână în comuniune cu Dumnezeu (1. Ioan 1:9-10). Există de aceea o deosebire între păcat ca faptă izolată și păcatul ca practică obișnuită. Astfel ajungem la următoarea concluzie: Ai grijă ca viața și mărturia ta să confirme afirmația că ești născut din nou. Dacă ai îndoieli, atunci recunoaște-L pe Isus Cristos ca pe Domnul și Salvatorul tău personal și îndepărtează-te de păcat. Cineva trebuie să aibă o relație, o legătură de rudenie cu Dumnezeu înainte de a se putea vorbi de o *comuniune* întreruptă.

Motive pentru o comuniune întreruptă

Nu putem avea comuniune cu Dumnezeu dacă trăim în întuneric (1. Ioan 1:6). „Cîtă vreme am tăcut, mi se uscau oasele de gemetele mele necurmăte“ (Psalm 32:3). Vedem aici principiul că păcatul duce totdeauna la o despărțire de Dumnezeu, indiferent dacă păcătuiește un creștin sau un necreștin. „Nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund fața Lui și-L împiedică să vă asculte“ (Isaia 59:2). Cineva poate înceta să rămână în Cristos. „Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară ca mlădița neroditoare și se uscă“ (Ioan 15:6).

Priorități false și o neglijare a comuniunii cu Dumnezeu duc curînd la o micșorare a interesului, la o pierdere a devotamentului și la o ocupare exclusivă cu lucrurile acestei lumi (Matei 13:22). Un alt stadiu este apoi atins cînd cineva se joacă cu lucrurile îndoielnice, este atras de poftă (Iacov 1:14) și în final comite păcat flagrant.

În Noul Testament sunt destul de puține exemple de comuniune întreruptă. Iată totuși o enumerare a simptomelor care trebuie să ne avertizeze.

1. **PIERDEREA IUBIRII PENTRU CRISTOS** (Apocalipsa 2:4). „Iubirea dintîi“ pentru Cristos pe care o are un nou convertit îl face să fie adînc recunoscător lui Cristos și plin de zel pentru El. Ea este ca iubirea dintre doi oameni care sunt logodiți. Dumnezeu ar dori să-L iubim astfel (Ieremia 2:2). Dacă devenim indiferenți și-L luăm pe Isus ca ceva de la sine înțeles, atunci nu mai este „luna de miere“. Ne aflăm în pericolul de a fi ca cei căldicei pe care Isus a promis să-i scuibe din gură (Apocalipsa 3:15-16).

2. **ATITUDINI RELE** (Efeseni 4:31; Evrei 12:15). Poate mai păstrăm amărăciune față de cineva în loc să-l iertăm și să ne împăcăm. Poate că în locul prieteniei și păcii lăuntrice au intrat cearta și neliniștea. Dacă nutrim resentimente față de Dumnezeu sau față de oameni, aceasta lucrează în sufletele noastre ca o buruiănă respingătoare.

3. **CONȘTIINȚA TOCITĂ** (1.Corinteni 11:28-29). Dacă ne judecăm păcatul în viața noastră, îl va judeca Dumnezeu pentru noi (1.Corinteni 11:31). El ne va pedepsi, ca să avem parte de sfințenia Sa (Evrei 12:10). Ar trebui să fim mereu sensibili față de Dumnezeu și față de pretenția Lui la viața noastră și la comportarea noastră. Dacă ai păcătuit, atunci nu mai aștepta multă vreme, ci vino imediat la Dumnezeu.

4. **GÎNDIRE LUMEASCĂ** (Tit 2:12). Sistemul de valori, norme morale, putere, mândrie și ambiție al acestei lumi nu are nimic de a face cu Isus Cristos. De aceea n-ar trebui nici noi să avem de-a face ceva cu ele (Ioan 17:14). Biblia ne spune să renunțăm la poftele lumești și să ducem o viață în temere de Dumnezeu. Dorința de a aduna bogății aparține sistemului acestei lumi și duce la ruină (1.Timotei 6:9). Dacă iubim sistemul lumesc și nu recunoaștem urîțenia și caracterul lui trecător, atunci suntem neascultători de Dumnezeu (1.Ioan 2:15-17). Dacă ne petrecem mult timp cu activități lumești, și acesta este un semn de pericol.

5. **NEFRECVENTAREA ADUNĂRILOR BISERICII** (Evrei 10:25). Dacă îl iubim pe Isus, atunci îi iubim și pe copiii Lui. Dacă îi iubim pe copiii Lui, am vrea să petrecem timp cu ei. Oamenii pot să fie departe de Dumnezeu, chiar dacă frecventează serviciile religioase. Dar este un semn rău dacă L-am părăsit pe Dumnezeu și am ajuns la punctul de a nu mai merge la adunare. Isus Cristos avea obiceiul de a fi la sinagogă în zilele de sabat (Luca 4:16). Nu este scris nicăieri că El a folosit scuza că nu era nevoie să meargă la sinagogă pentru a avea comuniune cu Dumnezeu.

6. **NECREDINȚA** (Marcu 16:14). Dacă nu credem ce a spus Dumnezeu, sau din cauza inimii noastre împietrite nu mai vrem s-o primim, suntem pe drept muștrați de El. El a pus adesea întrebarea: „Unde vă este credința?” (Luca 8:25). Neascultarea clară față de Dumnezeu – cînd de exemplu cineva se căsătorește cu un necredincios (2.Corinteni 6:14) – este o dovadă de necredință.

Alte simptome includ: neglijarea „timpului liniștit”, cînd citim Biblia și ne rugăm, sau împotrivirea de a mărturisii public în fața celorlalți oameni pe Isus Cristos, sau faptul că nu suntem gata de sacrificiu. Imaturitatea și felul de a fi lumesc duc repede la înstrăinarea de Dumnezeu (1.Corinteni 3:1-3).

Urmările unei comuniuni întrerupte

Dacă am înțeles deosebirea între legătura de înrudire și comuniune, nu mai trebuie să ne fie teamă că întreruperea comuniunii noastre cu Dumnezeu ar putea duce la pierderea salvării noastre. Noi nu venim la judecată din cauza păcatelor noastre, pentru că prin sacrificiul lui Isus Cristos pe care l-a înfăptuit pentru noi o dată pentru totdeauna la cruce (Evrei 10:10) suntem puși deoparte. Noi nu venim la judecată din cauza păcatelor noastre, pentru că am trecut din moarte la viață (Ioan 5:24). Dacă acesta e cazul, ar putea cineva să spună, de ce să nu ne bucurăm în același timp atît de salvare, cît și de lume? De ce să ne îngrijorăm despre păcate, dacă Isus le-a plătit deja? Să ne ferească Dumnezeu de asemenea gînduri (Romani 6:1-2)! Ele arată că nu înțelegem eternitatea și iubirea lui Dumnezeu. Urmările unei comuniuni întrerupte prin păcat pot face pe cineva să tremure!

1. **PENTRU TINE**. O urmare este posibilitatea ca mărturia ta să fie ruinată. Necreștinii se vor purta cu mărturia ta așa cum se poartă cineva cu sarea care nu mai e de nici un folos (Matei 5:13). Poate că ajungi în nevoi emoționale, sau te îmbolnă-

vești, sau chiar mori (1.Corinteni 11:30). Poți să pierzi ocazii pentru servire. Poți să pierzi bucuria salvării (Psalm 51:14). Sfinta Scriptură nu mai e vie pentru tine. Te rogi, dar Dumnezeu nu aude (Psalm 66:18). Cerul devine pentru tine de aramă. Chiar și comuniunea cu ceilalți credincioși nu mai e aceeași. Chiar micile bucurii ale vieții nu vor mai fi o satisfacție pentru tine. În eternitate nu vei primi nici o răsplată, pentru că ți-ai clădit viața numai cu lemn, fin și trestie (1.Corinteni 3:12-15). Poți să suferi naufragiu la țărmul vieții (1.Timotei 1:19).

2. **PENTRU CEILALȚI.** Pentru alți creștini vei fi o piatră de poticnire, mai ales când ai fost pentru mulți un model (Romani 14:13). Poți să dai celor nesalvați prilejul de a-l respinge pe Cristos din cauză că ai devenit unul dintre „fățarnicii din biserică“. Poți să produci pierderea vieții eterne a cuiva apropiat ție (2.Samuel 12:14) sau a acelora care se află în răspunderea ta (1.Cronici 21:14,17).

3. **PENTRU DUMNEZEU.** Numele lui Cristos va fi defăimat din cauza ta (1.Timotei 5:14). Cei neconvertiți își vor bate joc de Domnul din cauza comportării celor care pretind că-L urmează (2.Samuel 12:14). Viața ta căldicică dovedește că nu ești predat Celui binecuvântat care te-a iubit și S-a dat pe Sine pentru tine. El nu înseamnă nimic pentru tine.

Mai poți spune acum că nu mai contează nimic în viață de vreme ce ești salvat?

Remedierea comuniunii întrerupte

Dacă a survenit starea groaznică de îndepărtare de Dumnezeu, El nu ne lasă să cădem pradă disperării. Totuși, Satan ne poate ispiti să renunțăm. În cartea sa *The-re's a Way Back to God* (Există un drum înapoi la Dumnezeu), William MacDonald descrie astfel vocea destinului: „Degeaba. N-are nici un rost să mai încerci. Puteai să renunți de la început. Tot ce poți să faci este să te supui inevitabilului. În plus, nu mai poate fi oricum ca înainte... Ți-ai pierdut șansa la Dumnezeu prin păcat. Ai mers prea departe. Acum nu mai este întoarcere“.¹ Asemenea șoapte contrazic Sfinta Scriptură pentru un copil al lui Dumnezeu. În primul rînd, trebuie să ne ținem tare de faptul că nimic nu ne poate despărți de iubirea lui Dumnezeu (Romani 8:39). Nu vom fi izgoniți niciodată din familia lui Dumnezeu din cauza purtării rele (Ioan 10:28). În al doilea rînd, Dumnezeu este Marele Păstor al oilor care va căuta totdeauna pe cele care s-au rătăcit (Luca 15:4). Dumnezeu l-a căutat pe Adam când acesta încă tot încerca să se ascundă de El (Geneza 3:8-9). El este Dumnezeu restabilirii. El l-a izgonit pe Adam și l-a restabilit. El l-a găsit pe David, S-a îngrijit de el (2.Samuel 12:13) și i-a dat o bucurie durabilă, pe care o regăsim în Psalmi – spre mîngîierea noastră – (Psalm 32:1-2). El l-a adus înapoi și pe Petru în comuniune cu El și a anulat tripla lepădare printr-o triplă mărturisire (Ioan 21:15-17).

Cum poate fi refăcută o comuniune întreruptă cu Dumnezeu? Începem acolo unde am apucat-o în direcția greșită. Ne mărturisim păcatele și ne întoarcem de la ele (Proverbe 28:13). Dumnezeu nu va disprețui un duh zdrobit (Psalm 51:19; Isaia 57:15). Ne pocăim și ne comportăm ca la începutul vieții noastre de creștin (Apocalipsa 2:5). Apoi trebuie să aducem rod în acord cu pocăința pe care o arătăm (Matei 3:8). Mărturisirile care nu duc la întoarcerea noastră de la păcat și la schimbarea vieții noastre sunt vorbe goale. Trebuie să ne luptăm împotriva păcatului, și anume să-l stîrpirăm din rădăcină. Trebuie să strigăm la Dumnezeu cu o inimă sinceră, ca David

în Psalmul 51.

Putem să fim siguri că Dumnezeu ne va ierta? Aici trebuie pur și simplu să credem în Cuvîntul Său. El va fi îndurător și ne va ierta total (Isaia 55:7). El ne va lega și ne va vindeca rănila (Osea 6:1). Dumnezeu luptă împotriva păcatului, și dacă El l-a iertat, atunci chestiunea este rezolvată. Se poate ca noi să mai avem de suferit diferite urmări, ca de exemplu datorii, legături greșite sau o sănătate ruinată. Dar cu Dumnezeu putem avea iarăși o comuniune minunată. El ne iubește. El e comoara noastră scumpă pe care am pierdut-o cu atîta ușurință și pe care am recîștigat-o atît de greu. Cei care se tem că au comis „păcatul de neiertat“ (Matei 12:22-32) ar trebui să studieze cu atenție cuvintele lui Isus. Teama larg răspîndită de acest păcat e mai mare la cei care cunosc cel mai puțin ce este el. Oamenii răi de pe vremea Domnului Isus au spus că minunile lui Isus au fost făcute prin puterea lui Satan și nu prin puterea lui Dumnezeu. Refuzul lor încăpățînat de a crede că aceste lucrări vin de la Dumnezeu și jignirea adusă Duhului au fost faptele unor oameni nelegiuîți, atei, nu credincioși.

Angajament pentru o comuniune neîntreruptă

Posibilitatea de a învinge înstrăinarea de Dumnezeu n-ar trebui să ne facă să credem că există totdeauna la dispoziție un remediu simplu. Dacă ne-am îndepărtat de Dumnezeu și ne-am întors la El, ar trebui să fi învățat atîta lucru ca să nu mai rupem în viitor comuniunea cu Dumnezeu. Dacă ai căzut în păcat în domenii importante ale vieții tale și apoi te-ai pocăit, este mai puțin probabil ca să te îndepărtezi aici încă o dată de Domnul. Dar cine stă, să ia seama să nu cadă (1.Corinteni 10:12). Trebuie să învățăm să urîm păcatul, pentru că el l-a făcut pe Domnul Isus să sufere, a ruinat viețile a milioane de oameni în nenorocire și a dus pe mulți în iad. E nevoie să avem o teamă sănătoasă de Dumnezeu, care nu se va juca cu sfințenia Lui sau nu va lua grația Sa divină ca ceva de la sine înțelese. Trebuie să învățăm să rămînem în Cristos și să revendicăm zilnic resursele spirituale care ne sunt date în El. Trebuie să învățăm zi de zi să rămînem lîngă Dumnezeu și să știm că atunci și El va rămîne lîngă noi (Iacov 4:8). Putem spera că Dumnezeu va aduce înapoi „anii pe care i-au mîncat lăcustele“ (Ioel 2:25), adică zilele prețioase care au fost irosite și nefolosite pentru Împărăția lui Dumnezeu. Vom primi atunci o nouă viziune pentru viața noastră și vom vrea să trăim zilnic spre gloria Aceluia care ne-a iubit așa de mult și S-a adus ca sacrificiu pentru noi.

1. William MacDonald, *There's a Way Back to God* (Kansas City, Kan.: Walterick Publishers, 1967), pag.19

Întrebări la lecția 12

Îndepărtarea de Domnul

1. Cum se arată în următoarele versete că cineva este un creștin adevărat?
Romani 10:9-10; 1.Ioan 2:4-5; 5:2-3; 3:7; 3:8-10; 3:14; Iacov 2:14-26; Efeseni 2:10; Galateni 5:19-21; 5:22-24

De ce e important să constatăm dacă cineva este de fapt creștin înainte de a-i re-
proșa că s-a întrerupt comuniunea lui cu Dumnezeu?

2. Constată pe baza următoarelor versete care sunt motivele pentru o întrerupere
a comuniunii cu Dumnezeu. Aplică aceste versete și la situația actuală.

Osea 11:2-7; Ieremia 2:13; 5:6-7; 1.Ioan 2:15-16

3. Ce l-a făcut pe David să se întoarcă de la Dumnezeu (2.Samuel 11:1-4)?

4. Ce face cineva în mod normal când a păcătuit și nu se pocăiește imediat
(2.Samuel 11:5-17; Proverbe 25:5-6)? Ce metodă folosește adesea Dumnezeu ca să
îndrepte iarăși asupra Sa atenția cuiva care s-a depărtat de El (2.Samuel 12:1-7)?

5. Notează pe baza următoarelor versete o scurtă definiție a „mărturisirii“ (păca-
telor) (Psalm 32:5; 38:10; 66:18; Proverbe 28:13). Cum ai aplicat aceste principii în
propria ta viață?

6. Ce pași a făcut David ca să se întoarcă la Dumnezeu (Psalm 51:1-12)?

Înșiră separat pașii.

7. Unii oameni cred că un creștin poate păcătui fără ca lucrul acesta să-i dăuneze
sau să fie un dezavantaj pentru el. Ce l-a costat pe David păcatul lui?

Psalm 51:14; 2.Samuel 12:14a; 2.Samuel 12:10,14b; 1.Cronici 22:8

8. Ce se poate întâmpla cuiva care nu-și mărturisește păcatul și nu se întoarce de
la el (1.Corinteni 5:3-5)?

9. Dacă ne pocăim sincer, pe baza promisiunii Sale, Dumnezeu va reface iarăși
„anii pe care i-au mâncat lăcustele“ (Ioel 2:25). În ce măsură ilustrează versetele
următoare acest principiu în viața lui David? Psalm 51:12-13; Matei 1:1,6,16;
1.Cronici 22:9-10a

10. Ce te-a ajutat pînă acum să revii pe calea cea dreaptă? Ce „măsuri profilac-
tice“ sunt arătate în următoarele versete? Matei 18:21-35; Romani 12:9b; 13:14;
14:22-23.

Lecția 13

Revenirea lui Cristos

Revenirea lui Cristos va însemna sfârșitul logic și inevitabil al istoriei lumii. Creatorul, care a permis revolta împotriva Sa, va „smulge din Împărăția Lui toate lucrurile care sunt pricină de păcățuire“ (Matei 13:41). Dumnezeu, care L-a dat pe Fiul Său ca să răscumpere omul păcățos, și apoi a trebuit să vadă cum a suferit moartea rușinoasă pe cruce, Se va îngriji ca Fiul Său să fie glorificat în locul unde a fost cîndva respins. Domnul Isus Cristos va reveni. El a promis discipolilor Săi: „Mă voi întoarce“ (Ioan 14:3). El va veni cu putere mare și cu glorie (Marcu 13:26). Va veni într-o zi și o oră care sunt necunoscute oamenilor (Matei 25:13). Această prezicere a lui Isus se va împlini la fel de sigur cum s-a împlinit și prezicerea învierii Sale.

Prima venire a lui Isus s-a împlinit literal în fiecare amănunt de la nașterea pînă la moartea Lui. Același lucru va caracteriza și cea de a doua Sa venire. Fapte 1:11 arată foarte clar: „Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergînd la cer“, au spus îngerii, cînd Isus S-a înălțat vizibil și fizic la cer. La revenirea Sa nu va fi vorba de un alt Isus, sau de un Isus spiritual sau nevăzut. El va fi Același Isus care va reveni în persoană pe acest pămînt. Copiii lui Dumnezeu se bucură de aceasta, necredincioșii tremură. Ultima rugăciune din Biblie exprimă această așteptare: „Vino, Doamne Isuse!“ (Apocalipsa 22:20).

De ce trebuie Isus Cristos să revină? El trebuie să îplinească Scripturile vechi-testamentale care promit un Mesia ce domnește pe pămînt. Cînd Isus a trăit pe pămînt, mulți contemporani de-ai Lui au fost uimiți că El nu a luat puterea din mîinile romanilor și nu a înființat regatul mesianic așa cum se așteptau. Profeții au scris că El urma să domnească în Ierusalim (Isaia 24:23), că va supune națiunile sub picioarele Israelului (Psalm 47:4), că va face ca Israelul să domine (Zaharia 8:23), că va conduce lumea (Psalm 2:6-8; 110:1-3) și că va întemeia pentru totdeauna tronul Regatului Său (2.Samuel 7:13). Învățătorii Legii de pe vremea lui Isus nu știau că Vechiul Testament a profețit două venituri ale lui Isus, nu numai una. Mai întîi, El va veni ca un Mesia care suferă și care trebuie să moară pentru păcatele poporului Său. Mai tîrziu, El va veni ca un Mesia ce domnește. Discipolii se gîndeau la această profeție cînd L-au întrebat cu puțin timp înainte de înălțarea Lui la cer: „Doamne, în vremea aceasta ai de gînd să așezi din nou împărăția [regatul] lui Israel?“ (Fapte 1:6). Isus le-a răspuns că acest eveniment va avea loc în viitor.

Evenimente viitoare distincte se contopesc adesea în Biblie în ceea ce se numește „perspectivă profetică“. Cînd se privesc din depărtare niște vîrfuri de munte, se pare că ele sunt foarte aproape unul de altul. În același fel se crede că evenimente profețite stau foarte aproape unul de altul. În Isaia 61:1-2 avem un asemenea exemplu. Acolo apar laolaltă prima și a doua venire a lui Isus, fără ca să se știe că aceste două evenimente sunt la distanță în timp unul de altul. Cînd Isus citește acest pasaj și Se oprește la un punct hotărîtor (Luca 4:18-21), vedem unde se termină prima venire și că venirea a doua este încă în viitor. De aceea, cînd e vorba de profeție, trebuie să se studieze foarte atent Biblia. Nici nu este de mirare că există concepții diferite printre credincioși despre ordinea exactă a unor evenimente viitoare. În cele ce ur-

mează ne vom ocupa în primul rînd cu scopurile revenirii lui Isus. Acestea sunt: luarea la Sine a Bisericii Sale, stăpînirea Sa asupra pămîntului și reînnoirea tuturor lucrurilor. Vezi anexa D pentru mai multe detalii.

Cristos vine ca să-Și ia Biserica la Sine

1. **REVENIREA LUI CRISTOS PENTRU BISERICĂ.** Printre mai mulți termeni simbolici pentru Biserica lui Cristos, deci toți cei care au fost născuți din nou prin Duhul și cred în Isus Cristos, este și acela de Mireasă a lui Cristos (Apocalipsa 21:9). Salvatorul nostru este marele Mire (Matei 9:15; 25:1-6). El va reveni să-Și ia la Sine Mireasa, care e asemănată cu o fecioară curată (2.Corinteni 11:2). Este de la sine înțeles că Mireasa e adusă în întregime la Mirele ei – Biserica este o unitate indivizibilă, care îi include pe cei vii și morți în Cristos (1.Corinteni 15). De aceea, Isus va veni să-i răpească pe cei vii de pe pămînt și concomitent să-i învie pe credincioșii morți (1.Tesaloniceni 4:14-17). Acest eveniment e numit „Răpire“ – credincioșii sunt răpiți „în nori, ca să-L întîmpine pe Domnul“ (v.17). Isus Cristos Se întoarce aici pe pămînt pentru copiii Săi, nu pentru toți oamenii. Credincioșii sunt răpiți de pe pămînt și-L întîmpină pe Domnul în nori. Isus nu Se va întoarce încă pe pămînt. Aceasta se va întîmpla „într-o clipă, într-o clipeală din ochi“ (1.Corinteni 15:52). Credincioșii care trăiesc pe pămînt vor dispărea brusc. Isus Cristos îi va primi (Ioan 14:1-3). Credincioșii vor dobîndi un trup nou și glorificat, care corespunde cerului (2.Corinteni 5:1-4; Filipeni 3:21). În Vechiul Testament, această răpire în cer a credincioșilor nu este amintită; totuși, învierea dintre cei morți era cunoscută. De aceea este considerată Răpirea în Noul Testament ca mister (1.Corinteni 15:51).

2. **SCAUNUL DE JUDECATĂ AL LUI CRISTOS.** După răpirea Bisericii urmează Scaunul de Judecată al lui Cristos (Luca 14:4; 1.Corinteni 4:5; 2.Timotei 4:8; Apocalipsa 22:12). Este adevărat că salvarea prin sîngele lui Cristos îi scapă pe toți credincioșii de condamnarea datorată păcatului (Romani 8:1; Ioan 5:24; Evrei 10:17). Aceste păcate au fost plătite complet. Totuși, Scriptura afirmă limpede că viața și lucrarea noastră pentru Cristos vor fi evaluate (1.Corinteni 3:11-15). Această evaluare duce la răsplată eternă sau la pierdere eternă a răsplății. Această evaluare are loc înaintea Scaunului de Judecată al lui Cristos (2.Corinteni 5:10; Romani 14:10). Expresia „Scaun de Judecată“ se referă la platforma ridicată folosită în vremurile biblice de către un magistrat sau judecător pentru darea unei sentințe (Fapte 18:16). Dumnezeu nu este nedrept să uite lucrarea de iubire pe care am făcut-o pentru El. De aceea, Dumnezeu va împărți răsplăți („cununi“) (1.Tesaloniceni 2:19; Iacov 1:12; 2.Timotei 4:8; 1.Petru 5:4).

3. **OSPĂȚUL DE NUNTĂ A MIELULUI.** La multe popoare este obiceiul să se facă un ospăț după cununie. Așa va fi și la Isus Cristos, Mirele ceresc, și Mireasa Lui (Apocalipsa 19:7-9). Nunta are loc în cer, după ce sunt împărțite răsplățile, iar „Mireasa“ a primit haine noi, care sunt faptele ei bune (Apocalipsa 19:8). Unii sunt de părere că nunta va avea loc de abia atunci cînd Biserica este iarăși pe pămînt; se argumentează cu parabolele care relatează despre asemenea sărbători (Matei 22:1-14; 25:1-13; Luca 14:16-24). Aici trebuie să spunem că nu ar trebui să sprijinim doctrina pe amănunte din parabole. Nunta este pregătită în primul rînd pentru Mireasa Mielului, chiar dacă pot fi invitați la sărbătoare și alții ca prieteni și martori.

Cristos vine ca să domnească pe pământ

1. **VREMEA STRÎMTORĂRII PE PĂMÎNT.** Cuvîntul „strîmtorare“ (sau tribulație) are sensul de suferință, neliniște și necazuri [cuvîntul grec *thlipsis* înseamnă presiune, strîmtorare]. Cei mai mulți oameni, inclusiv credincioșii, și-au avut partea de aceasta în viața lor. Dar va exista o vreme de necaz, de persecuție și de dezastre cum nu s-a văzut, nici nu va mai vedea în istoria lumii. Această perioadă este descrisă în Biblie ca „marea strîmtorare [marea tribulație, necazul cel mare]“. Dacă această perioadă nu ar fi scurtată, întreaga omenire ar fi exterminată (Matei 24:21-22; Marcu 13:19-20; Apocalipsa 3:10; 7:14). Va urma o judecată mondială timp de șapte ani. Această perioadă este împărțită în două perioade aproximativ de aceeași lungime. Aceste jumătăți sunt enumerate sub diverse denumiri: 42 luni (Apocalipsa 11:2; 13:5), 1260 de zile (Apocalipsa 11:3), o vreme și vremuri și o jumătate de vreme (Daniel 7:25; 12:7; Apocalipsa 12:14). În renumita profeție a lui Daniel despre cele șaptezeci de săptămîni, acest timp este arătat cu o „săptămîna de ani“ (o săptămîna corespunde la șapte ani) (Daniel 9:24-27). Această profeție, în ce privește primele 69 de săptămîni de ani, s-a împlinit deja; ea începe cu decretul de construire a Ierusalimului și durează pînă în anul în care a murit Mesia (după numărătoarea evreiască, o perioadă de 483 ani de cîte 360 zile). În punctul central al ultimei săptămîni stă tot aceeași națiune, „poporul lui Daniel“, adică Israelul. De aceea, această perioadă este numită ca „vremea necazului lui Iacov“ (Ieremia 30:7).

Atît în Vechiul, cît și în Noul Testament se arată tot mereu caracterul distrugător al acestei perioade. Pămîntul este pustiit (Isaia 24:1,3,6,19-21; 26:20-21); soarele se va întuneca și luna se va face ca sîngele (Ioel 3:4; Apocalipsa 6:12); există necaz, strîmtorare, pustiire, nimicire și întunecime (Țefania 1:15); Israelul este pedepsit de Dumnezeu din cauza idolatriei lui (Țefania 1:4); Dumnezeu îl va curăți și salva pe poporul Său (Țefania 3:9-13) și va pedepsi toate popoarele care luptă împotriva Israelului (Țefania 3:8; Obadia 15-17; Ioel 4:16-17). Pedepsele judecării descrise în Apocalipsa prin pecete (sigilii), trîmbițe și potire (cupe) sunt îndreptate împotriva oamenilor care L-au respins pe Miel și încearcă să scape de mînia lui Dumnezeu (Apocalipsa 6:15-17). În cele din urmă are loc marea bătălie de la Armaghedon (Apocalipsa 16:16), la care iau parte și Anticristul (cunoscut ca „Bestia“, „Fiara“) și „profetul fals“, care au fost energizați de dragon sau balaur, Satan (Apocalipsa 16:13); 13:1-18). Sistemul religios și economic fals, cunoscut sub numele codificat de „Babilon“, este nimicuit (Apocalipsa 17-18). Satan va fi activ în această perioadă, în special împotriva Israelului și a sfinților lui Dumnezeu (Apocalipsa 12:12-17; 13:7). Judecata teribilă are la bază mînia Dumnezeului Atotputernic asupra unei lumi rele, care Îl respinge pe Fiul Său (Apocalipsa 6:16-19; 11:18; 14:10,19; 15:1-7). Scopul general al acestei perioade este ultima chemare pentru popoarele lumii să se pocăiască de păcatele lor. Totuși, scopul specific este ca Israelul să fie pregătit pentru venirea publică a lui Mesia, cînd El va fi jelit de națiunea care L-a străpuns și L-a respins (Zaharia 12:10).

2. **REVENIREA LUI CRISTOS CU BISERICA.** Unde se află Biserica lui Isus în timpul perioadei descrisă mai sus? Mîreasa a fost păzită de această vreme de judecată care a venit peste tot pămîntul (Apocalipsa 3:10). Dumnezeu nu Și-a destinat Biserica la mînie (1.Tesaloniceni 5:9), iar perioada Strîmtorării este ora marii Sale

mîinii asupra pămîntului. La sfîrșitul celor șapte ani de strîmtorare, Domnul Isus va reveni pe pămînt într-un mod vizibil și spectaculos pe nori (Matei 24:26-30). Mireasa Lui Îl va urma (Iuda 14; 1.Tesaloniceni 3:13), ca și îngerii lui Dumnezeu (2.Tesaloniceni 1:7). Picioarele Lui vor atinge pămîntul chiar în locul unde S-a înălțat la cer: pe muntele Măslinilor (Zaharia 14:4). Cine refuză Evanghelia va fi judecat (2.Tesaloniceni 1:8-9). El îl va învinge pe Anticrist (2.Tesaloniceni 2:8). Atît Bestia, cît și profetul fals vor fi aruncați în lacul de foc (Apocalipsa 19:20-21). Satan va fi legat în Abis pentru următoarea mie de ani (Apocalipsa 20:2-3). Israelul va fi salvat (Romani 11:25-27; Fapte 15:16; Zaharia 14:1-20; 12:7-9). Dumnezeu va judeca națiunile, în special pe baza modului cum s-au purtat ele cu „frații lui Cristos“ (Matei 25:31-46). O parte a omenirii va fi îndepărtată de pe pămînt (Luca 17:34-37), ca să fie adusă în fața judecării. Isus spune că acești oameni vor ajunge într-un loc unde sunt vulturi (v.37). Martirii din Strîmtorare (Tribulație) vor învia (Apocalipsa 20:4-5). Sfinții din Vechiul Testament vor învia (Daniel 12:1-2).

3. ÎNTEMEIEREA REGATULUI PĂMÎNTESC. Regatul (Împărăția) lui Dumnezeu, respectiv a lui Isus Cristos, există acolo unde stăpînește El și este recunoscut ca Domnitor. Noi putem intra în acest Regat prin primirea lui Cristos ca Domn și Salvator, și Rege legitim, și prin nașterea din nou în familia lui Dumnezeu (Ioan 3:3-5). În acest mod putem deveni o parte din Regatul Său etern peste care a domnit deja dintotdeauna (Psalm 10:16; 29:10; Ieremia 10:10; Plîngerii 5:19). Dar regatul acestei lumi trebuie să devină în viitor Regatul lui Cristos, astfel ca El să domnească peste pămînt (Apocalipsa 11:15; Zaharia 14:9). El Își va demonstra pe pămînt, unde a fost odată respins, guvernarea perfectă. Această perioadă de guvernare va dura 1000 de ani (Apocalipsa 20:2-6). Această perioadă de 1000 de ani este adesea numită „mileniu“, după expresia latinească pentru „1000 de ani“. În Vechiul Testament găsim multe versete care descriu această perioadă și facem bine dacă înțelegem aceste pasaje în mod literal și nu simbolic, astfel încît în final să nu mai aibă nici un sens. Următoarele stări vor fi înfăptuite pe pămînt: războaiele vor înceta și armele vor fi transformate în unelte agricole (Mica 4:3-4; Isaia 2:4); pămîntul va fi plin de cunoașterea Domnului ca apele care acoperă fundul mării (Habacuc 2:14; Isaia 11:9); nu va mai fi suferință (Isaia 25:8); în toate locurile va domni permanent bucuria (Isaia 51:11; Ieremia 31:12); chiar și în regnul animal nu va mai fi violență (Isaia 65:25); un om de o sută de ani va fi considerat tînăr (Isaia 65:20).

Isus Cristos este de drept Regele evreilor și va domni pe pămînt peste ei. Israelul va ocupa țara promisă lui de la Nil pînă la Eufrat (Geneza 15:18; Ezechiel 36:28; 37:25-28) și va trăi sub stăpînirea Domnului lui ca popor sfințit. Israelul va fi o binecuvîntare pentru națiuni și va avea supremația asupra lor (Zaharia 8:13,22-23; Romani 11:12-15). Ierusalim va fi capitala lumii (Isaia 2:2-3; Ieremia 3:17). Lumea va veni la Ierusalim ca să-și prezinte Domnului omagiile (Zaharia 14:16-21). Acesta va stăpîni națiunile cu un toiag de fier, adică cu o strictețe absolută (Apocalipsa 19:15). Dominarea Lui va fi mondială. Cei drepți vor înflori (Psalm 72:7-11). Ierusalimul ceresc, asociat cu Biserica, va pluti peste pămînt (Apocalipsa 21:1-2). Templul va fi iarăși clădit pe pămînt (Ezechiel 40:1-46:24). Întreaga creație va fi scăpată de depravarea produsă prin păcat și va fi minunat de frumoasă (Romani 8:19,21).

Cristos va înnoi toate lucrurile

1. **ULTIMA REVOLTĂ PE PĂMÎNT ȘI JUDECATA.** Este greu de înțeles cum ar mai putea să mai ia naștere încă o dată păcat și revoltă în inimile oamenilor în condițiile ideale arătate mai sus. Totuși, Dumnezeu va dovedi încă o dată în timpul perioadei milenului că inima omului este înșelătoare și stricată (Ieremia 17:9). Dumnezeu va îngădui ca oamenii care s-au născut în timpul milenului și nu și-au supus inima lui Cristos Regele să se abată de la El. Dușmanul de moarte al lui Dumnezeu va fi dezlegat temporar din abis ca să-i ajute: „Cînd se vor împlini cei o mie de ani, Satan va fi dezlegat și va ieși din temnița lui, ca să înșele Neamurile care sunt în cele patru colțuri ale pămîntului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Și ei s-au suit pe fața pămîntului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea preaiubită. Dar din cer s-a pogorît un foc care i-a mistuit. Și diavolul care-i înșela a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și prorocul mincinos. Și vor fi muncii zi și noapte în vecii vecilor“ (Apocalipsa 20:7-10). Acest eveniment înspăimîntător arată că Dumnezeu va judeca în cele din urmă pe cei răi, că nu vor fi toți salvați și că nu va înceta niciodată pedeapsa eternă.

2. **JUDECATA ÎNAINTEA MARELUI TRON ALB.** Oamenii nenăscuți din nou ajung îndată după moartea lor într-un loc de chin (Luca 16:22-24), după cum și cei dreپți ajung imediat după moartea lor în prezența Domnului (2.Corinteni 5:6-8). Soarta noastră eternă depinde de ceea ce am făcut cu Isus Cristos și cu Evanghelia (Ioan 3:18). Cei dreپți nu vor fi condamnați din cauza păcatelor lor (Ioan 5:24). Cei răi vin după moarte la judecată (Evrei 9:27). Această judecată este descrisă în Apocalipsa 20:11-15 și are loc după ultima revoltă de pe pămînt. Cei al căror nume nu va fi găsit în Cartea Vieții sunt citați înaintea „marelui tron alb“ ca să fie judecați de Dumnezeu. Toate păcatele pe care le-au comis de la naștere pînă la moarte și care sunt scrise în cărțile lui Dumnezeu le vor fi puse înaintea ochilor. Apoi, acești oameni vor fi aruncați în lacul de foc; aceasta se numește în Biblie „moartea a doua“. Aceasta ar trebui să-l facă să tremure pe oricine nu este creștin.

3. **STAREA ETERNĂ.** Sfînta Scriptură nu zugrăvește numai această stare tristă pe care tocmai am amintit-o, ci vorbește acum și de un cer nou și un pămînt nou (Apocalipsa 21:1; 2.Petru 3:13; Isaia 65:17; 66:22). Pămîntul, așa cum îl cunoaștem noi, va trece împreună cu resturile (urmele) păcatului (Matei 24:35; Evrei 1:10-12). Cristos va supune totul Tatălui (1.Corinteni 15:24-28). În această Împărăție eternă a lui Dumnezeu va domni pentru totdeauna dreptitudinea [conformarea cu standardul divin]. Dumnezeu a promis Israelului că va dăinui etern ca popor și că va locui în țara lui. Aceasta necesită pentru împlinire un pămînt etern. (Promisiunile care se referă la Biserica lui Isus vorbesc despre cer.) Pasajul din Apocalipsa 21:9-22:7 este controversat; nu se spune clar dacă aceste versete descriu Ierusalimul cersc în timpul domniei de 1000 de ani sau în starea eternă. Un lucru este clar: starea care e descrisă acolo nu va înceta niciodată. Dumnezeu va locui în mijlocul poporului Său. Deși frumusețea acestei stări este zugrăvită cu cuvinte omenești, splendoarea ei va întrece evident orice imaginație omenească. Aici, în Noul Ierusalim, Dumnezeu va locui în mijlocul poporului Său.

Concluzie

Oricine crede în Isus Cristos ar trebui să-și ducă viața scurtă de pe acest pământ în lumina realităților perspectivei eterne subliniate mai sus. Este un semn de necredință când trăim pentru aici și acum și nu pentru Cristos și pentru valorile eternității. De aceea, revenirea lui Isus Cristos este ținută înaintea credincioșilor tot mereu ca îndemnat de a trăi (Tit 2:12-13; Iuda 20-21). Creștinii au fost îndemnați de la început să aștepte revenirea lui Isus Cristos ca ceva ce putea surveni în orice clipă (1.Corinteni 1:7; Filipeni 3:20; 4:5; 1.Tesaloniceni 1:10; Iacov 5:8; 2.Timotei 4:8; 1.Ioan 2:28; Apocalipsa 3:3). În ultima rugăciune a Bibliei, Domnul Isus este rugat să revină curînd (Apocalipsa 22:20). Isus a pus odată întrebarea: „Dar cînd va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pămînt?” (Luca 18:8). Te va găsi El trăind viața la care te-a chemat și așteptînd cu nerăbdare revenirea Lui?

Întrebări la lecția 13

Revenirea lui Isus Cristos

1. Prima venire a lui Isus se referă la cei 33 de ani în care a trăit și a umblat pe acest pământ. „A doua venire” a lui Isus se referă la revenirea Sa. În Sfînta Scriptură, aceste două evenimente sunt adesea văzute împreună. Fă deosebire între aceste două evenimente în următoarele pasaje: Psalm 34:15-16; Isaia 9:6-7; Isaia 52:14-15; Isaia 61:1-2; Mica 5:1-3; Zaharia 9:9-11; Luca 1:31-33; Evrei 9:26,28.

2. Care este unul din motivele pentru care Isus S-a înălțat la cer? (Ioan 14:2)? Ce promisiune dublă a făcut Isus (v.3)?

3. În 1.Tesaloniceni 4:13-18 este descrisă revenirea lui Isus pentru cei credincioși. Citează în ordine cronologică evenimentele care vor avea atunci loc.

4. În ce măsură se pot compara „zilele lui Noe” cu evenimentele care stau în legătură cu revenirea lui Isus împreună cu sfinții Săi? Compară Matei 24:37-39 cu Geneza 6:12-13.

5. Compară atitudinea credincioșilor referitoare la revenirea lui Isus cu atitudinea batjocoritorilor (Tit 2:12-13; 2.Petru 3:3-4). Cum se comportă astăzi oamenii?

6. De ce trebuie să dorească un creștin cu ardoare revenirea lui Isus Cristos (2.Timotei 4:6-8)? De ce este acesta un îndemnat de a trăi sînt?

7. După ce Isus Cristos a revenit pentru Biserica Sa, înaintea Scaunului de Judecată al lui Cristos are loc judecata cu răsplăți. În 2.Corinteni 5:9-10, Pavel folosește de asemenea același eveniment ca îndemn pentru o viață pioasă. Cum o face?

8. În 1.Corinteni 3:11-15 este descrisă în continuare această judecată cu răsplăți în fața scaunului de judecător al lui Cristos. Ce este judecat aici (v.13)? Care sunt cele două posibilități înfățișate (v.14-15)? Înseamnă aceasta că un creștin ar putea fi pierdut (v.15b)?

9. Cum ar trebui să se pregătească un copil al lui Dumnezeu, conform următoarelor versete, pentru revenirea lui Isus Cristos? 1.Ioan 3:2-3; 1.Tesaloniceni 1:10; Luca 12:37; 1.Corinteni 15:58

10. Descrie pe scurt ceea ce ai vrea să schimbi în viața ta de creștin privind revenirea lui Isus Cristos și judecata dinaintea Scaunului Său de Judecător.

Anexa A

Descrierea darurilor Duhului

Următoarele definiții ne vor ajuta să înțelegem mai bine unde ne avem sarcinile în Corpul lui Cristos. Pentru o mai bună privire generală vom folosi subîmpărțirea în daruri de vorbire, de servire și daruri-semne, deși Biblia n-o face în mod expres.

Darurile de vorbire

1. APOSTOLATUL (grecește *apostole, apostolos*). „Apostol“ înseamnă „trimis“, un mesager sau delegat trimis cu o anumită misiune. Cuvîntul conține gîndul de a avea misiune ca ambasador. Un ambasador este mai mult decît un mesager, iar accentul stă aici pe misiunea lui. Cuvîntul este întrebuițat în Noul Testament în cel puțin șase moduri diferite: (1) Isus este numit Apostol (Evrei 3:1). (2) Cei doisprezece discipoli sunt numiți cei Doisprezece Apostoli (Apocalipsa 21:14). (3) O grupă mai mare de discipoli ai lui Isus care L-au văzut după înviere și au primit o însărcinare de la El sunt numiți apostoli (1.Corinteni 15:7). (4) Au existat apostoli mincinoși (Apocalipsa 2:2). (5) Un delegat sau trimis căruia biserica i-a încredințat o anumită sarcină este numit apostol (Filipeni 2:25). (6) Alte persoane, cărora Duhul Sfînt le-a încredințat sarcini de pionier, sunt numiți apostoli (Fapte 13:2; 14:4,14). Nu e chiar clar cum a fost delimitată această noțiune. Timotei și Sila (cf. 1.Tesaloniceni 2:6 cu Fapte 15:40; 16:1-3; 17:2; 1.Tesaloniceni 1:1), Barnaba (Fapte 14:4,14), Andronic și Iunia (Romani 16:7) sunt numiți apostoli; dar Tit și Apolo nu sunt denumiți astfel, poate pentru că li s-au încredințat alte sarcini.

Învățătura pe care o dă Biserica romană-catolică despre succesiunea apostolică implică faptul că prin procesul continuat neîntrerupt în istorie de „ordinare“ (consecrare) există și astăzi apostoli. Totuși, această învățătură nu este în Scriptură. Astăzi nu mai trăiesc apostoli în sensul de bărbați care au fost însărcinați personal de Domnul înviat pentru a merge în toată lumea și a predica Evanghelia. Dar darul apostolatului are un al doilea înțeles. Acesta se referă la indivizi pe care Duhul Sfînt i-a însărcinat cu lucru de pionierat într-o anumită grupă de oameni. În acest sens, William Carey a fost un apostol pentru India, Adoniram Judson pentru Burma sau Hudson Taylor pentru China continentală. Darul apostolatului înseamnă mai mult decît a fi doar un evanghelist sau trimis. Un apostol este ambasador al Domnului cu o măsură extraordinară de autoritate și responsabilitate.

2. PROFEȚIA (*prophetaia, prophetes, propheteuo*). Ea este darul după care trebuie să se năzuiască cel mai mult în Biserică, căci „cine proorocește vorbește oamenilor spre zidire, sfătuire și mîngîiere“ (1.Corinteni 14:3). Revelația biblică se sfîrșește cu o avertizare în Apocalipsa 22 pentru oricine ar vrea să adauge ceva Scripturii. În sensul acesta, din secolul întîi nu au mai existat profeți. Dar cuvîntul „a profeti“ înseamnă și a „spune înainte“ Cuvîntul lui Dumnezeu, și în acest sens se înțelege și astăzi darul profeției la bărbați care predică și aplică Cuvîntul lui Dumnezeu cu autoritate. Pătrunderea profetică dă posibilitate cuiva să pună degetul pe păcatul cuiva, cum au făcut Ioan Botezătorul și Petru în Fapte 5. Ea împuternicește pe cineva să aplice un anumit adevăr din Scriptură unei situații concrete.

3. UN EVANGHELIST (*euangelistes, euangelizo*) are darul de a anunța eficient Vestea Bună, astfel că drept urmare oamenii se convertesc.

4. DARUL DE PĂSTOR (*poimen, poimaino*) înseamnă pur și simplu ocrotirea și ducerea la pășune a turmei lui Dumnezeu (1.Petru 5:2; Ioan 21:16). Isus Se numește pe Sine Însuși Păstorul cel bun. Darul de păstor cuprinde călăuzirea turmei, ajutarea ei să se hrănească cu Cuvîntul lui Dumnezeu și ferirea ei de lupi și de Satan care dă tîrcoale ca un leu care rage. Pavel i-a îmbărbătat pe prezbiterii din Efes să „păstorească Biserica lui Dumnezeu“ (Apocalipsa 20:28). Un pastor trebuie să știe cum să umble cu Cuvîntul lui Dumnezeu ca să poată servi oilor.

5. ÎNVĂȚĂTURA (*didache, didaskalia, didaskalos, didasko*) este capacitatea de a instrui pe cineva eficace și sistematic (Romani 12:7). Un învățător poate explica și tălmăci învățătura Scripturii și are și o bună cunoaștere a faptelor relatate în Biblie și a raportului dintre ele.

6. ÎMBĂRBĂTARE (*paraklesis, parakaleo*) (Romani 12:8) este tradus și cu „îndemnare“ (Filipeni 2:1), „îndemn“ (Fapte 13:5), „mîngîiere“ (Romani 15:4-5; 1.Corinteni 14:3).

Isus a folosit un cuvînt derivat din aceeași rădăcină (*parakletos*) ca să descrie lucrarea Duhului Sfînt (Ioan 14:16,26; 15:26; 16:7; cf. și 1.Ioan 2:1). Cuvîntul înseamnă „cineva chemat să ajute, să îmbărbăteze, să mîngîie, cel căruia i se poate cere ajutor, cel care ne reprezintă interesele“.

7. CUVÎNTUL ÎNȚELEPCIUNII (*logos sophias*) înseamnă de fapt „vorbire înțeleaptă“ (1.Corinteni 12:8). El are de a face cu capacitatea de a da sfaturi divine și o bună capacitate de apreciere a problemelor cu care e confruntat un creștin. Este înțelepciunea pe care o dă Dumnezeu aceluia care sunt aproape de El, ca de exemplu la Solomon și înțelepciunea practică a lui Ștefan (Fapte 6:3). Este felul de înțelepciune pe care-l găsim în Cartea Proverbelor.

8. CUVÎNT DE CUNOȘTINȚĂ (*gnosis*) implică cunoașterea lucrurilor intime ale Domnului (1.Corinteni 12:8). Pavel a folosit termenul pentru aceia care au arătat o neobișnuită pătrundere în căile Domnului. Pavel a folosit același cuvînt în Filipeni 3:8, unde spune că a considerat totul ca o pierdere „față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Isus Cristos“.

Darurile de servire

1. AJUTORĂRI (*antilempseiz*) are înțelesul de a sprijini pe cineva (1.Corinteni 12:28). Verbul cu același sens (*antilambanomai*) e folosit în Fapte 20:35, unde este vorba despre sprijinirea celor slabi. Darul ajutoarelor e înrudit și cu servirea la mese (Fapte 6:2). Ioan Marcu a fost luat ca „ajutor“ de către Pavel și Barnaba în prima lor călătorie misionară (Fapte 13:5). Alte exemple sunt Timotei și Erast (Fapte 19:22).

2. OSPITALITATE (*philoxenia, philoxenos*) înseamnă literal „iubire de străini“ (Romani 12:13; Evrei 3:2; Tit 1:8; 1.Petru 4:9). Ospitalitatea a fost foarte prețuită la primii creștini. Ospitalitate înseamnă să fii gata de primire a străinilor și a tuturor copiilor lui Dumnezeu, nu numai a propriilor prieteni (Matei 5:46-47).

3. DĂRNICIE (*metadidomi*) conține gîndul de a împărți ceva cu cineva. Toți creștinii trebuie să dea, dar unii au în mod deosebit darul dărnicii. Romani 12:8 arată că dărnicia trebuie să se facă „cu inimă largă“, „fără motive false“, „generos,

cu bucurie“, „mărinimos, cu generozitate“. Acestea toate sunt traduceri ale cuvîntului în diferite versiuni ale Bibliei. Barnaba nu avea numai darul îmbărbătării (al mîngîierii, vezi mai sus), ci și al dărnicii (Fapte 4:34-37).

4. CONDUCERE sau cîrmuire. Pentru acest dar se folosesc trei cuvinte:

- *proistemi* (Romani 12:8; 1.Tesaloniceni 5:12; 1.Timotei 3:4,5,12; 5:17). Aceasta înseamnă „a conduce ședința, a prezida, a sta înaintea“.

- *kyberneseiz* (1.Corinteni 12:28). Cuvîntul conține gîndul căpitanului de navă, al cîrmaciului (cf. *kybernetes* în Fapte 27:11; Apocalipsa 18:17).

- *hegoumenos* (Luca 22:26; Fapte 15:22; Evrei 13:7,17,24). Cuvîntul înseamnă „a merge în frunte, a conduce, a avea autoritate“.

Pavel spune că „cine cîrmuiește“ s-o facă „cu rîvnă“ (Romani 12:8). Gîndul este acela al unui conducător care e în stare, prin grația lui Dumnezeu, să organizeze și să conducă oamenii.

5. MILOSTENII (*eleeo*). Romani 12:8 spune: „Cine face milostenie s-o facă cu bucurie“. Cuvîntul poate fi tradus și cu „a se îndura de cineva“ sau „a arăta o favoare nemeritată“. Dorca este un exemplu pentru cineva care are acest dar, căci ea „făcea o mulțime de fapte bune și milostenii“ (Fapte 9:36,39). Cineva trebuie să aibă capacitatea de a simți cu cineva în suferință și în nevoie și în trebuie s-o facă și cu bucurie.

6. CREDINȚĂ (*pistis*) înseamnă „convingere puternică“. Obiectul credinței este Dumnezeu. E o încredere simplă, copilărească în El. Credința este încrederea în Dumnezeu că ne va asculta rugăciunile. O asemenea credință este un imbold pentru alții. Exemple sunt Ștefan (Fapte 6:8) și Barnaba (Fapte 11:23-24).

7. DISCERNĂMÎNT SPIRITUAL (*diakriseis*) înseamnă „a recunoaște o deosebire, a deosebi, a judeca, a aprecia“. Cel mai dramatic caz în această privință îl avem pe Petru cu Anania și Safira (Fapte 5:1-10). Darul discernămintului spiritual este capacitatea de a putea deosebi între ceea ce e adevăr și de la Duhul Sfînt de ceea ce este minciună și de la Satan. Pavel a exercitat acest dar în Fapte 13:10-11. Discernămintul se poate referi atît la învățătură, cît și la viața practică. Acest dar are de a face înainte de toate cu învățături care vin de la Satan și nu de la Duhul Sfînt. Atît persoane, cît și o învățătură pot fi obiectele care trebuie să fie deosebite.

Darurile-semne

1. MINUNI. În legătură cu aceasta sunt folosite trei cuvinte. Unul, *dynameis*, înseamnă „fapte puternice“, altul, *terata*, înseamnă „minuni“, iar al treilea, *semeia*, înseamnă „semne“. Toate trei se găsesc împreună în Fapte 2:22 (despre Domnul Isus); 2.Corinteni 2:12 (despre apostolul Pavel); Evrei 2:4 (despre apostoli în general), dar și în 2.Tesaloniceni 2:9 (despre Anticrist)! Isus a făcut în mod repetat asemenea minuni. Scriptura relatează concret despre 35 de minuni pe care le-a făcut El și face aluzie la sute altele. Apostolul Pavel a făcut fapte puternice, care au ajutat la confirmarea autenticității apostolatului său. La modul general, se pare că minunile sau semnele au o anumită misiune la începutul unei lucrări, mai ales printre păgîni; dar pentru că ele pot fi imitate de Satan (2.Tesaloniceni 2:9), în cele din urmă pot produce un efect contrar sau abate de la înțelesul inițial. Există o deosebire între darul facerii de minuni și lucrarea minunată a lui Dumnezeu în viața noastră sau prin împrejurări.

2. VINDECĂRI (*iamata*). Petru avea darul vindecărilor (Fapte 3:6-8; 5:15-16; 9:32-41). Nu orice persoană bolnavă a fost vindecată; Pavel însuși a fost bolnav (ca și Timotei) și nu a fost vindecat. La fel ca și facerea minunilor, acest dar pare să predominie înainte de toate la începutul Faptelor apostolilor. Totuși, Dumnezeu îi poate vindeca și azi pe oameni într-un chip minunat. Prezbiterii se pot ruga pentru cei care sunt bolnavi, cum este scris în Iacov 5.

3. VORBIREA ÎN LIMBI ȘI INTERPRETAREA LIMBILOR (*glossai; hermeneia*). Limbi înseamnă limbi străine. Vorbirea supranaturală în limbi străine pentru vestirea Evangheliei o găsim în Fapte 2. Atunci este vorbirea în limbi autentică și de la Duhul Sfânt când cineva prin Duhul Sfânt poate interpreta ceea ce s-a zis (1.Corinteni 14). Marea majoritate a așa-ziselor vorbiri în limbi actuale sunt deja eliminate prin aceasta. Un dar care e de la Duhul Sfânt ar trebui să servească altora.

Mai trebuie spus un cuvânt despre darul vorbirii în limbi, deoarece mulți credincioși îl impun altora ca fiind indispensabil pentru o viață în putere și sfințenie. Susținătorii vorbirii în limbi cred că ea este semnul exterior al botezului cu Duhul Sfânt care urmează chipurile de abia după convertire. Indiferent dacă mai are astăzi cineva darul autentic al vorbirii în limbi sau nu – el totuși nu e prin aceasta în nici un caz mai însemnat decât celelalte daruri care se află în aceeași listă. El este unul dintre multe. Nu pe toate poate sau trebuie să le aibă cineva (1.Corinteni 12:30; 14:19-24). El nu e cel mai important dar. Exercițierea lui trebuie reglementată pe baza Scripturii (1.Corinteni 14:27-34). Unii încearcă să evite această reglementare afirmând că există diferite feluri de vorbire în limbi (semne pentru necredincioși sau în adunare spre deosebire de vorbirea în limbi privată sau ziditoare). Totuși, această deosebire nu este făcută clar în Scriptură.

Cum ar trebui să se poarte cineva cu cei care vor să împună altora vorbirea în limbi? Nu încerca să dovedești că limbile au încetat sau că vorbirea în limbi actuală este de la diavolul. Nu micșora însemnătatea vorbirii în limbi și nu împiedica vorbirea în limbi (1.Corinteni 14:39). Nu discuta cu ei despre amănunțele experienței lor. Lămurește mai degrabă pe baza Scripturii următoarele principii:

a) Nici un pasaj din Scriptură nu spune clar și categoric că vorbirea în limbi este semnul botezului cu Duhul Sfânt.

b) „Botez“, „plinătate“, „sigilare“ și „ungere“ cu Duhul Sfânt nu au același sens.

c) Nici un pasaj nu spune în mod expres că limbile sunt „vorbirea Duhului“, „vorbirea rugăciunii“ sau „vorbirea cerului“.

d) Limbile nu i-au eliberat pe corinteni de spirit lumesc, carnal („pruncie“) și de păcate mari, și nici astăzi nu au mai mult succes în aceasta.

e) Limbile nu au venit în Fapte pentru că unii le-au căutat. Dumnezeu a acordat acest semn anumitor grupări într-un mod public, și anume la inițiativa Lui, nu a lor.

f) Limbilor nu li se acordă în Scriptură atâta importanță, ca și cum ar fi cheia pentru o viață de victorie.

g) Limbile au survenit adesea în Scriptură în mod concomitent cu alte evenimente, dar n-ar trebui confundate cu acestea.

h) Nici un pasaj biblic nu ne învață cum să se vorbească în limbi. Nimeni n-ar trebui să învețe pe altul („să antreneze“) modul cum poate obține acest dar – sau oricare altul.

Anexa B

„Nu ca să fie servit“

de J.H. Horsburgh

„Căci Fiul omului n-a venit ca să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți“ (Marcu 10:45).

Aici ni se împărtășește ceva mareț despre Fiul omului. Cel care vorbește este În-suși Domnul nostru. Ca în toate celelalte lucruri, ne-a lăsat și aici un exemplu pe care să-l imităm călcînd pe urmele pașilor Lui.

Incidentul care a provocat aceste cuvinte este de fapt foarte trist. Doi dintre discipolii Lui, Iacov și Ioan, au vrut bucuroși să fie serviți: lor ar fi trebuit să le fie date locurile dinții în gloria Sa (Marcu 10:35-37). Cînd au auzit aceasta, ceilalți discipoli s-au indignat foarte tare, căci și ei voiau să fie serviți prin faptul că li se dădea primele locuri. Totuși, Domnul a scos din rău un bine. El a folosit ocazia pentru a aminti discipolilor Lui că ei nu erau din lume și că trăsătura lor caracteristică trebuia să fie umilința și starea de pregătire pentru servire.

„Isus i-a chemat la El“ (Marcu 10:42). Să observăm procedul Său blînd și mila Lui. El le povestise celor doisprezece despre Sine În-suși – despre trădarea îngrozitoare, despre suferințele grele, despre insultele și despre moartea rușinoasă care Îl așteptau în Ierusalim (Marcu 10:32-34). Să fi trezit aceasta interesul inimii lor? Nu, ei păreau incapabili să se gîndească la El. Au început să se certe care să fie cel mai mare. Să ne imaginăm fețele lor înroșite, gesturile sălbatice și vocile mînioase!

„Isus i-a chemat la El“ și a potolit furtuna. Stăpînii pămîntești, așa le spune El, stăpînesc peste alții. „Dar între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintîi între voi, să fie robul tuturor. Căci Fiul omului N-A VENIT SĂ I SE SLUJEASCĂ, ci El să slujească și să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți“ (Marcu 10:42-45). Cu alte cuvinte: „Amintiți-vă că sunteți discipolii Mei. Discipolul trebuie să fie ca Învățătorul lui“.

În mod clar este aici un cuvînt care ne privește pe noi toți, dacă suntem discipolii lui Isus. Ni se spune ceva despre felul de a gîndi, despre atitudinea pe care trebuie să o avem și despre felul cum trebuie să arate viața noastră astăzi și în fiecare zi.

Acest cuvînt ne spune că Fiul omului a venit ca să servească. Aceasta este o temă mareață. El nu a servit doar ocazional unora sau multora, ci El a venit ca să servească. Acesta a fost obiectivul Lui.

Dar acest pasaj minunat ne mai spune ceva despre Fiul omului. El a venit „NU SĂ I SE SLUJEASCĂ“.

Suntem înclinați să lăsăm aceasta la o parte, s-o uităm sau să trecem peste ea fără s-o observăm. Ca și Fiul omului, discipolii lui Isus trebuie să vină ca să servească. Da, ca Fiul omului trebuie să vină discipolii lui Isus „NU SĂ LI SE SLUJEASCĂ“.

Ca mărturie personală, aș vrea să spun următoarele: În „du-te-vino“-ul vieții zilnice există puține versete care să mă cerceteze așa ca acestea. Ele mă lovesc totdeauna în inimă. Dar, ca nici un alt verset, mă încurajează și mă liniștesc, mă întăresc,

mă mîngîie și mă ajută!

Această dorință de a fi servit este la începutul neînțelegerilor din camera copiilor, a certurilor din școală și între adulți și a războiului între popoare. Și vai, nu numai în lume predomină acest spirit, ci și în Biserică. Ca și creștini nu recunoaștem în mod potrivit – poate nu recunoaștem deloc – cît păcat și eșec, cîtă supărare și nemulțumire, cîtă ofensare și iritare, cîtă discordie și nefericire vin în viața noastră din DORINȚA DE A NI SE SERVI, în loc de a-i servi pe alții. Nu suntem adesea morocânoși, răscoliți, jigniți, mîniosi? Uneori arătăm aceasta printr-o izbucnire nebuneasă, uneori ne înfrîmăm, dar sentimentul respingător e totuși prezent! Și de ce? Foarte probabil pentru că am vrut să fim serviți și am fost dezamăgiți. Este o realitate că vrem neîncetat să fim serviți, fie prin alți oameni, fie prin împrejurări, prin succes (probabil că îl numești „noroc“), prin vreme, prin altceva. A fi servit este totuși ceva atît de natural, de necesar, de potrivit! Suntem educați să așteptăm aceasta. Și dacă dorințele noastre sunt zădărnice, cum se întîmplă adesea, suntem înclinați să devenim iritați, indispuși sau nervoși, și sfîrșim prin a ne indispune pe noi înșine și pe alții.

Cum ar fi cu totul altfel dacă noi, ca și Fiul omului, am veni totdeauna NU CA SĂ NI SE SERVEASCĂ.

Iată cîteva exemple:

Ești nebăgat în seamă?

Ești nebăgat în seamă, neglijat, dat la o parte. Șeful sau subordonatul tău nu-ți arată prețuirea care ți s-ar cuveni. Sau vecinul tău nu se poartă cu tine cu respect, cum ar fi potrivit cu poziția ta, cu aptitudinile tale, cu caracterul tău. Tu simți foarte bine lucrul acesta, și de fapt ești consternat de el. De ce? Oare pentru că ai venit ca să servești și ai fost lipsit de acest privilegiu? Nu, cu totul greșit. Nu, ci pentru că sentimentele, drepturile, darurile, poziția, prestigiul și demnitatea ta nu au fost recunoscute. Tu nu ai fost servit. Și tu ai venit ca să fii servit. De aici iritarea!

Ești invidios?

Gîndește-te acum la ce este cel mai rău, la invidie. Altcineva este lăudat sau preferat. Un altul face mai bine ca tine. Un altul are mai mult succes ca tine. Cîntea, aplauzele, banii, popularitatea, lauda se duc spre el. Tu le voiai pentru tine. Tu ai venit ca să fii servit. Și pentru că el a fost servit și nu tu, ești invidios!

Nu ești luat în considerare?

„Dar n-a fost drept“, spui tu, „cum a ajuns el să nu mă ia în considerare, să mă trîmită așa la plimbare, să mă trateze în felul acesta? Și a fost foarte nedrept ca să prefere pe oricine altcineva“. Aceasta poate fi perfect adevărat, și nu vrem să scu-zăm comportarea greșită și nedreptatea. Dar tu ești un discipol al lui Isus (și nu unora ca aceștia le vorbesc eu), și te întreb: Dacă ai fi venit ca Învățătorul tău, nu ca să fii servit, ci ca să servești, te-ai fi simțit atunci tot așa de rănit, de mînios și de invidios? Problema este că ai venit ca să fii servit.

Nu ești lăudat

Ai fost drăguț cu cineva. I-ai făcut un serviciu. Te-a costat ceva să-l faci. Bineînțeles că ai așteptat să ți se recunoască bunătatea. Și nu acesta a fost cazul, cel puțin nu în măsura în care te-ai așteptat. Te gîndeai că o să ți se mulțumească foarte mult, și totuși s-a vorbit prea puțin despre aceasta. Și acum prietenul tău a primit-o cu răceală. Ești supărat. Ți dorești să nu-l fi ajutat. Și, în pripeala ta, aproape că ai vrea să spui că nu vei mai face niciodată nimănui vreun serviciu sau o plăcere! Oare de ce? Tu ai servit pe cineva, tu ai ajutat pe cineva care avea nevoie. Da, dar *tu nu ai fost servit*. Tu voiai să fii considerat foarte drăguț și generos. Aceasta înseamnă că voiai să fii servit de alții prin laudă, mulțumire și poate și printr-un pic de lingușeală. Dacă venim să fim serviți, trebuie uneori să ne așteptăm la șocuri sufletești serioase!

Nu ești întrebat

Tu ai un gust extraordinar, un discernămint bun și o minte sănătoasă. Iar acum sfatul tău a fost disprețuit, poate că nici n-ai fost întrebat, și aceasta într-o chestiune în care te socotești o autoritate. Nu poți să înțelegi lucrul acesta. Nu-ți place. Ești supărat, și echilibrul tău interior este tulburat. Ce s-a întîmplat? Ai venit ca să servești prietenului tău, iar dacă el nu ți-a ascultat sfatul, a dat de greutate serioase! Nicidecum. După cum se vede, a ieșit la capăt și fără sfatul tău. Aici este problema: *Tu nu ai fost recunoscut*. Ei nu s-au folosit de bunul tău renume de „autoritate“ într-o chestiune de gust și de apreciere. Tu nu ai venit ca să servești, ci ca să fii servit. Și ai fost dezamăgit!

Ești un vorbitor public?

S-a anunțat că într-o anume ocazie vei vorbi. S-au adunat mai mulți ascultători, și ai constatat cu satisfacție că era prezent și domnul X, un creștin cunoscut și influent. Ai tratat o temă importantă, și elocvența ta a fost extraordinară. La sfîrșit ai fost foarte mulțumit cu tine însuși, și te-ai așteptat desigur ca domnul X să vină în față și să-ți mulțumească călduros „pentru un mesaj așa de potrivit, de interesant și de emoționant“. Dar domnul X a părăsit tăcut sala, fără vreun cuvînt! Ce distrus ai fost! Toată bucuria pe care ai simțit-o s-a stins ca o luminare înăbușită! Cum a fost aceasta? Aveai posibilitatea de a servi unui număr de oameni. Dar tu n-ai venit numai pentru aceasta. În lăuntrul inimii tale voiai să-ți servească *ție* această vorbire. Este problema cunoscută. *Tu ai venit ca să fii servit*.

Despre munca ta

Tu ești meseriaș sau om de afaceri. O scoți bine la capăt. Ai înde-ajuns pentru toate nevoile tale. Dar ți-ai propus ceva mai important. Și succesul tău nu cores-punde așteptărilor tale. Aceasta ți împovărează sufletul. Zilnic te irită. Te simți mereu abătut. Care e acum cu adevărat cauza? Oare din cauză că ai venit să servești, și acum ești dezamăgit pentru că nu ai putut servi în măsura în care ai sperat? Nu, nu este aceasta. Dar tu vrei să-ți plăci *ție* însuși tot mai mult; ai fi vrut ca spectacolul să fie mai mare; lumea să se gîndească mai mult la tine; tu năzuiești după bogăție. Și căutarea ta după aceste lucruri nu te-a satisfăcut. Tu nu ai fost servit.

Jocuri

Chiar și timpul tău liber e tulburat de acest fel de a gândi – am-venit-ca-să-fiu-servit. Ai luat parte la o alergare, la o întrecere sau la un joc. Ai pierdut; ai fost bătut. Cît de groaznic te-ai simțit! Pînă azi te urmărește acest sentiment.

Un concurent de la Universitatea Cambridge a cîștigat o alergare în trei ani consecutivi. Dacă ar fi cîștigat și a patra oară, ar fi fost un record. Și era de așteptat că va cîștiga. Dar a pierdut! Mi s-a relatat că săptămîni la rînd n-a mai zîmbit. El intenționase ca această cursă de alergare să servească familiei lui. Voia ca oamenii să arate spre el și să spună: „El a reușit ceea ce n-a putut nimeni altcineva“. Și pentru că nu a fost servit, a fost distrus. „Dar“, răspunzi tu, „în timpul nostru liber și în întreceri ne propunem să dăm ce avem mai bun și să cîștigăm; obiectivul nostru este doar să fim serviți“. Da, corect. Dar, la urma urmei, este numai un joc. Iar un discipol al lui Isus nu are voie să-și ia în serios jocurile. Chiar pe cîmpul de joc poate să arate nu felul de a gândi venit-ca-să-fiu-servit, ci venit-ca-să-servec. Dacă e bătut, atunci poate să se bucure că pierderea a fost mijlocul de a-l servi pe cîștigător.

Lucrarea creștină

Acum să revenim la ceva mai serios ca sportul. Tu ești angajat în lucrarea pentru Domnul. Ești învățător de școală duminicală, sau ai multă răspundere în adunare. Sau poate ajuți la ora pentru mame tinere, la contabilitate sau în grupa de lucru pentru misiune. Acum te gîndești să renunți la această lucrare. De ce? Ai probleme cu sănătatea? Ți lipsește acum timpul pentru aceasta? Îndatoririle familiale au devenit urgente? Nu, nici unul din acestea nu este motivul. Atunci nu mai ești necesar aici? Lucrarea ta nu mai e necesară? Ți s-a luat ocazia de a lucra? Nu, nevoia este la fel de mare ca și înainte. Ușa deschisă, ocazia încă este prezentă. Atunci de ce renunți? Ei bine, te-ai săturat de munca aceasta, și de aceea plănuiești să renunți la ea. Ai așteptat să-ți aducă foloase. Te-ar fi adus în legătură cu alții. Ți-ar fi dat o poziție în adunare. De fapt, ai crezut că o să-ți placă. Și o vreme ți-a plăcut, dar acum ești sătul de ea. Aha, începem să înțelegem. Ai crezut că această lucrare o să-ți servească. Și cîtă vreme te-a servit, ai fost gata să mergi mai departe. Acum nu-ți mai servește, și de aceea vrei să renunți la ea. Dar Fiul omului a venit NU CA SĂ I SE SERVEASCĂ, ci ca El să servească și să-Și dea viața. Tu nu ești discipolul Lui?

Acestea au fost doar cîteva ilustrații. Poate că nu se aplică în cazul tău. Dar meditează la ele, și oricum ar arăta calea vieții tale sau relațiile cu cei din jurul tău, vei fi uimit cît de mult din neliniștea ta, cîte din greutățile tale au aceeași cauză: DORINȚA DE A FI SERVIT în loc să servești.

Acasă

Tu și cu prietenul tău locuiți împreună. Viața voastră laolaltă este întreruptă de mici neînțelegeri. Tu ești iute și prietenul tău este moale. Tu ești economicos, dar prietenul tău e mîină-spartă. Tu ești punctual, iar el e nepunctual. Tu ești foarte curat și prietenul tău e murdar. Tu ai vrea ca totul să fie făcut după felul tău. Prietenul tău face pur și simplu cum vrea! Așa apar mereu fricțiuni! Dar oare de ce? Oare pentru că tu nu-l poți servi pe prietenul tău? Nu, sigur că nu. Ci pentru că mania ta de curățenie sau orice altceva, dorința ta ca totul să meargă cum vrei tu nu este servită.

Ori ești fără griji și nepăsător, și ești jignit că nepăsarea ta nu este servită. Ia închipuiește-ți, dacă ați avea amândoi dorința DE A NU FI SERVIȚI, ci de a servi și de a da, cum ar fi?

E de mirare câte mărunțișuri ne tulbură. Planul tău pentru astăzi după-amiază s-a dat peste cap. Tu vrei o zi frumoasă, vremea rămîne ploioasă. Tocmai îți telefonează un vizitator, cînd ai vrea să ieși. Sau ești rugat să cînti, și vocea ta răgușită te face de rîs. Sau răspunsul la scrisoarea ta încă nu a venit. Sau rugămîntea ta nu e împlinită. Sau ai fost întrerupt în mijlocul unei cărți foarte captivante. Pixul nu scrie. Soba nu vrea să se aprindă. Ceva nu e în regulă cu mîncarea. Copiii sunt așa de gălăgioși! Uneori treburile merg așa de prost! Nu este ceva mare, ceva concret. Dar noi începem totul cu preferințele și înclinațiile noastre, cu capriciile și ideile noastre, cu dorințele și pasiunile noastre, cu marotele și slăbiciunile noastre. Și cînd apoi nu suntem serviți în aceste amănunte, repede suntem apăsați, și nu o mai scoatem la capăt cu noi înșine și nici cu altcineva.

Calea fericită

Sunt convins că fericirea vieții noastre afirmă extrem de mult de felul de a gîndi cu care începem ziua. Dacă venim ca să fim serviți, vom fierbe curînd în interior și ne vom revărsa de mînie. Dar dacă venim NU CA SĂ FIM SERVIȚI, ci ca să servim, atunci totul se schimbă. „Este mai ferice să dai decît să primești“ (Fapte 20:35). Este mai mare binecuvîntare să servești decît să fii servit. Și este mult mai demn: „Oricare va vrea să fie mare între voi să vă fie rob“ (Matei 20:27).

Un cuvînt pentru prevedere

Fii prevăzător! Textul nostru nu spune că trebuie să fim ca niște stoici: Orice s-ar întîmpla, nu e voie să simțim. Supărările, dezamăgirile, toate lucrurile despre care vorbim – desigur că le și simțim. (De fapt, nu ne-ar folosi la nimic dacă nu le-am simți.) Dar ele nu trebuie să ne epuizeze și să ne apese. Cineva a zis: „Nu poți împiedica o pasăre să zboare deasupra capului tău, dar poți să o împiedici să-și facă cuibul în părul tău“. Dacă vrem să fim serviți, dacă nutrim ranchiună, dacă o supraapreciem, dacă îi dăm drumul, îi îngăduim să-și facă un cuib și să-și clocească ouăle aducătoare de nenorocire. Dar dacă avem dorința NU DE A FI SERVIȚI, ce de a servi, nu nutrim nici o ranchiună, nu o lăsăm să intre, nu-i dăm nici o atenție, suntem prea ocupați ca să ne mai enervăm de lucrul acesta. Să fim ca și Isus! El era mult prea mult ocupat să Se gîndească la alții și să-i servească pe alții ca să Se neliniștească dacă a fost servit sau nu. Cel mai eficace remediu contra iritării este de a fi preocupat cu grija pentru aproapele tău.

Un alt avertisment

Textul nostru nu spune că nu avem voie să fim serviți. El nu spune că totdeauna trebuie să fim jigniți și nu putem fi niciodată apărați, că niciodată nu trebuie să avem succes, că nu ne așteaptă răsplăți și cîștiguri, că trebuie să trecem prin viață aspirînd să fim tratați nedrept, jigniți și ofensați. Nu e nimic din acestea. Nu este periculos să fim serviți. Fiul omului a fost adesea servit, și El a prețuit foarte mult lucrul acesta. Noi suntem adesea serviți; poate chiar mai mult cînd nu urmărim așa ceva.

Pericolul stă în *a fi totdeauna serviți* în loc de a servi, în a năzui după aceasta și în a căuta-o planificat, și apoi în a fi dezamăgiți, ofenși, supărați și morocănoși dacă nu suntem serviți.

Am „*luat-o de la Adam și Eva*“ ca să vorbim despre această lipsă – **DORINȚA DE A FI SERVIȚI** – pentru că este așa de des înfîlnită, urmările ei sunt așa de triste, și mai ales pentru că cei mai mulți dintre noi, care ne facem de obicei vinovați nici măcar nu am fost conștienți de această problemă.

Eul trebuie să moară

Încă cîteva cuvinte despre remediu. Fii sigur că la baza răului și la toate ramificațiile lui stă EUL. Și acest vechi dușman, Eul, trebuie omorît. Eul nu are voie să se extindă. „Îți trimit cele mai bune urări de ziua nașterii. Sper că ai murit“, a scris cineva. Și avea dreptate. „Nu mă pot declara mulțumită cu nimic altceva decît să-i văd pe oameni murind“, scria o altă femeie. Și avea dreptate. **EUL TREBUIE SĂ MOARĂ.**

Cu această realitate înaintea ochilor vedem în cu totul altă lumină faptul **DE A NU FI SERVIȚI**. Binevenită dezamăgire! Binevenită nevoie! Bine ați venit, ofensări! Bine ați venit, spini și mărăcini! *Toate acestea vor lucra spre binele nostru*. Dacă nu primim ceea ce vrem, aceasta poate fi un „*loz cîștigător*“ pentru noi! Dacă dorințele noastre sunt zădărnice, aceasta poate fi o mare binecuvîntare! Poate fi așa de bine pentru noi cînd ni se strică planurile! Se poate să fie ceva grozav cînd suntem călcați în picioare! Căci de fiecare dată cînd nu suntem serviți, este o nouă ocazie pentru Eul ca să moară! Iar pe aceia care ne disconsideră îi putem privi ca prieteni care dau o lovitură grea dușmanului nostru de moarte, Eului! **ACEST EU TREBUIE SĂ FIE OMORÎT!** Căci numai dacă moare Eul putem avea o viață fericită și victorioasă.

Cristos trebuie să trăiască

Dar nu este suficient dacă moare Eul. Mai trebuie să se întîmple ceva. Cristos trebuie să trăiască. Eul moare – Cristos trăiește. Și tocmai în măsura în care Eul moare în noi poate să trăiască Cristos în noi. De aceea, să nu ne temem că va muri Eul. Numai în măsura în care Eul moare și Cristos trăiește în noi vom putea veni iarăși în fiecare zi „**NU CA SĂ FIM SERVIȚI**, ci ca să servim“ și să ne dăm viața în măsura noastră neînsemnată, să ne sacrificăm pe **NOI ÎNȘINE**, spre gloria Dumnezeului nostru și pentru binele celor care ne înconjoară.

Anexa C

Diferite concepții despre revenirea lui Cristos

1. INTERPRETARE LITERALĂ SAU ALEGORICĂ. Este evident că Scriptura vorbește adesea în mod figurat și folosește multe simboluri, prototipuri și parabole. Totuși, cine vrea să interpreteze literal profeția biblică, acela ia înțelesul normal, obișnuit, natural și uzual al cuvintelor ca să le afle sensul, fără să treacă cu vederea figurile de stil și simbolurile. Chiar dacă Biblia vorbește în imagini, nu-și spiritualizează cuvintele în așa fel, încât să i se treacă cu vederea adevărul literal în afirmații simple și clare. Dacă sensul normal al cuvântului are noimă, n-ar trebui să se mai caute un alt înțeles. Dacă profețiile mesianice au fost împlinite literal în trecut, atunci promisiunile corespunzătoare care privesc viitorul ar trebui de asemenea să fie înțelese literal. Un exemplu de interpretare literală contra uneia alegorice se poate vedea în cazul mileniului: Cei care cred într-o viitoare domnie de 1000 de ani pe pământ a lui Isus Cristos interpretează literal anumite profeții, iar cei care nu cred într-o domnie pămîntească literală înțeleg „spiritual“ aceste profeții. Există totuși un acord în aceea că dacă interpretăm literal profețiile vechitamentale, Scriptura vorbește despre o domnie viitoare a lui Mesia pe pământ. Este exact ceea ce așteptau evreii de pe vremea lui Isus. Totuși, ei nu au înțeles că Isus trebuia mai întâi să împlinească promisiunile privind o venire care să aducă cu ea suferințe și moartea, și că numai după aceea va veni ca să împlinească literal profețiile privind o domnie glorioasă pe întreg globul. Pe scurt, trebuiau să fie două venituri, ambele implicând o împlinire literală. Cei care neagă o domnie de 1000 de ani pe pământ înțeleg aceste pasaje (ca și Apocalipsa, care vorbește de o domnie de 1000 de ani) în mod alegoric, deci simbolic. Ei neagă că aceste pasaje au un înțeles literal, istoric și sunt de părere că ele trebuie să fie înțelese moral, „spiritual“. Afirmațiile privind muntele Sionului, Israel și țara lui devin pentru ei afirmații despre Biserică și despre partea ei de moștenire spirituală în Cristos.

2. DEOSEBIREA DINTRE ISRAEL ȘI BISERICA LUI CRISTOS. Confuzia referitoare la adevărata succesiune a evenimentelor viitoare are la bază faptul că nu se face deosebire între Israel și Biserică. Argumentul obișnuit este că Israel a fost poporul lui Dumnezeu în Vechiul Testament și că Biserica reprezintă poporul lui Dumnezeu în Noul Testament, și că ambele popoare sunt salvate prin singele lui Cristos. Aceasta sună într-adevăr foarte simplu totuși nu ține cont de faptul că în Noul Testament se face deosebire între evrei, păgîni și Biserica lui Dumnezeu (1. Corinteni 10:32). În realitate, între evrei și păgîni se face neîncetat deosebire în Scriptură, mai ales în Epistola către romani. Aceste diferite grupări au fost asamblate, îmbinate în Biserică spre o nouă unitate, și acest unic Corp este numit „un mister (o taină)“, deci ceva care n-a fost consemnat mai înainte în Scriptură (Efeseni 2:11-3:6). Cineva devenea israelit prin naștere naturală. Cineva devine creștin prin nașterea din nou. Israel *avea* o preoție. Biserica *este* o preoție. Israelul e asemănat cu o femeie adulteră care a divorțat de soțul ei Iahve (Isaia 50:1; Ieremia 3:1,20). Totuși, lui i se promite

că va fi primit iarăși (Osea 1:9-2:3; Romani 9:26-27; 11:11-27). Biserica este o fecioară pură logodită cu Cristos și care se va căsători curînd după Răpire (2.Corinteni 11:2; Apocalipsa 19:1-9). Israel a fost chemat la o domnie pămîntească (Ezechiel 37:21-28). Biserica va fi în Ierusalimul ceresc (Apocalipsa 21:2) și nu are nici o promisiune referitoare la moștenire pămîntească (Filipeni 3:20). Israel este o ramură care a fost tăiată la judecată. Biserica a fost altoită în această rădăcină ca măs-lin sălbatic (Romani 11:15-27). Dar ramurile naturale vor fi restabilite.

3. DIFERITE ÎNVIERI ȘI JUDECĂȚI. Unii susțin că Isus Cristos revine la sfîrșitul istoriei lumii și că apoi va exista o înviere generală a morților și o judecată generală a tuturor oamenilor, buni și răi. De obicei, această opinie este adesea însoțită de ideea că doar la această dată află oamenii dacă intră în cer sau nu, în funcție de rezultatul cîntăririi faptelor bune și rele. Această concepție este contrazisă de multe pasaje din Scriptură. În primul rînd: salvarea depinde de răspunsul nostru față de Isus Cristos și față de Evanghelie în această viață și nu este hotărîtă la o judecată care are loc în viitor. Salvarea nu se bazează pe cîntărirea faptelor bune și rele. În al doilea rînd: nu există numai o singură înviere, ci mai multe, care se întind pe o perioadă mai lungă de timp. În Apocalipsa 20:4-5 avem cea mai clară dovadă pentru faptul că există diferite învieri: acolo se susține că martirii sunt înviați la începutul Regatului de 1000 de ani, totuși necredincioșii de abia la sfîrșit. Primul care a fost înviat și care nu a mai murit a fost Isus Cristos (1.Corinteni 15:23). Scurt timp după aceea au fost înviați alți sfinți (Matei 27:52-53). Sfinții, Mireasa lui Isus Cristos, vor fi înviați la Răpire.

După cum în Sfînta Scriptură nu există numai o singură zi de înviere, tot așa nu există nici o singură zi de judecată. În Biblie, cuvîntul „zi” – ca expresiile „zi a salvării” sau „zi a Domnului” – se referă uneori la o perioadă de timp mai lungă (și nu limitată la o perioadă de timp de 24 de ore). Judecățile lui Dumnezeu se deosebesc după scop, popor și vreme. În Scriptură sunt enumerate cel puțin 5 judecăți viitoare diferite: (1) Scaunul de Judecată al lui Cristos – după Răpire, credincioșii vor apărea înaintea lui Cristos, care le va evalua viața și lucrarea (2.Corinteni 5:10; 1.Corinteni 3:11-15). (2) Judecata înaintea Marelui Tron Alb – aici sunt judecați necredincioșii și păcatele lor (Apocalipsa 20:11-15). (3) Judecarea îngerilor căzuți – aceasta pare să aibă loc în același timp (Iuda 6; Apocalipsa 20:10). (4) Judecarea națiunii Israel are loc înainte de începutul Regatului de 1000 de ani (Ezechiel 20:33-44; Zaharia 13:8-9; 14:4). (5) Judecarea neevreilor sau păgînilor – aici sunt judecați toți cei care au supraviețuit Strîmtorării (Tribulației); ei sunt judecați după felul cum s-au purtat cu poporul lui Dumnezeu, înainte de orice cu cei salvați din Israel (Isaia 34:1-2; Ioel 3:11-16; Matei 25:31-46).

4. CONCEPȚII DESPRE MILENIU (REGATUL DE 1000 DE ANI). Referitor la Regatul pămîntesc viitor al lui Cristos există în principal trei păreri diferite.

a) *Învățătura amilenistă* (a-mileniu înseamnă „fără mileniu”, adică fără domnie literală de 1000 de ani pe pămînt a lui Isus Cristos. Această concepție a apărut pentru prima oară pe vremea părintelui Bisericii, Augustin (secolul 4-5). Ea a devenit concepția dominantă în Biserica catolică, și este susținută astăzi și de multe denominațiuni protestante. Împlinirea profețiilor referitoare la mileniu este văzută în domnia spirituală a lui Cristos în inimile credincioșilor de pe pămînt, care a început cu

înviearea lui Isus și se va termina la revenirea Lui. Cei 1000 de ani sunt „spiritualizați“ și înțelegi ca „perioadă nedefinită“. Se spune că Satan este între timp legat, astfel încât nu-i poate înșela pe oameni și nu poate împiedica răspîndirea Evangheliei (se face trimitere la Matei 12:29). Firește că amileniștii nu au nici o explicație pentru versete ca 2.Timotei 2:26; Iacov 4:7; 1.Petru 5:9 și Apocalipsa 2:10. Nu se poate explica nici activitatea demonică, ce nu arată nici o îngrădire a activităților lui Satan; aceasta nu se armonizează cu Apocalipsa 20:1-2. Se mai spune că pasaje ca Isaia 11:6-9, privind o epocă idilică, trebuie să fie împlinite numai pe noul pământ. Cristos va reveni în glorie (fără ca credincioșii să fie răpiți mai înainte) ca să-i învie pe cei morți și să facă o judecată generală înainte de începutul stării eterne. Se spune că Împărăția lui Dumnezeu este în prezent răspîndită pe tot pământul prin predicarea Evangheliei. Amilenistul neagă orice viitor național pentru Israel. Pasaje care promit Israelului o epocă de aur sunt spiritualizate și aplicate acum Bisericii. Totuși, judecățile promise sunt lăsate pe seama lui Israel și interpretate literal!

b) *Învățătura postmilenistă* (post-mileniu înseamnă „după mileniu“). Postmileniștii sunt de părere că Isus revine după ce Evanghelia a triumfat în întreaga lume și a adus pacea, bunăstarea și gloria spirituală. Mileniul este înțeles aici ca un termen pentru o perioadă nedefinită de timp înainte de revenirea lui Isus Cristos, în timp ce El domnește spiritual în inimile poporului Său. Biserica e Israelul Noului Legământ. Se crede că situația în lume se îmbunătățește tot mai mult și lumea va fi convertită treptat. Un adept al acestei orientări, L. Boettner, scrie: „Postmilenismul este concepția despre lucrurile viitoare care susține că Regatul lui Dumnezeu e răspîndit astăzi în lume prin predicarea Evangheliei și prin lucrarea salvatoare a Duhului Sfânt în inimile indivizilor, astfel ca lumea să fie în sfârșit creștinizată și apoi să poată reveni Cristos“.¹ Aceasta va fi urmată de învierea generală și judecata generală. Aproape că nu mai trebuie să spunem, această concepție are astăzi foarte puțini adepți, fiind contrazisă mai ales de cele două războaie mondiale. Cei care au susținut această părere (în primul rînd teologii liberali) fie s-au convertit la amilenism), fie au renunțat la credința în fiabilitatea Sfintei Scripturi.

c) *Învățătura premilenistă* (pre-mileniu înseamnă „înainte de mileniu“). A treia concepție spune că Isus Cristos Se va întoarce pe pământ ca să-Și pedepsească dușmanii și să întemeieze aici Regatul Său mesianic. Menționarea celor 1000 de ani (în Apocalipsa 20:2-7 survine de șase ori) trebuie înțeleasă literal, deci că va fi împlinită literal, ca și promisiunile Vechiului Testament de pace, prosperitate și cunoașterea universală a Domnului. Numai cînd va reveni Isus Cristos personal și vizibil pentru toți în gloria Lui va putea fi pământul umplut de cunoștința gloriei Domnului, „ca fundul mării de apele care-l acopăr“ (Habacuc 2:14). Aceasta a fost concepția primilor creștini, și aceasta este și concepția noastră.

LUCRURILE VIITOARE

CRISTOS
ÎN VAZDUH

A DOUA VENIRE
A LUI CRISTOS
ÎN GLORIE

ADUCÎND SFINȚII
PE PĂMÎNT

LUÎND
SFINȚII LA
CER

Matei 24:26-30 Zaharia 14:4

1000 ANI

<p>EPOCA BISERICII</p>	<p>TRIBULAȚIA — 7 ANI DUMNEZEU SE OCUPĂ DE ISRAEL, IAR CRISTOS ÎȘI REVARSA MÎNIA ASUPRA LUMII Matei 24:21-22 Apocalipsa 3:10; 7:14</p>	<p>MILENIU CRISTOS DOMNIND PE PĂMÎNT Apocalipsa 20:2-6 Zaharia 14:9</p>
----------------------------	--	---

3 1/2 ANI

3 1/2 ANI
MAREA
TRIBULAȚIE

PENTRU MORȚII NECREDINȚOȘI

JUDECATA
DE LA
MARELE
TRON ALB

BĂTĂLIA DE LA
ARMAGEDON

IADUL ETERN

CER NOU ȘI
PĂMÎNT NOU

EL VA REVENI

(în două faze)

RĂPIREA
1 TESALONICENI 4:14-17
1 CORINTHENI 15:51-52
IOAN 14:3

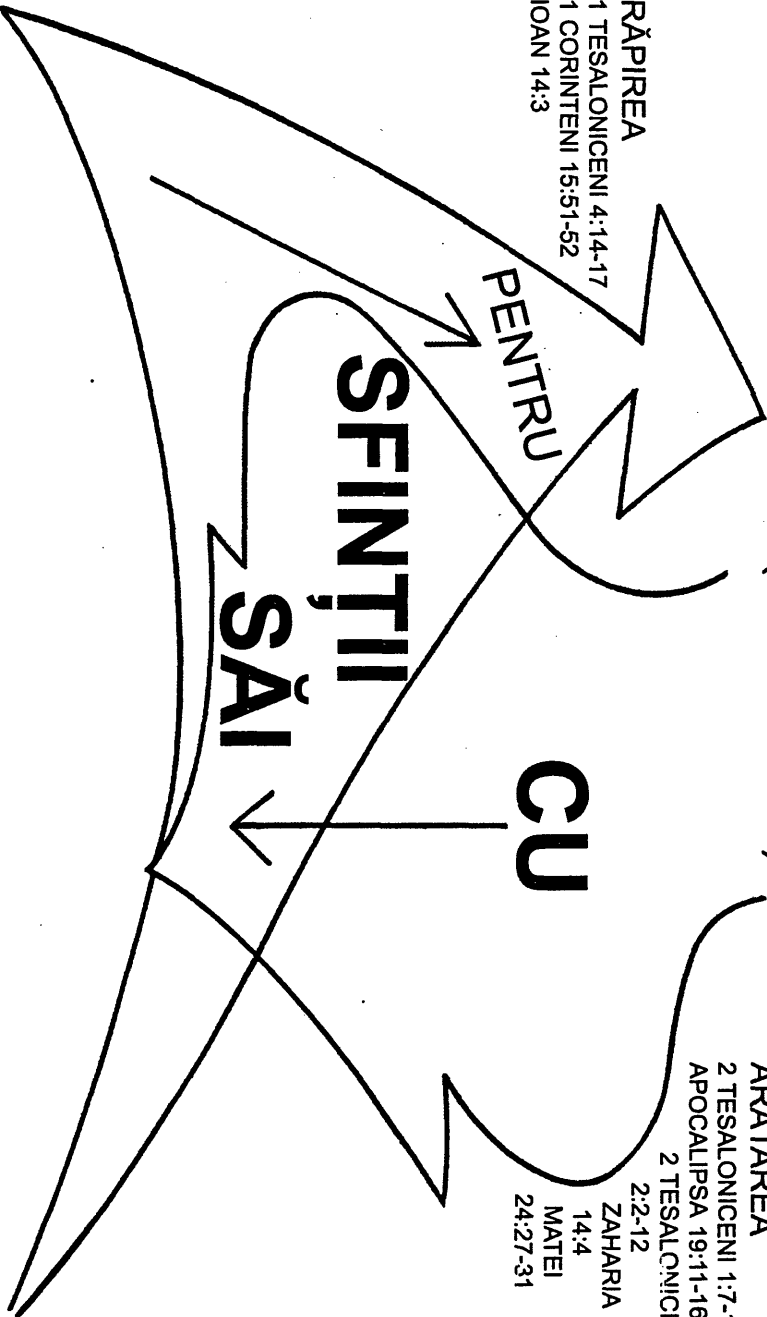
PENTRU

SFINȚII

SĂI

CU

ARĂTAREA
2 TESALONICENI 1:7-10
APOCALIPSA 19:11-16
2 TESALONICENI
2:2-12
ZAHARIA
14:4
MATEI
24:27-31

Cuprins

Lecția 1	<i>Autoritatea Bibliei</i>	7
Lecția 2	<i>Poziția credinciosului în Cristos</i>	14
Lecția 3	<i>Voia lui Dumnezeu</i>	18
Lecția 4	<i>Să-ți atingi obiectivele în viață (partea I)</i>	23
Lecția 5	<i>Administrarea resurselor lui Dumnezeu</i>	30
Lecția 6	<i>Să-ți atingi obiectivele în viață (partea II)</i>	35
Lecția 7	<i>Duhul lui Dumnezeu - Persoana și lucrarea Sa</i>	36
Lecția 8	<i>Duhul lui Dumnezeu - lucrarea Sa în credincioși</i>	41
Lecția 9	<i>Darurile Duhului</i>	47
Lecția 10	<i>Servire</i>	52
Lecția 11	<i>Sfințenie personală</i>	56
Lecția 12	<i>Îndepărtarea de Domnul</i>	63
Lecția 13	<i>Revenirea lui Isus Cristos</i>	69
Anexa A	<i>Descrierea darurilor Duhului</i>	75
Anexa B	<i>Nu ca să fie servit</i>	79
Anexa C	<i>Diferite păreri despre revenirea lui Cristos</i>	85

